

ANASTASYA NOVYKH

EZOOZMOS

Kitap I

Kapak sayfasının arkasındaki açıklama.

Gizli gerçeklik insanların yaşamlarında her gün mevcuttur. Onun sırlarını **algılamak**, sadece bu dünyada yaşama deneyimi kazanmasına **yardımcı** olmaz, aynı zamanda insanın kendi kendini sorgulamasında da bir **adım atmasına** yardımcı olur... Çok sayıda sözde insan hastalığı, ani depresyonlar, intihar girişimleri, kazalar, cinayetler **gizli kuvvetlerin** faaliyetinin sonucudur. Geçmişte, onlara aktif olarak karşı çıkan, insanları **gerçekliğin diğer tarafından** savunanlar vardı. İyi ve Kötünün **terazisi** insanın ellerindedir. Ezoozmos her şeyi belirler.

Bölüm 1. Alışılmadık Bir Balık Avı

Geçen yazın son sıcak günleriydi. Herkes bu zamanı, doğanın böylesine cömert bir lütfunu gerçek değerinde takdir ederek kendince değerlendirdi. Bazıları, bu yaz dönemi için yaygın olan yağmurlu görüntüler yerine pencerelerden güneşli gün

manzaralarını izlemekle yetindi. Bazıları, kent uygarlığının gri asfalt ve beton bileşiminin ortasında mucizevi bir şekilde korunmuş olan birkaç yeşil ada boyunca yürüyerek hava almak için acele etti. En maceraperest olanlar ise tam teşekküllü bir mesleğe sahip olmak, yeterince güç toplamak ve yaklaşan kışı görebilmek için doğayı özliyordu.

İlk ışıktaki balık avlamak isteyenlerle dolu üç araba, bir orman yolu boyunca çukurların ve tümseklerin etrafında ilerliyordu. Öndeki arabanın sürücüsü sarı saçlı, sarıkahverengi bıyıklı bir adamdı. Otuz yaşlarında, orta boylu, atletik yapılı görünüyordu. Arkadaşları ona saygıyla yaklaşıyor ve uzun yıllardır doğu dövüş sanatları camiasında liderlik yaptığı ve profesyoneller arasında yetenekleriyle ünlendiği için ona 'Sensei' diye hitap ediyorlardı. Ancak asıl faaliyeti tıp idi. Özellikle de vertebroloji. Sensei oldukça sıra dışı, geniş bir zihinsel bakış açısına ve tükenmez bir mizah anlayışına sahip ilginç bir adamdı. Bu nedenle, balıkçılık gibi 'sessiz bir düzenlemede' bile onunla vakit geçirmek isteyenlerin sayısı her zamanki gibi yeterli ve fazlaydı.

Sensei'nin eski Sovyet arabası "Moscvich" stop lambalarını iki kez yanıp söndürdü ve onu takip eden arabalar durdu. Sürücü, geniş bir açıklıkta sona eren yolun göstergesini inceleyerek bir bakış attı. Ve yolcu koltuğuna yayılmış uzun boylu bir adama ironiyle sordu: "Peki, bizi nereye götürüyorsun, evlilik dışı doğan vatan evladı?"

"Ben mi alındım?!" Eugene sırtarak cevap verdi ve sonra muzipçe ekledi: "Ama... Sensei, arabayı kullanan sizsiniz. Ben sadece parlak geleceğe giden yolu gösteriyorum!"

Sensei diğer çocuklarla birlikte gülümsedi. Eugene orman yolundaki frenlere ve ilerideki koruluğa bakarak şakayla karışık şöyle dedi "Evet! Burası gibi görünüyor."

"*Benziyor, benziyor!*" Arkadaşı Stas kendini daha fazla tutamadı. Stas arka koltukta oturmuş, elinde içi su ve yırtıcı balıklar için yem dolu büyük bir şişe tutuyordu - çoprabalığı. "Güneş çoktan doğdu. Tam da ısırma zamanı! Ve işte çalılıkların içinde senin dördüncü *benziyorunu* kontrol ediyoruz."

"İki yıl önce buraya geldiğimi söylemiştim," diye mazeret üretmeye başladı Eugene ve şiirsel bir şekilde ekledi, "Hatırlıyorum da bir orman, bir açıklık, bir nehir vardı... Birinci sınıf bir yerdı! Bir sürü balık! Şu büyüklükte sıçrayanlar vardı!"

Bu sözler üzerine, diğerlerini etkilemeye çalışarak, balıkların büyüklüğünü göstermek için ellerini genişçe açmaya başladı. Ancak, nehirde bulunan "canavarların" daha kesin "parametrelerini" göstermek için yayılması belli ki bir arabanın içi ile sınırlıydı. İnsanların şakayla karışık söylediği gibi, balıkçının kolları ne kadar uzunsa, hikayelerine duyulan güven de o kadar az olur.

"Diğer bacağını çek, Eugene! Doğada böyle bir şey yok," dedi Stas'ın yanında oturmuş çörek yiyen tıknaz sempai Victor.

"Var ! Elbette var," diye hararetle ikna etti Eugene.
"Sensei, söyle onlara..."

"Neden olmasın ki? Bugünlerde her şey mümkün," dedi Sensei gülümseyerek. "Ve bunlar, iki başlı ve üç kuyruklu..."

Çocuklar gülerken, Eugene sahte bir alınganlıkla elini onlara doğru salladı.

"Oh, neden sizinle konuşayım ki... Böyle bir bombacıyı yakaladığınızda ne kadar övüneceğinizi göreceğim."

Bu sözlerle işten anlayan bir havayla arabadan ayrıldı ve nehre giden geçidi ve çevredeki araziye incelemek için ilerledi.

Sensei, kabindeki kahkahalar az çok dindiğinde, "Stas, onunla bir yürüyüşe çık," diye önerdi. "Eğer yer iyiye burada kalırız. Ya da rehberlik için özür dilemeyle akşama kadar gezeriz."

Stas başıyla onayladı ve şişeyi dikkatle Victor'a uzattı. "Al bakalım, değerli kargo. Dikkat et de onları yeme, obur!" parmağını şakayla karışık salladı.

Victor "tarla arabası akvaryumunu" incelerken alaycı bir ifadeyle, "Biraz durgunlar," diye gözlemledi.

"Ne istiyorsun ki? Zavallı şeyler böyle bir yolculuktan bıktı," diye yakındı Stas, bütün geceyi yayın balığı için bu zarif şeyi zahmetli bir şekilde tedarik etmeye adanmıştı. "Şaka değil, bu kara yolculuğunu ilk kez yapıyorlar ve Eugene'nin de rehberler arasında olduğu ortaya çıktı. Aman Tanrım!"

Victor gülerken, "Evet, hiç şans yok," dedi.

Stas arabadan indi ve kıvrımı dönen Eugene'in peşinden koştu.

Yaş ve meslek açısından değerlendirildiğinde, araçlarda oldukça çeşitli bir kitlenin bir araya geldiğini belirtmek gerekir. Örneğin, Sensei'nin "Moscvich"ine binen Victor bir soruşturma memuruydu. Eugene ve Stas, "ömür boyu" aralıksız sürdürdükleri eğitimlerinin yanı sıra, deyim yerindeyse "ara verdiklerinde", oto tamirhanesinde tamirci olarak hayatlarını kazanıyorlardı. Sensei'nin arabasındaki dördüncü yolcu Ruslan, orta boylu, zayıf, kasları hafifçe gelişmiş bir adamdı ve sıradan bir fabrika işçisiydi.

Halk arasında "köpek" olarak adlandırılan diğer arabayı ise sağlam yapılı, kararlı yüz hatlarına sahip tıknaz bir adam olan Volodya kullanıyordu. Birkaç yıldır özel görev biriminin başındaydı. Yanında meslektaşları ve arkadaşları vardı: Bogdan, Oleg ve Seva (ya da diğer adıyla Svat). Askeri duruşlarıyla dikkat çeken bu adamlar, uzun süre birlikte görev yapan insanlar arasında gelişen kendilerine özgü iletişim tarzlarıyla da öne çıkıyorlardı. Volodya'nın yanında oturan dördüncü yolcu, ilginç bir şekilde, oldukça farklı bir sosyal çevreden geliyordu. Valera bir ay kadar önce, bir dönem daha yattığı hapisaneden çıkmıştı. Volodya'nın çocukluktan beri arkadaşı ve komşusuydu. Valera dış görünüş olarak Seva ya da Oleg'den pek farklı değildi. Sıradan bir genç delikanlı, orta boylu, ortalama yapılı. Ancak yüzünde hapisane hayatının izlerini taşıyordu. Biraz sert bir bakışta güvensizlik, hatta kişisel alanını ihlal etmeye cüret edecek herhangi biri için gizli bir tehdit okunabilirdi.

Üçüncü araba olan 'Volga'nın direksiyonunda Nikolay Andreyeviç vardı. Yolcuları üniversiteden yeni mezun olmuş

genç bireyler olan Andrew, Nastya, Tatyana ve Kostya'ydı. Elbette Nikolay Andreyeviç hariç, bu neşeli kalabalığa iflah olmaz balıkçılardan oluşan bir topluluk denemezdi. Tam tersi. Topluluk öylesine canlı bir gençlik enerjisiyle doluydu ki, hiçbir saygıdeğer balık, dünyadaki her önemsiz şey hakkında hile ve sınırsız gevezelikten ibaret olan bu tür gülme-gürültü jeneratörlerine yaklaşamazdı. Bu atmosfere belki de sadece bir psikoterapist (o da çok uzun süre değil) dayanabilirdi, Nikolay Andreyeviç de böyle biriydi. Ama arabadaki herkes Sensei ile birlikte tatil yapmak gibi nadir bir fırsatı kaçırmamak için çok endişeliydi. Bu nedenle, sözde balıkçılık becerilerinin yanı sıra bölgenin flora ve faunası hakkındaki bilgilerini de geliştirmek için kendilerini "balıkçı" olarak tanıttılar.

Yürüyüşçüleri Eugene ve Stas'ın gelişini dört gözle bekleyen kalabalık ve rengarenk grup işte böyleydi. Ancak on dakika içinde bu etkileyici çift sevinçli haberlerle koşar adım geri döndü. Daha uzaktan, araba sürücülerine ve yolcularına balık tutma yerinin nihayet bulunduğu dair işaretler yapmaya başladılar. Eugene, büyüklüklerine göre değişen bir sürü balık olduğunu taklit etmeye çalıştı. Boyutları arkadaşının farklı beden parçalarıyla karşılaştırarak gösterdi.

"İşte orada!" Stas nefes nefese Eugene ile birlikte Sensei'nin arabasına bindi. "Önce düz git, sonra sağa dön. Nehre giden uygun bir yol var."

Sıkıcı bir bekleyişin ve uzun zamandır beklenen hedefe doğru son metrelerle başa çıkmanın ardından, arabalar küçük bir nehrin kıyısında bulunan bir açıklığa çıktı. Burası

gerçekten de çok güzel bir yerdi. Bu noktada nehirde yumuşak bir rüzgar vardı. Açıklığı geniş yapraklı ağaçlarla karışık iğne yapraklı ağaçlar çevreliyordu. Hava kozalaklı ağaçların aromasıyla tatlıydı. Yeşil açıklık, elmas çiy damlası plaserinden yansıyan ışık sıçramaları yaratan parlak güneş ışınlarıyla aydınlanıyordu. Tüm bunlar, uzak kıyının manzarasıyla birlikte, doğanın gerçekten büyüleyici bir resmini oluşturuyordu.

Hafifçe alçalan kumlu kıyıya henüz bir çizmenin kaba izi bile değmemişti ve bu durum büyük grubumuzun yerel faunaya meraklı balıkçıları tarifsiz bir şekilde sevindirdi. Mekânın görünümünden memnun olan herkes kaybettiği zamanı telafi etmeye başladı. Sensei'nin başını çektiği "deneyimli balıkçılar" balıkçılık aletlerini ellerine aldılar ve sanki balıkçılık hayallerini gerçekleştirmek için sadece on saniyeleri varmış gibi büyük bir tutkuyla her şeyi kurmak için doğruca nehre gittiler. Diğerleri kamp alanı kurmaya başladı.

Genel ön hazırlıklar tamamlandıktan ve hafif bir kahvaltıyla kendilerini güçlendirdikten sonra, grubun çoğu kıyıya dağıldı - kiminin elinde bir makara, kiminin elinde bir olta vardı. Balıkçılık "cephanelikleri" ile hemen hemen herkes, seçtikleri noktada isabetli bir av yakalama umuduyla birbirlerinden saygılı bir mesafede oturdu.

Vahşi doğadaki nehir kenarı hızla uygarlık gereçleriyle doldu. Yeni Gine'de yaşayan bir Papualı'nın yolu buraya düşerse, tüm bu tuhaf eşyaları uzun uzun incelerdi. Ve eğer biri ona çeşitli süper havalı balıkçılık aksesuarları da dahil olmak üzere her bir eşyanın amacını açıklarsa, Papualı bir iki gün boyunca akıllı bir tüccarın bu kadar çok insanı

kandırabildiği gerçeğine gülecekti. Bütün bir kabile, sen ne bilirsin ki! Ama etrafta hiç Papualı yoktu ve kandırılan insanlar, satın aldıkları malzemelerin kurnaz balıkları nehirden çıkarmalarına yardımcı olacağına kesinlikle inanıyorlardı.

Eugene tek başına "kampta" kaldı ve bunun tek nedeni balık ağının dolanmasıydı. Delikanlı, oltayla saatlerce oturmaya dayanamayan o aşırı "balıkçı" kategorisine aitti. Balıkların bir kerede ve toplu halde yakalanmasından hoşlanırdı. Eugene denizaltında avlanırken de balıkları teke tek kovalayabilirdi. En azından işin içinde tuhaf bir spor kanı vardı - kim kimi yıpratıyor. Ama nehir kenarında boş boş oturup suyu seyretmek ona göre değildi. Bu yüzden Eugene balık tutmak için her zaman "kördüğüm" ağını alırdı. Onunla balık tutmak olabildiğince kolaydı: ağları kurmak, balıkları içine sürmek ve işte - şimdi balık çorbası pişirebilirsiniz! "Kirli iş" bundan ibarettir. Bu nedenle Eugene, umutlarını bu güvenli bahis seçeneğine bağladığı için görkemli bir av vaat ettiğinde aldatıcı davranmıyordu. Ancak, beklenmedik bir talihsizlik meydana geldi. Evde ağı kontrol etmemiş ve son balık avında da özenli bir paketleme yapmamıştı. Bu yüzden bu kadar istikrarlı bir sonuç aldı. "Kördüğüm ağ" bu kez isminin hakkını vererek iskandilleri ve şamandıraları fena halde matlaştırdı. Delikanlı ne kadar çabalarsa çabalasın hiçbir sonuç alamadı.

Ama umutsuzluğa kapılsaydı ya da işlerin yolunda gitmediğini gösterseydi Eugene, Eugene olmazdı. Ne olursa olsun, bunun kızların önünde olmasına izin veremezdi. Bu nedenle, sabah balık avı için en uygun zamanda kampta uzun

süre kalmasını "tamamen centilmenlik güdüleriyle" açıkladı - kızlara esprili hikayeler anlatarak, böylesine "açlıktan ölmek üzere olan bir grubun" baskınından sonra kadınların kirli bulaşıkları yıkama zahmetine "paha biçilmez bir yardım" sağlamak. Kısacası, Eugene burada bile zaman kaybetmedi.

Katlanır bir sandalyede otururken kızlara iyi niyetle "sempati" duyuyordu: "...kozmetik dairelerin göksel uzayı kararttığı, insanlığın üretimi yüzde doksan oranında otomatikleştirdiği teknolojik çağımızda, bu kırılgan, hassas parmaklar, o kirli, modernize edilmiş insan karın doyurma teknesi, et şehvetini, midesini ve gururunu destekleyen bu canavarca alet üzerinde sonsuz sayıda hareket yapmak zorunda..."

Bu sırada, bu grubun araçlarının mücadele ettiği geçici orman "yolunda" bir SUV belirdi. SUV geçitte durdu. Arabadan zayıf bir adam indi. Saçları açık renk ve inceydi, küçük sakalı kırmızımsı renkteydi ve yüzü biraz solgundu. Kamuflej balıkçı önlüğü oldukça büyüktü ve sanki birinin sırtından çıkmış gibi görünüyordu.

Eugene "çalışan insanlara" hitaben yaptığı ateşli konuşmayı yarıda kesti ve gözlerini merakla davetsiz misafire çevirdi. Kendisine yönelen sabit ilgiyi fark eden SUV sürücüsü elini pantolonunun cebine soktu. Sonra da diğer eliyle bir araba anahtarıyla oynayarak Sensei'nin arkası hafifçe "sürüş şeridine" doğru çıkıntı yapan "Moscvich"ine doğru paytak adımlarla ilerledi.

"Peki, burada yarı yolda yayılan yeşim kimin?" dedi yabancı kasıtlı olarak yüksek sesle ve arabanın tekerleğine birkaç kez vurdu.

Eugene hemen yerinden fırladı ve neredeyse tükürüğüyle boğuluyordu - o kadarını davetsiz misafirin yüzüne haykırmak istiyordu.

"Hey, dostum, bu bacak atma olayı da neyin nesi?!"

"Demek senin çingiraklı kapanın bu?" diye sordu alayla.

"Benim ya da değil, seninle ne alakası var?"

Eugene aceleyle Sensei'in arabasına doğru yürüdü. Pek de temiz olmayan bir mendil çıkardı ve üzerindeki son toz zerreciklerini de siler gibi yaptı. Eugene, yerli arabalara karşı böylesine bariz bir sevgi gösterisinde bulunduktan sonra, ateşli bir sahibin tehditkâr tavrını takındı.

"Şimdi, sorun nedir tam olarak?"

"Sorun ne mi?!" diye öfkeyle seslendi araba sürücüsü. "Bu hurdayı yolun ortasına bırakmışsın ve orada sorun ne diye soruyor! Düzgün arabalar geçemiyor."

"Sen bu traktöre *düzgün araba* mı diyorsun?!" Eugene'in içinde vatanseverlik duyguları bir anda alevlendi. "Bununla ancak Afrika'da gergedan yarışı yapılır, düzgün Slav geçitlerinde gaz çıkarmaz. Ayrıca, burada bir sürü yer var. Paletlerini biraz çalılıklara doğru kaydırırsan traktörüne hiçbir zarar gelmez."

"Evet, doğru! Peki daha sonra arabamı kim boyayacak ve cilalayacak, sen mi?"

"Böyle bir ihtiyaç varsa neden boyamayalım? Daha fazlasını istememen için üzerini çizimlerle de

kaplayabilirim. Kendi Japon annesi bile tanıyamaz! Bana bir dakika ver, birkaç alet getireyim..."

Ve Eugene, sözünü bir an önce tutmaya niyetliymiş gibi çadırlara doğru hızla ilerledi. Birkaç adım attıktan sonra durdu ve pek de parlak olmayan bir yüz ifadesiyle arkasına dönerek düşünceli bir şekilde şunları söyledi "Diyorum ki dostum, bir anda gözümün önünden geçti... Bu geçidi ne yapacaksın ki? İleride sadece dik bir yol var. Burası dolu. Burada bizden de bir sürü var! Kendine başka yerler bulmayacak mısın? Nehir yeterince büyük."

"Ne için?! Bir haftadır burada balıkları besliyorum. Onlara bir restorandaki gibi farklı yemekler sundum. Ve siz burada cezbedilmiş bir noktadasınız..."

"Ama ben de onlara yemek verdim sayılır!" Eugene yüzünde tek bir ifadeyle mutlu bir şekilde haykırdı. "Denilebilir ki, o pullu balıklar için son ekmek parçasından vazgeçtim! Aman Tanrım," diye söylendi, "onları baştan sona doyurabilirdik! Yemekten sonra kuyruğunu yukarı kaldırmaya üşenen bir domuz gibi nehrin dibinde yatarsa hiç şaşırırmam. Ve neden ısırmadığına kafa yoruyorum. Zavallılar sadece şişmişler..."

Bu konuşmayı dinleyen kızlar hafifçe güldüler.

"Dinle dostum! Belki de bu küstah balığı 'dinamitlemeliyiz'?"

"Ne yapmalıyız?!"

"Diyorum ki, yanına dinamit aldın mı?" Eugene açık bir ilgiyle yüksek sesle sordu.

Sürücü, tuhaf adamın böylesine ateşli bir konuşması karşısında donuk bir gülümseme takındı.

"Üzülme, o olmadan da çıkarırım."

Eugene o 'dişçi mutluluğu' gülümsemesine baktı ve sempatiyle: "Acaba balıkların kalp krizi geçirip geçirmediğini biliyor musun?" dedi.

Omuzlarını silkerek cevap verdiğinde, bu soru yabancıyı kapalılık çizgisinden uzaklaştırmış gibi görünüyordu: "Bilmiyorum. Belki de. Kalbi olduğuna göre kalp krizi geçirebilir."

"Oh, şimdi anlıyorum." "Ne görüyorsun?"

"Onu nasıl çıkaracağını düşünüyordum."

"Ah, zahmet etme!" diye takıldı adam. Cip sürücüsü Eugene ile birlikte iyi huylu bir şekilde güldü. Sonra düz bir tonda konuştu: "Pekâlâ, o zaman arabanın sahibini arayın."

"Sahibi benim. Ne, benzemiyor muyum?"

"Sen mi?" diye kıvrıldı adam. "Yeterince zekân yok... ve bıyığın da."

Eugene tam ağzını açıp onun parlak zekâsını tartışacaktı ki, bıyık meselesini duyunca durdu ve şoföre iyice baktı.

Eugene'in tepkisini gözlemleyerek aceleyle, "Hadi, şimdi çağır onu," dedi.

"Ona ne için ihtiyacın var?"

"Ona ihtiyacım var, nokta. Sana rapor falan vereyim mi?"

"Nasıl istersen öyle olsun, dostum," diye uyardı Eugene onu şakayla karışık. "Bunu sen kendin istedin. Bunu senin kişiliğin için daha güvenli hale getirmek için elimden geleni yaptım..."

Bununla birlikte nehre doğru ilerledi ve su kenarındaki yamacın arkasında gözden kayboldu.

Sensei ve Nikolai Andreevich, balıkçıların ikinci ana "operasyon aletlerini" uzanmış yaşamı boyunca oldukça fazla görmüş gibi görünen bir takozun üzerinde oturuyorlardı. Elllerinde oltaları olan iki adam da sanki balık ısırarak üzereymiş gibi şamandıralarını izliyorlardı. Eugene kum dolgusundan aşağı indi. Balıkçılar sürece o kadar odaklanmışlardı ki kimse onun gelişine dikkat etmedi. Delikanlı suda hafifçe sallanan şamandıralara baktı ve kıyıdan geçen bir yolcunun ezeli sorusunu sordu.

"Peki, kemiriyor mu?"

"Ah, sadece küçük yavrular," diye cevapladı Sensei bir balıkçının ebedi cevabıyla.

Eugene, onun varlığıyla görkemli bir ısırmanın başlayacağına dair gizli bir umutla bir an oyalandı. Ancak bu önemli olaydan hiçbir işaret alamayınca acil konuya geri döndü.

"Hey, Sensei! Sizi arayan arsız bir adam var. Bir SUV ile gelmiş. Kendini o kadar yükseklerde görüyor ki..." Gözlerini şamandıradan ayırmayan Sensei gülümsedi ve sordu:

"Sıksa, ince kırmızı sakallı mı?"

"Evet."

"Geri çevirin onu!"

"Tamam," diye sevindi Eugene ve kumlu yamaçtan yukarı tırmanmaya başladı.

"Hey, bekle!" Sensei arkasından seslendi. "Şaka yapıyorum, biliyorsun... O bir papaz."

"Bir papaz mı?!" Eugene tarifsiz bir şaşkınlık içinde yamaçtan aşağı kaydı. "Balık tutmak için bize katılacağını söylediğin papaz mı?"

Şaşkın adamın yüzünü gören Sensei gülerek başını salladı ve "balık tutma pususundan" çıkmak için ayağa kalktı.

Peder John (ya da Sensei'in çocukluğundan beri ona taktığı isimle Vano) arkadaşını görür görmez değişmiş gibiydi. Onda eski bir SUV şoförünü görmek mümkün değildi. Mütevazı bir duruşa büründü ve uzun süredir acı çeken bir havaya büründü.

Alışılmadık derecede içten bir sesle, "o"lara vurgu yaparak, şikayetlerini ve öğütlerini dökmeye başladı: "Neler oluyor bu dünyada? Seni zar zor bulduğum yetmiyormuş gibi, Tanrı da yardımcım olsun, bir de bu ergen bozuntusu alçakça küfürler savuruyor. İş neredeyse tartaklamaya kadar vardı..."

Böylece Peder John, Eugene ile olan tanışıklığını kasıtlı olarak canlı bir şekilde resmetti ve dinleyicileri doğal bir şekilde ona kazandırdı. Ardından, insanın komşularını sevmesi gerektiği konusunda kısa bir öğretici vaaz verdi. Sensei yüzünde ciddi bir ifadeyle Peder John'un dokunaklı konuşmasına 'katıldı', cevap olarak başını salladı ve Eugene'e azarlayıcı bakışlar attı. Eugene rahibin bu sözleri karşısında utandı. Kulaklarının uçları sanki suçlu bir gençmiş gibi kızardı. Ve adam - papazın alevli konuşmasının da yardımıyla - ayaklarının altındaki otlara göz atacak duruma geldiğinde, bu davranışından dolayı Sensei'nin önünde yere batmak istediğinde, Peder John şüpheyile durdu. Eugene önce sessiz kaldı, sarsıcı bir 'suçlama' ile depresyona girdi.

Sonra çekingen bir şekilde 'deli fişekliği'ni kaldırdı ve... Vano ile Sensei'in sessiz kahkahalar içinde ürperdiğini gördü. İşte o zaman Eugene sonunda yukarıda söylenenlerin gizli anlamını kavradı.

"Vay canına!" diye rahat bir nefes aldı.

Üçü de gür bir kahkaha attı. Kahkahalar bir yem gibi kızları ve erkekleri cezbetti. Sakinleştikten sonra Vano, Sensei'yi içtenlikle selamladı ve diğerleriyle el sıkıştı. Normal telaffuza geçerek şaka yollu gözlemledi: "Hayır, gerçekten, iki saattir manevralarınızı çözmeye çalışıyorum. Farklı bir yerde buluşmak üzere anlaştığımızı sanıyordum..."

Sensei neşeyle Eugene'i işaret ederek, "Kelimeyi bana açıklandığı gibi size aktardım," dedi.

"Şimdi, bunu sana açıklayan o mu oldu?!" Vano gülererek haykırdı. "O zaman buraya gelmene şaşmamalı. Ivan Osipovich gibi davranıyor!.."

"Ne yapıyormuş? Hangi İvan Osipoviç?" Eugene anlamamıştı. "Susanin, genç adam. Susanin. İnsanın tarihini bilmemesi utanç verici," dedi Peder John sitemle.

Tüm topluluk yeni bir kahkaha krizine girdi. Kostroma uyezdinin (bölgesinin) ünlü bir köylüsünün adı, Polonyalı-Litvanyalı müdahalecilerden oluşan bir grubu geçit vermez sık ormana götürmüş, bu sırada çok farklı insanlar tarafından hayatı boyunca Eugene'e yapıştırılmıştı. Ama bu durum onu hiç de yıldırma benzemiyordu. Tam tersine, bu durum tarihi yurttaşıyla gurur duymasına yol açtı.

Herkesin ilgi odağı olan Eugene gülümsüyormuş gibi yaptı, omuzlarını silkti ve şöyle dedi: "Homer bile bazen başını sallar. Hayatta ne olacağını asla bilemezsiniz. Bu arada,

atalarımın sloganına göre, hayatın tüm olayları ve fırsatları tam olarak ikiye ayrılır. Olabilir ve olmayabilir."

Bu sözleriyle yeni bir şaka ve kahkaha fırtınası başlattı. Daha sonra, herkes kimin kim olduğunu ve güneşin altında hangi yeri işgal ettiğini anlamayı başardığında, sevgili konuğa misafirperver bir karşılama başladı. Eugene, yeni gelen misafirin önünde kendini rehabilite etme çabasıyla, yaramaz doğasına hiç de uygun olmayan bir şekilde telaşlanmaya başladı ve bir dizi hizmet sundu. Cipi, kendi görüşüne göre en geniş gölgeyi oluşturan "açıklıktaki en iyi ağacın" yanına park etmeye yardım etti. Vano'nun olta takımlarını düşünceli bir şekilde nehir kıyısına taşıdı ve hatta lastik botunu şişirdi.

Suda seyahat aracı olarak balıkçıların aksesuarlarına böylesine değerli bir ekleme yapılması toplantıya tarifsiz bir ilham verdi. Bekleneceği üzere, "ilk kürek çekme" hakkı müzmin balıkçılara geçti. Vano ile birlikte, iyi bir balık ısırığı bulmak için sırayla suları arşınlamaya başladılar.

Eugene'e gelince, "ilk görüşteki duygularının" nesnesinin hatırı sayılır bir mesafe yüzdüğünden emin olur olmaz, sinsice gülümsedi. Gözleri muzip bir pırıltıyla parlıyordu. Herkes sabah balıkçılığı ile meşgulken, "Susanin'in torunu" çok acı çektiği sinsi niyetini uygulamaya koyuldu. Özellikle de ona göre, umutsuzca dolanan ağı yüzünden dört gözle beklenecek gerçek bir balık avı olmadığı için.

Boş bir su şişesi bulan Eugene, kapağına birkaç delik açarak ondan gösterişsiz bir fiskiye yapmayı öğrendi. Ardından şişeyi suyla doldurdu ve erzak çadırına giderek şişenin içine cömertçe şeker döktü. Daha sonra "patlayıcı karışımını" iyice çalkaladı, "sığınaktan" çıktı ve mutlu bir sırıtışla sandala baktı. Adam cipe doğru yürüdü, etrafında dolaştı ve bu yabancı canavara şehvetli bakışlar fırlattı. Geriye dönüp baktı ve gereksiz hiçbir tanık görmeyince tarifsiz bir zevkle, "korudaki en iyi ağacın" kudretli gövdesinin arkasında bulunan ve mutlu bir gölge oluşturan karınca yuvasından - Eugene'in fahiş çabaları sayesinde araba tam yanına park edilmişti - nefret dolu "traktöre" doğru tatlı bir su yolu çizmeye başladı. Kendi kendine vatansever bir melodi ıslık çalarak, özel bir ilhamla SUV'nin tekerleklerine ve alt kapı çukurlarına biraz tatlı su attı.

Adam tek bir şeyden pişmanlık duydu: sahneyi izleyenler arasında, oyuncunun yaratıcılığını ve oyunculuk yeteneğini gerçek değeriyle takdir edecek kimse yoktu. Sadece çam ağacının tepesindeki dalda başını eğmiş oturan bir kuş, yerdeki iki ayaklının kuş doğasına kesinlikle uymayan telaşını merakla izliyordu. Şişenin tamamını boşaltan "intikamcı Susanin" rahat bir nefes aldı ve sanki sadık bir Yeşil Barış üyesiymiş gibi, ilk izci karıncaların onun çizdiği görünmez mesafeyi nasıl başarıyla aştıklarını keyifle izlemeye başladı. Eugene'in ruh hali görünüşte daha iyiye dönmüştü. Ancak çılgın coşkusu bununla da bitmedi.

Güneşin suyu hafifçe ısıtmasını bekleyen Eugene, su altında avlanmaya ve en azından kayda değer bir balık yakalamaya karar verdi. Bir Klondike balığı aramak için suyun genişliğine göz gezdirdi ve bakışlarını uzak kıyıda sürüklenen ve onu bir mıknatıs gibi çeken bir tekneye dikti. Vano, Vano'nun balıkçı arkadaşı olmayı teklif eden Victor ile birlikte yarım saattir oradaydı. Ve birdenbire Eugene'in avantajlı zihnini, hiç şaşmayan "ilham perisi" ziyaret etti - adamın hayalinde canlandırdığı gibi tükenmez bir mizah anlayışına sahip muhteşem bir efsanevi kadın.

Devasa bir dalgıç tüpünü paketinden çıkaran ve ağırlığından dolayı terleyen Eugene, fark edilmemek için ormandan küçük bir sapak yaparak onu çalılıklara doğru taşıdı. Ve tam da adam dalgıç tüpünü hevesle taktığı anda, çalılıklar kuşkulu bir şekilde hışırdamaya başladı. Stas'ın tacı çalılıkların ortasında görüldü. Eugene'in arkadaşı, dedikleri gibi en ilginç noktada ortaya çıktı.

"Ah! Ben de senin nerede olduğunu düşünüyordum! Seni dalgıç tüpünü alıp ormana doğru yürürken gördüm, sanki dalacakmışsın gibi. Böyle eğlenceli bir gösteriyle kendimi memnun etmeye karar verdim."

"Yok artık!" Eugene sıırttı. "Sakın benim parlak fikrime kirli ellerinle dokunmaya kalkma!"

Stas'ın ortaya çıkmasından hemen önce Eugene, yakınlarda balık tutan adamları burada basit balıkların değil, köpekbalığına benzer devasa balıkların bulunduğu nasıl ikna edeceğine dair müthiş manevrasını tamamlıyordu. Gerçek bir balıkçılık kargaşası fikriyle eğleniyordu. Stas'ın ortaya çıkması Eugene'in stratejik planının bir parçası değildi,

çünkü o her zaman şuna inanırdı: Eğer iki kişi bir şeyi öğrenirse, bir domuz bile onu bulabilirdi. Yine de, aynı zamanda, gülünç bir girişim hakkındaki devasa fikrini biriyle paylaşmaya hevesliydi. Ve böyle bir denizaltı performansını Eugene'in hayatı boyunca yaşadığı maceraların istemeden de olsa tanıdığı olan Stas'tan başka kim ölçüp biçebilirdi ki? Stas da onların başarısız balık avlarından sıkılmıştı. Bu nedenle, Eugene ona fikrini açıkladığında, arkadaşı sadece desteklemekle kalmadı, aynı zamanda Eugene'in sualtı macerasına katılmaya istekli olduğunu ifade etti ve ilk plana bazı yeni rafine detaylar ekledi. Stas dalgıç tüpünü kalkış noktasına, yani acele çalılıklara getirdi, ekipmanı taktı ve yarı uykulu balıkçı arkadaşları tarafından fark edilmediklerine inanarak Eugene ile aynı anda suya daldı.

Çift derinlikte Vano'nun şişme botunun altında yüzüyordu. O sırada Victor elinde bir olta ile kış tarafta oturuyordu. Balık hiç ısırılmıyordu, hatta Victor'un bir gün önce büyükannesinin mutfak bahçesinden çıkardığı yağlı solucana bile yaklaşmıyor gibiydi. Victor uykusuyla şiddetle savaşıyor, gözlerini sürekli dalgalanan bir şamandıraya odaklamaya çalışıyordu. Ancak göz bebekleri köprüye doğru dönmeye devam ediyor ve gözleri kendiliğinden kapanarak monoton nehir manzarasının yerine tatlı, sıkıntısız bir rüya koyuyordu. Victor sadece inanılmaz iradesi, uyanık vicdanı ve balıkçılık görevinin bilinci sayesinde kurşun gibi göz kapaklarını periyodik olarak açmayı başardı.

Vano teknenin diğer tarafında elinde bir oltayla oturuyordu. Onun balık avı çok daha kuvvetliydi. Elindeki

yapay yemi sürekli suya bırakıyor, bir orada, bir burada, en azından bir şeyler yakalama umudunu hiç yitirmiyordu. Bu adam "yorgunluk", "uyku hali", "keyifsizlik" kavramlarına aşına bile değil gibiydi. Vano olta ipini tekrar tekrar masuranın etrafına sararken, bakışları tekneden çok uzakta olmayan su yüzeyinde gezindi. Sonra uykudaki Victor'a dikkatle baktı, kibirli bir şekilde gülümsedi ve ihtiyatlı bir şekilde kenara çekildi. Oltayı hızla sardı ve sanki hiçbir şey olmamış gibi heyecanla yapay yemleri yerine koymaya başladı.

Tam o anda, "sabotajcılar" çoktan planlanan yere varmışlardı bile. Eugene, Victor'un oltasında hareketsizce seğiren solucana doğru dikkatlice yüzdü ve oltayı kuvvetlice çekti. İçgüdüsel olarak oltaya tutunan uyuşuk Victor şaşkınlıktan neredeyse suya düşecekti. Ani bir kasırğa gibi kanına aşırı dozda adrenalin karıştı ve insan beyninin "tavan arasındaki" muhtelif tozlu "çöpleri", yani bazı arkaik avcılık içgüdülerini harekete geçirdi. Victor'un gözleri bir anda döndü ve "balıkların sessizliği tercih ettiğini" tamamen unutmuş olan Vano'ya heyecanla seslendi:

"Yakaladım! Yakaladım, yakaladım!"

Olta ipi sıkıca gerilmiş, oltayı dik bir kavisle bükmüş ve dönmeye başlamıştı. Balık tutma şansına inanamayan Victor ısrarla oltayı çekmeye çalıştı.

"Vay canına! Ne balık ama! Muhtemelen kocaman bir turna balığıdır!" diye övünerek konuşmaya devam etti, sevinçli bakışlarını çamurlu suyun derinliğine yoğunlaştırarak.

Vano, arkadaşının yüzündeki sevinci taklit etti ve büyük balığı nasıl çıkaracağına dair tavsiyelerle ona telaşla yardım etmeye başladı. Balık tutma tutkusu "tekne" alevleniyordu.

"Bakın, bakın ne kadar güçlü tutuyor!" diye övünüyordu "mutlu balıkçı", eşi benzeri görülmemiş şansıyla başı dönmüş bir halde. Hatta Victor telaş içinde yarı ayağa kalktı. "Ağ bana ver, şimdi daha yakına çekeceğim!"

O anda olta ipi nehrin ortasına doğru hızla gerildi ve hemen ardından teknenin sintinesine güçlü bir darbe indi. Böyle beklenmedik bir sarsıntı yüzünden, "dev turna balığı" kovalamakla meşgul olan Victor dengesini koruyamadı ve denize düştü. Bu tür nehir canavarları karşısında kendini koruma içgüdüsü, balık tutma içgüdüsünün önüne geçti. Oltayı düşüren Victor inanılmaz bir hızla tekneye geri dönmeye başladı ve paniğe kapılarak neredeyse Vano ile birlikte tekneyi deviriyordu. Peder John'un zamanında yardımcı olmasaydı, her şeyin nasıl sonuçlanacağını kimse bilmiyordu.

"Vay canına! Vay canına!" Victor dua eder gibi tekrarladı, dişleri ya soğuk sudan ya da korkudan takırdıyordu. "Bunu gördünüz mü? Öyle bir darbe indirdi ki! Muhtemelen bu kadar büyüktür, daha az değil..."

Bu sözlerle birlikte balıkçılık "hastalığı" daha da arttı.

"Evet, eski bir kedi balığına benziyor," diye başını salladı Vano, amatör bir balıkçının uyanan ilgisini özenle ifade ederek.

"Kedi balığı mı?! Vay canına! Gerçekten gördün mü?! Burada onlardan bir sürü var! Böyle bir oltayı sürükledi, kokarca!"

"Bu kedi balığının ağırlığı altmış kilo civarında," diyerek balıkçı arkadaşı heyecanla kürekleri çekmeye başladı. "Benim spinli oltam kesinlikle onlarla başa çıkmamıza yardımcı olmaz."

"Evet," diye onayladı Victor, teknelerinin, kendisi için tam bir dehşetle sonuçlanan son "eğlencesinin" gerçekleştiği yerden hızla uzaklaşıyor olmasından gizliden gizliye mutlu oluyordu. "Daha güçlü bir olta ipine ve daha büyük kancalara ihtiyacımız var..."

Belli ki, yaşadığı korku Victor'un sürekli sözel çıkışlarına neden oluyordu. Hareket halindeyken, o devasa balıkları yakalamak için muhteşem yöntemler tasarlamaya başladı.

Yine de en ilginç durum, iki şanssız balıkçıyı kıyıda bekleyen grubun geri kalanı için ortaya çıktı. Oltalarını bırakan diğerleri şaşkınlıkla Victor'un inanılmaz denize düşme akrobasisine ve hemen ardından kıyıya doğru yüksek hızda kürek çekmeleriyle devam eden mutlu "boğulan adamın kurtarılması" sahnesine tanık oldular. Kendini karada hisseden Victor sonunda cesaretlendi. Heyecanla diğerlerine neredeyse şans eseri yakaladığı balığı ve nehir canavarlarıyla suda verdiği kahramanca mücadeleyi anlatmaya başladı... Herkesin bildiği gibi, yakalanan en büyük balık her zaman mücadelenin en kritik anında oltadan kurtulan balıktır.

Vano tarafından iyice alevlendirilen balıkçılık ve avcılık tutkusu diğerleri arasında da yayıldı. Herkes harıl harıl

ganimet avı için hazırlanmaya başladı. Bazıları devasa kancalar getirdi, bazıları kapron oltalar... Birisi suya girmemenin daha iyi olacağı konusunda uyardı, çünkü bütün bir tanrıyı yutan devasa bir kedi balığı hakkında trajik bir hikaye duymuştu ve yamyam kedi balıkları da vardı. Ardından, çeşitli "güvenilir" vakalardan oluşan bir dizi geldi. Tüm bu gerilim hikayelerinden sonra, adamlar "süper bir olta" inşa etmeye başladılar, bu arada herkes için tek bir tane.

Vano, balıkçılık girişimlerini olması gerektiği gibi manevi olarak destekledi, ama "projenin" uygulanmasında aktif bir rol almadı. Teknesini nazikçe meraklıların hizmetine sundu ve tüm bu kargaşadan uzakta, en sevdikleri takozun üzerinde huzur içinde oturan Sensei ve Nikolai Andreevich'e katıldı.

"Bu panik de neyin nesi?" Sensei ilgilendi.

"Şey," dedi Peder John elini sallayarak, "sizin Susanin bir amfibiye oynadı. O ve arkadaşı dalgıç tüplerini takmışlar ve bizimle dalga geçiyorlar."

"A-a-ah... Bu adam böyle her şeyi yapabilir... Aslına bakarsanız balık tutmak çok faydalı bir şey... Özellikle de insanın hayal gücünü geliştirmek için."

Kıyıdaki adamlara bakıp gülüştüler. O sırada Eugene ve Stas hiçbir şey olmamış gibi gruba yaklaşmışlardı bile. Genel yaygaraya aktif olarak katıldılar, tutkulu konuşmalar ve yoğun el kol hareketleriyle alevlerin üzerine benzin döktüler.

"Harika balık" avı yaklaşık üç saat sürdü. Çocuklar Victor'un "değerli avını" bulmak için sırayla nehir alanını didik didik aradılar. Sonunda, dinçliklerini oldukça tüketmiş

ve sinirlerini aşırı zorlamış olarak, hepsi yoruldu ve neredeyse bir şey yakalama umutlarını kaybettiler.

Öğleden sonra, "harika balık" sırrı çok basmakalıp bir şekilde ifşa edildi. Ve asıl önemlisi, bu sırrın, diğerlerine neredeyse "hükümet düzeyinde" olan bu sırrı ifşa etmeyeceklerine dair yemin ettiren eşsiz mizahçı tarafından ifşa edilmesiydi... Başlangıçta her şey plana göre yolunda gitti. Hatta Eugene kendisini izleyen balıkçıların önünde korkusuz bir yüzücünün cesaret ve kahramanlığını sergilemeye bile karar vermişti. Su çoktan yeterince ısınmıştı ama onca gerilim hikâyesinden sonra kimse suya girmek için acele etmedi. Sadece Eugene zevkle yüzüyor, büyük kedi balıklarının peşinde çeşitli yerlere bir ördek gibi dalıyordu.

Birdenbire, nehrin en derin yerindeyken, adam boğuluyormuş gibi umutsuzca çırpınmaya başladı. Önce herkes bunun onun bir sonraki maskaralığı olduğunu düşündü. Oysa bu tür hareketlerini genellikle "kahramanlık meziyetlerini" ilan eden komik bir konuşma takip ederdi, oysa şimdi suskun bir şekilde çırpınıyor, zaman zaman suyun altında kayboluyordu. Yardımına koşan ilk kişi Stas oldu. Bogdan ve Svat da hiç tereddüt etmeden hemen arkasından suya atladılar. O anda Eugene nihayet kendini bir şeylerden kurtarmayı başarmıştı ve muhtemelen Olimpiyat yüzme şampiyonlarının hayallerini aşan bir hızla kıyıya doğru yüzmeye başladı. Silahtan çıkan bir kurşun gibi sudan çıktı, korkuyla arkasını döndü ve neredeyse boğulmak üzere olduğu yere dikkatle bakmaya başladı.

"Ne oldu?" diye sordu çocuklar koşarak gelirken.

"Kedi balıkları saldırdı mı?!" diye sordu tedirgin Victor.

"Kedi balığı falan yok!" Eugene çok ciddi bir şekilde gevezelik etmeye başladı. "Stas ve ben, kedi balıklarıyla sana bir oyun oynadık. Ama şimdi biri beni gerçekten derinlere çekiyor. Çok güçlü ve tüylü bir şey! Tam bir dehşet! Hâlâ tüylerimi ürpertiyor. Bir ayağımı bıraktım, ama diğer ayağımı pençesiyle kavradı! Altına dalmak istedim ama çooooook büyüktü..."

Grubun yanından geçmekte olan Sensei durdu, bir süre konuşmalarını dinledi ve Eugene'in su üzerinde gösterdiği yere baktı. Sonra orada bulunanların her birine tek tek baktı, gülümsedi ve ekstra kancalar almak için yoluna devam etti.

Kalabalık Eugene'in sözlerini güvensizlikle dinlerken Eugene aniden sessiz bir sersemliğe büründü. Gözlerini suya dikti. Herkes de o yöne baktı. Uçurumdan yükselen, uzun balçıklarla büyümüş tuhaf bir canavar belirdi. Yavaşça kıyıya yaklaşmaya başladı. İnsanlar hareketsiz duruyordu: bazıları ilgiden, bazıları da doğal bir zayıflıktan dolayı hareket edemiyordu. "Canavar" yavaş yavaş insan bedenini sudan çıkarırken ve üst kısmı balçıktan temizlenirken, ölü gibi duran adamlar yaşam belirtileri göstermeye başladı. Sonunda, Eugene'in büyük korkusunun nesnesi tamamen Vano'ya dönüştü ve son balçık "sürüsünü" de silkeleyerek suya daldı ve alışıl gelmiş aralık dişli gülümsemesiyle saçlarını elleriyle düzelterek kıyıya doğru yürüdü.

"Peki, kedi-balık nasıl?" diye Eugene'e takıldı ve tüm kalabalık kahkahalara boğuldu.

Bu olaydan sonra artık kimse suya girmekten korkmuyordu. Çocuklar, en küçük balıkları bile korkutup kaçırarak nehirde yoğun bir şekilde su sıçratıyorlardı. Vano, bitmek tükenmek bilmeyen esprileriyle tüm bu kaotik genç coşkuyu aktif bir şekilde harekete geçiriyordu. Eugene'i o kadar etkilemişti ki, Eugene onunla arkadaş olmuş ve farkına bile varmadan onu "komik işleri" için yeri doldurulamaz bir eş olarak keşfetmişti. Neredeyse herkes balık tutmayı bırakmış ve kendini tamamen dinlenmeye adanmıştı. Sadece Sensei hala sadık bir balıkçı olarak oltasıyla kıyıda oturuyordu. Vano ve Eugene daha fazla dayanamadılar, Sensei'nin oltasına doğru yüzdüler ve güçlü bir ısırığı taklit ederek oltayı birbiri ardına çekmeye başladılar. Sensei onların bu alaylarına bir süre tahammül ettikten sonra pes etti ve gülümseyerek, "Balık tutmak bu kadar sakinleştirici olmasaydı, ikinizi de çoktan boğardım, havuz balıkları" dedi.

Eugene iyimser bir tavırla, "Balık suda boğulmaz!" diye bağırdı.

Ve Vano, Eugene'e tam oracıkta takıldı: "Hey sen, amfibi! Suda neyin boğulmayacağı konusunda bir şey karıştırmadın mı?"

Nehrin üzerinde yine komik kahkahalar yankılandı.

* * *

Grup "su tedavisinden" sonra güneşin altında keyifle uzandığında, Volodya Sensei'in yanına oturdu.

"Hiçbir şey yok mu?" diye balıkçı şamandırasını işaret etti. Sensei hafif bir hüzünle, "Hiçbir şey," diye cevap verdi.

Volodya gülümseyerek, "Bu umutsuz uğraştan vazgeçsen iyi olur," diye tavsiyede bulundu. "Sanırım burada hiç doğru dürüst balık bulunmadı."

"E-e-eh, hayır..." Sensei ısrarlı bir ses tonuyla ağır ağır konuştu ama bir süre durakladıktan sonra sırtarak ekledi: "Halk arasında kullanılan bir balıkçılık deyimi vardır, bilir misin? 'İyi ısırma ya balık tutmaya başlamadan önce ya da çoktan kaçtıktan sonra gelir'."

"Kesinlikle! Öyleyse, o 'en dürüst' balıkçıların önerdiği gibi, kaçıp gitsen iyi olur," dedi Volodya gülerken.

Sensei onun esprisini destekledi, "Dürüst insanların iyi balıkçı olamayacağı "doğa kanunu"nu mu ima ediyorsun?"

Yaygın balıkçılık hikayesini hatırlayarak ikisi de güldü. "En azından tek bir tane düzgün balık yakalamak isterdim. Böyleleriyle," dedi Sensei, içinde birkaç küçük ringa balığının huzur içinde yüzdüğü şişesini göstererek, "kedim beni kapıdan içeri bile almaz".

Volodya tekrar sırttı ve ormana doğru baktı. Valera ormandan çıktı ve kuru bir ağaç gövdesini sürükleyerek kampa doğru yürüdü.

"Oh, Valera... bir kütük daha sürüklüyorsun..." Sensei arkasını döndü.

"İyi adam. Diğerlerinin aksine bu gece için yakacak odun stokluyor," diyerek Volodya'ya baktı ve ardından "ben de dahil" dedi.

"Ona yüzmeye gitmeyi teklif ettim ama kendini gruptan uzak tutmaya devam ediyor."

"Utangaç hissediyor. İlk kez yeni bir gruba katılıyor. Burada senden başka kimseyi tanımıyor."

"Bu doğru," dedi Volodya bas bir sesle. "Bu arada, seninle onun hakkında konuşmak istiyordum. O iyi bir adam, ancak kaderi oldukça zor. Başının tekrar belaya girmemesi için yardıma ihtiyacı var... Çocukluktan beri arkadaşız. O benim komşum. Birlikte spor salonuna giderdik, aynı sokakta takılırdık... Ailesi Kuzey'de çalışıyor, Valera'yı ise büyükannesi büyüttü. Gerçekten iyi bir kadındır. Ailesi onunla yaşamak için geri döndüğünde Valera on dört yaşına girdi. Ve sonra "neşeli hayatı" başladı. Babası alkol almaya ve annesini dövmeye başladı. Annesi fazla beklemedi, ondan boşandı ve başka bir adamla evlendi. Ancak ikinci kocasının da Valera'nın babasından daha iyi olmadığı ortaya çıktı ve aile içindeki kavgalar daha da sıklaştı ve kötüleşti. Valera nedenli ya da nedensiz çok sinirli hale geldi. İlk kez bir aptallık sonucu hapse girdi. O zamanlar on sekiz yaşına yeni girmişti. Askere gitmesine bir ay kala, bir sokak kavgasında bir adamı dövmüştü. Onu bir yıl hapsedtiler, sonra serbest bırakıldı. İş bulmaya çalıştı ama kimse onu işe almadı. Üstelik üvey babası, masraflarını karşılayarak bir suçluya destek olmak istemediğini söyleyerek başının etini yiyordu. Uzun lafın kısası, hiç parası yoktu ama çoğu genç gibi birçok şeye sahip olmak istiyordu. Sonuç olarak, bu kez bir hırsızlık suçundan

üç yıl daha hapis yattı. Hapisten çıktığında evdeki durum da bir o kadar kötüydü. Bir daire kiralamak için herhangi bir fırsatı yoktu ve bu yüzden yine bir çetenin içine çekildi. Komşu semtte bir daireye taşındı, güzel bir kızla evlendi, ama bir yıl geçmeden başı yine belaya girdi. Onu çok ciddi bir suçla karşı karşıya bıraktılar ve tekrar hapse girdi... İyi ki onu sadece beş yıla mahkum etmişler. Hapisteyken karısı onu terk etmiş, anne ve babası da bir trafik kazasında ölmüş. Geriye kalan tek yakın akrabası büyükannesiymiş ama o da seksen yaşlarında... Kısa bir süre önce serbest bırakılmış ve hala kriminal departmanın kontrolü altında... Yani gerçekten zor bir hayatı var. Ama genel olarak kötü bir adam değil."

"Gerçekten de kötü bir adam değil... sadece üç sabıka kaydı var," diye sırttı Sensei.

"Görüyorsunuz, bu sadece hayatının yanlış yöne dönmesinden kaynaklanıyor. Onu çok uzun yıllardır tanıyorum! Deyim yerindeyse onu manevi olarak desteklemek için hapishaneye mektuplar gönderdim. Son dört yıl boyunca özellikle sık sık yazıştık. Onu bir yere yerleştirmek iyi olur, bir daha dağılmasın... Görüyorsun, zayıf iradeli, kararsız bir adam..."

"Tereddüt mü diyorsun?!" Sensei yine sırttı ve Volodya'ya tuhaf tuhaf baktı.

Volodya'nın kafası karıştı.

"Peki, ya yine birinin etkisi altında kalırsa ya da uygunsuz bir şey yaparsa..."

"Pekâlâ, bir şeyler düşünürüz."

* * *

Grubun esprileri ve şakalarıyla akşam gizlice yaklaştı. Oleg ve Stas egzersiz yapmaya başladı. Birçoğu için günlük fizyolojik bir ihtiyaç haline gelen bu alışkanlık bulaşıcı bir şekilde diğerlerini de etkiledi. Özel operasyonlar grubundaki çocuklar Sensei'nin öğrencilerinden biraz daha farklı bir antrenman tekniği uyguluyorlardı ve bu da egzersiz yapan iki tarafın karşılıklı ilgisini çekiyordu. Bir söz diğerini doğurdu ve çocuklar birikmiş "askeri" ve "sivil" deneyimlerini paylaşmaya başladılar. Fark edilmeden, iş küçük antrenman müsabakalarına kadar geldi.

Bu arada Peder John, Sensei, Volodya ve Nikolai Andreevich hala balık tutmaya çalışıyor, kendi deyimleriyle "en azından bir balık çorbası kokusu için" kullanılabilecek birkaç küçük balık yakalıyor ve büyük bir ısırığın işareti olabilecek "pistteki" çan seslerini teselli bulmadan bekliyorlardı. Çok yaşlı adamlar olsalardı, olta ve balık tutma sürecinin kendisi dışında neredeyse hiçbir şeyle ilgilenmezlerdi. Ancak, damarlarında hala genç kan dolaşıyordu, bu nedenle daha sık olarak tartışan adamlara bakış atıyorlardı. Sonunda Vano bu cazibeye daha fazla dayanamadı, oltasını Volodya'nın sorumluluğuna bıraktı ve dövüşçülere doğru yürüdü.

"Oh!" Sensei sıırttı. "Eğer bu rahibe eğitim aşılandıysa, şimdi eğitici bir süreç başlayacak demektir. Gidip görelim."

Yaklaştıklarında Peder John çoktan repertuvarına girmişti. Stas, ikisi de Volodya'nın adamlarına ilginç bir sıkma hareketi

göstermeye çalışırken, idman sırasında kazayla Eugene'in dudağını yaralamıştı. Peder John, tavuğuna bakan şefkatli bir tavuk gibi Eugene'in etrafında koşuşturmaya başladı ve ıslak bir mendilden yapılmış soğuk kompresini neredeyse zorla dudağına uyguladı. Eugene önce şaşkınlık içinde elini kolunu sallayarak bir sorun olmadığını söyledi, ama sonra Peder John'un baskı ve ikna çabalarına teslim oldu. Bu sahne otomatik olarak diğer seyircilerin de dikkatini çekti.

"Görüyorsunuz... görüyorsunuz... bu hep böyledir: eğer birinin zihni aptalsa, bedeni acı çeker," diye Eugene'e yaptığı gafın anlamını açıklıyordu rahip. "Tanrı'nın gücü senin içinde olmalı. O olmadan, bedenin sadece bir tozdur, acının sonsuzluğudur."

"Ama sonuçta, antrenman sırasında çekilen acıların sonsuzluğu, 'dövüş sırasında bedenin sabit durmasını' sağlar," diye şakayla karışık cevap verdi Eugene, "cezalı ve yaralı" kırıştan ayağa kalkmaya çalışarak.

Ancak, belli ki henüz vaazını bitirmemiş olan rahip, elini Eugene'in omzuna koydu ve onu eski yerine perçinledi. Peder John için yukarıdan vaaz vermek, neredeyse iki metre yüksekliğindeki bu devin "göbeğinde nefes almaktan" çok daha rahattı.

"Pek değil, pek değil... Tanrı'nın Ruhü bir insanın içindeki asıl şeydir. Geçici beden değil, tam olarak o gerçek güç kaynağıdır. Ona güvenmelisin..."

"... ama kendinize de yardım edin," diye sözünü kesti Eugene Peder John'un telaşla, ayağa kalkmak için bir girişimde daha bulundu.

Ama Vano onu yine "demir" eliyle oturttu. Rahip başını salladı ve az önce onlara yaklaşan Sensei'ye baktı. Vano yaşlı-erkeksi sesi taklit ederek ve en sevdiği vurguyu "o"lara yaparak şiirden alıntı yaptı: "Şu modern gençliğe bakın! Eylemleri, sözleri! Biz çok gençken böyle aptal değildik! Bunun yerine tavsiye isterdik: 'Şunu yapabilir miyim, bunu yapabilir miyim?'"

Sensei ve Volodya gülümseyerek rahibe baktılar.

"Sana anlatmaya çalıştığım şey, küçük aptal, kaslarına değil, içindeki Tanrı'nın Ruhuna güvenmen gerektiğidir," diye vaaz vermeye devam etti Peder John Eugene'e. "O olmadan yoksun kalırsın, sadece etten bir serserisin!"

"Ben mi yoksunum?! Sadece bir et yığını mı?!" Eugene sinirlerine hakim olamadı ve sıska rahibin karşısında tüm o güçlü, devasa boyuyla ayağa kalktı.

Durumun komik tarafı, olan biteni izleyen grubun yüksek sesle gülmesine neden oldu. Vano, Eugene'in kasları şişmiş güçlü gövdesine baktı, onu küçümseyerek süzdü, elini salladı ve şöyle dedi:

"Zayıf karakterli! Bunun gerçek güç olduğunu mu düşünüyorsun?! Bu sadece içinde kemikler olan şişmiş bir torba. Üzerine üflersen uçar. Şimdi sana sürekli dua ederek biriktirilen gerçek Tanrı gücünün nasıl olduğunu gösterebilirim."

Peder John bu sözlerle işaret parmağını öğretici bir şekilde kaldırdı ve ardından işaret ederek gövdesinin üst kısmını soymaya başladı. Karşısında acınacak bir manzara vardı: Buchenwald işkence odasından yeni çıkmış gibi görünen zayıf, kemikli bir rahip. Bedeninde tek bir kas gölgesi bile yoktu. Rahibin soluk teninin altından sadece alışılmadık

derecede kalın damarlar görünüyordu ve bu da onu dikkatsiz bir çiftçinin ahırındaki karnı iğnelenmiş bir ineğe benzetiyordu. Ancak bu önemli özellik, alışılmadık derecede geniş bilekler ve genişlemiş dirsek ve omuz eklemleriyle birlikte sadece gerçek bir profesyonel tarafından fark edilebilirdi. Diğerleri içinse görünüşü büyük olasılıkla acıma ve doğanın bu yetersiz beslenen mucizesine bir an önce yiyecek bir şeyler verme arzusu uyandırıyor. İlk başta dövüşmek için yanıp tutuşan Eugene bile bu yürüyen iskeleti gördükten hemen sonra durdu ve sakinleşti

Herkes yüzlerinde gizlenemeyen gülümsemelerle, kaderini test etmek için rakiplerini çağıran garip rahibe bakıyordu. Tek bir parmak dokunuşunun bile bu zavallı adamı dökebileceği düşünülebilirdi. Ya sempati ya da saygıyla hareket eden hiç kimse, on iki saatten kısa bir süre içinde hepsinin dostu olmayı başaran Peder John'a yaklaşmaya cesaret edemiyordu.

"Eee?!" dedi rahip, kollarını iki yana açmış, bekle ve gör pozisyonunda tek başına durarak. "Kim kendini güçlü görüyor? Bir adım öne çıkın. Hatta aynı anda iki, üç ya da sekiz kişi. Ruh'un gücü büyük bir güçtür. Bundan çok daha fazlasını yapabilir."

Çocukların yüzündeki sempati ve şefkati gören Sensei, Peder John'un yanına gelerek, "Hadi, hadi, tereddüt etmeyin şüpheciler. Peder yapabileceğini söylüyorsa, gerçekten yapıyor demektir."

Bu "kutsamadan" sonra insanlar biraz kıpırdanmaya başladı. Vano'nun ciddi bir şekilde tartıştığını gören Eugene, Sensei'in yanına geldi ve kelime dağarcığında öfkelerini tam

olarak ifade edecek uygun kelimeleri bulamayınca kolunu birkaç kez rahibe doğru uzattı.

"Sensei, bu nasıl mümkün olabilir?!" şefkatli doğası sonunda kendini ifade etti. "Onu kazara bile öldürebilirim. Böyle bir günahı ruhuma alamam... Darbemi biliyorsun..."

Ve Eugene yine uygun kelimeleri bulamayınca, en yakınındaki, Peder John'un gövdesinden çok daha büyük bir ağaca ağır bir Yokozekmesi vurdu. Güçlü darbe ağacı titretti ve kuru dallar tepeden düşmeye başladı.

"Ama nasıl?!" diye sorusunu tekrarladı.

Eugene'in gösterisine kesinlikle kayıtsız kalan rahip, öğretici bir şekilde cevap verdi:

"İnsanın gücü bedeninde değil, ruhundur. İsa meyvesiz bir incir ağacına tükürdü ve ağaç kurudu, oysa senin gücün sadece dalların dökülmesine neden oldu."

"Tamam," diye kabardı Eugene, davasını eylemle kanıtlamaya hazırды.

Vano'nun beklediği de tam olarak buydu. Canlandı ve pazar yerindeki bir çığırkan gibi seyircilerin heyecanını artırmaya başladı.

"Başka kim içsel ruhun gücünü deneyimlemek ister? Sadece bu mu?" Rahip Eugene'i işaret etti. "Böylesine muazzam bir güç karşısında bir kişi bile hiç kimse kadar iyidir... Haydi! Başka cesurlar da ona katılmalı... Ciddiyetle ve çok ciddi bir şekilde kendini göstermeni tavsiye ediyorum, çünkü bunu ilk ve son kez göstereceğim."

Çocuklar onun mesajını kendilerince anlayarak gülümsediler ve gerçek bir dövüşten çok eğlence olsun diye

sırska rahiple dövüşmek için adaylar belirlemeye başladılar. Bu sırada Sensei esrarengiz bir şekilde sırttı ve sonra şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu kimsenin bilmediği bir şekilde onları uyardı: "Bakın ama unutmayın: gözler yanıltabilir. Rahip kandırmaya bayılır. Bu şekilde konuştuğunda, tetikte olmak gerekir. Size tam temasla dövüşmenizi tavsiye ederim," dedi ve kara mizah notuyla ekledi: "Böylece bu sefer senin için son olmayacak."

Sonunda, şakaya katılmak isteyen sekiz kişi Vano'nun etrafını iki-üç metre mesafeden sardı. Eugene özellikle rahibin hemen önündeki pozisyonu işgal etti. Bir yandan, Peder John onu tartışmaya dahil etmeyi başarmıştı. Ama diğer yandan da içten içe rahibe acıyordu. "Nasıl bir güçle karşı karşıya olduğunu hayal bile edemez, - diye düşünüyordu Eugene kendi kendine. - Birçok sıcak noktada bulunmuş üç özel harekât subayı, artı bizimkiler. Neden bu hıyarlara karşı tekme atıyor? Tek bir vuruşla onu burada kıyma yaparlar... Tek bir vuruş mu?!"

O anda Eugene'in aklına "mükemmel bir fikir" geldi. "Asil bir şövalyeyi" oynamaya karar verdi - Vano'ya ilk saldıran kişi olacak ve onu basit bir tutuşla yere serecekti, böylece rahip diğer saldırganların darbelerinden ve buna bağlı olası "çoklu yaralanmalardan" korunacaktı. Sonuçta, bir adam yerdeyken ona vurmamak adettendir. Böyle bir fikirden ilham alan Eugene, tüm görünüşüyle hazır olduğunu gösteren bir dövüş duruşu aldı. Ardından, hemen Vano'nun üzerine atlayarak göğsüne bir yumruk indirdi ve rahibin bu yumruktan sonra yere düşeceğinden kesinlikle emindi. Ancak, böyle bir

şey olmadı!

Peder John bir ayağını öne atmış, serbestçe ayakta duruyordu. Ama tam vuruş anında, zayıf bedeni kasırganın savurduğu bir tüy gibi hızla ve kolayca yana kaydı. Eugene'in, adamın yüz kiloyu aşan ağırlığının gücüyle savurduğu ezici yumruk, rahibin göğsünün birkaç santimetre yanından geçti. Tam o anda, Peder John'un damarları olağandışı bir şekilde şişti ve Vano'nun sağ eli, silahtan çıkan bir mermi gibi Eugene'in göğsüne doğru uçtu ve bir çan darbesini andıran güçlü bir açık avuç içi karşı darbesi indirdi. Tüm fizik kurallarının aksine, "asil şövalyenin" bedeni rahibin kemikli elinden öyle bir hızla fırladı ki, sanki Eugene 24 saatlik bir gecikmeyi telafi etmek için bir trene tam gaz çarpmıştı. "Soylu şövalye" yere değmeye vakit bulamadan, daha önce yüzlerinde sırtmalarla duran diğer dövüşçüler Vano'nun saldırısına anında tepki verdi. Daha doğrusu, yıllar süren eğitimleri sırasında çeşitli ekstrem durumlara hazırlanmış olan beyinleri tepki verdi. Bilinçaltı koşulları değerlendirdi ve tüm duyguları derhal bloke ederek kendi güvenliklerini sağlamak için kendini savunma içgüdüsunü devreye soktu.

Stas sağ taraftaydı ve rahibe herkesten daha yakındı. Bu nedenle, Vano'nun gösterişli karşı atağı üzerine derhal bir Mavashi tekmesi attı. Ancak, Stas'ın ayağının yerle temasının kesildiği neredeyse aynı anda, Peder John çömeldi ve bir panter çevikliğiyle Stas'ın pivot bacağına ağır bir ayak bileği darbesi indirdi. Adamın iki bacağı da havaya uçtu ve sırt üstü

yere yuvarlandı, ama hemen mekanik bir hareketle güvenli bir mesafeye yuvarlandı. Stas ancak bundan sonra kendine gelmeye ve az önce olanları değerlendirmeye başladı. Ağır çöküşün etkisinden kurtulan bedeninin yeniden savaşa katılmak için acele etmediği belliydi. Böylece Stas bu görkemli antrenman müsabakasını tüm ayrıntılarıyla izleme fırsatı buldu. Eugene yakınlardaki çalıkların arasından sıyrılma aşamasındaydı ve onun memnun gözleri de çelimsiz rahibin inanılmaz dönüşümünü izliyordu.

Bu arada Vano da diğerleriyle zarif bir şekilde hesaplaşıyordu. Bacakları, hareket eden bedenlerden oluşan genel kümelenmenin ortasında sırayla ortaya çıkıyordu. Stas'ı takip eden üç savaşçı birkaç saniyelik bir zaman farkıyla genel çemberin dışına uçtu, bu tür akrobasi hareketlerinin tüm zevklerini yaşamak için hiçbir şekilde kendi niyetleriyle hareket etmiyorlardı.

Andrew birkaç kez Vano'nun saldırı hattından ustalıkla kaçmayı başardı, ama büyük olasılıkla saldırı özellikle ona yönelik olmadığı için. Olası bir zafer için böylesine gerçek dışı bir umuttan ilham alan adam şiddetli bir saldırı gerçekleştirdi. Vano'nun yüzünün açıkta kaldığı bir anı yakalayan Andrew, düz ve güçlü bir Mae Geri tekmesi attı. Ancak, rahibin bedeni bir sarkaç gibi hemen geriye doğru eğildi. Vano yaklaşan ayağını derhal yukarı vurdu ve böylece hareketini keskin bir şekilde hızlandırdı. Ve Vano, dengesini kaybeden adamın "sessizce" sırt üstü yere düşmesine izin vermek yerine, kalçasına öyle bir tekme vurdu ki Andrew uçuş yörüngesini serbest-dikeyden zorlanmış-yataya keskin

bir şekilde değiştirdi ve bir torpido gibi alıllara doğru utı. Anlaşılan zıplamaları ve sıramalarıyla rahibi çok fazla rahatsız etmişti.

Bu gösteri uçuşu sırasında, herhangi bir karşılıklı koordinasyon olmaksızın, Kostya ve Ruslan - kalan savaşçılar - Peder John'un yanından hızla atladılar, kaderlerini benzer ağırlıksızlık hisleriyle test etmek niyetinde değillerdi. Peder John birdenbire kendini tek başına buldu ve arkasını dönerek bu ikisini çağırdı:

"Lütfen, misafirim olun..."

Bu sözlere gülümseyerek cevap verdiler:

"Hayır, teşekkür ederim peder. Biz zaten sabah komnyonumuzu yaptık..."

Bu cevap herkesi güldürdü ve havayı uygun bir şekilde temizledi. Ortam hem Peder John'un hem de sıska rahibin "Tanrı'nın gücünü" kendi üzerlerinde deneyimlemiş olanların yorulmak bilmez mizahı ve iyi huylu şakalarıyla doldu. Tüm dvşler dikey pozisyon alıp son derece kısa süren dövüşlerini hayranlıkla tartışmaya başladıklarında, Peder John "kamuflej" kıyafetlerini tekrar giydi. Sohbeta katılarak öğretici bir şekilde parmağını gökyüzüne kaldırdı ve anlamlı bir şekilde şöyle dedi: "şimdi görüyorsunuz ocuklar, Tanrı inancının ve Tanrı'ya hizmet etmenin bize ne gibi gler verdiğini..."

Sonra gülümsedi, Sensei'ye yan gözle baktı ve ekledi, "...Sensei ile uzun yıllara dayanan dostluğumuzla birlikte tabii ki."

Kalabalık, "Sensei ile uzun yıllara dayanan arkadaşlığı" ile ilgili çeşitli ilginç olayları hatırlayarak yine kahkahalarla karşılık verdi.

Bu olaydan sonra Vano'nun grup içindeki otoritesi daha da arttı. Özellikle de unutulmaz uçuşundan sonra rahibi mümkün olan her şekilde memnun etmeye çalışan Eugene'in gözünde. Hatta adamın dudaklarında "yollarımızdaki en seçkin ve pratik araba" haline gelen SUV'unu temizlemeyi bile teklif etti. Böylesine lüks ve görkemli bir aracın, sahibinin içinde uyuduğu gece boyunca kirlenmemesi gerektiğini söyledi. Bir an önce pırıl pırıl ve ışıltılı bir hale getirilmeliymiş, böylece hem ona bakmak daha keyifli hem de içinde nefes almak daha kolay olurmuş. Peder John, Eugene'in bu "açık yürekli" teklifine pek direnmedi ve kurnazca bir gülümsemeye de olsa sessizce anahtarları ona uzattı.

Eugene öncelikle arabayı yeni bir yere taşıdı, orada zeminin daha düz olduğunu ve nehrin çok yakın olmadığını iddia etti. Daha sonra bir kova alıp aceleyle su almaya koştu ve diğer adamların "rahibin uşağı", "manastır yemini etmeye hazırlanıyor" gibi şakalarına eşlik etti. Ama Eugene sadece gülümsemekle yetindi. Sanki uzun zaman önce Peder John'un aracını temizlemeyi hayal etmiş gibi hem SUV'un dışını hem de içini büyük bir titizlik ve özenle yıkadı.

* * *

Doğu'ya özgü savaş tutkularından sonra grup nihayet sakinleştiğinde, derinleşen karanlık neredeyse geceye

dönüşmüştü. Akşam yemeğinden sonra kamp ateşine yakın bir yere oturan herkes, tatlı kokulu bitki çayını yavaş yavaş içerek keyif yapıyordu.

Hafif bir meltem esiyordu. Gökyüzünde yıldızlar parıldıyordu. Ateşin sıcaklığı, canlandırıcı çam havasının tazeliği ve yıldızların büyüleyici görüntüsü, şehrin medeni, dumanlı ve mekanik kutusundan canlı doğanın özgürlüğüne kaçan birçok insanın yaşadığı bir duygu yaratıyordu. Böylesine sessiz bir gecede oturmak, rahatça konuşmak ve önce ateşe, sonra da ışıltılı gökyüzüne bakmak çok hoştu.

"Ne kadar güzel!" Tatyana başını kaldırıp baktı. "Yıldızlar çok parlak, çok çekici..."

Kostya her zamanki mantıksal zekâsını göstererek onun cazibe dünyasına girdiğinde, izlenimini anlatacak zamanı bile olmamıştı.

"Bunun nedeni suya yakın oturuyor olmamız. Üstelik şehrin aydınlığı buradan çok uzakta. Hava çok seyrek. Bu nedenle yıldızlar çok parlak."

Andrew duraksadı ve iğneleyici bir söz söylemekten kendini alamadı:

"İnanılmaz bir düşünce anatomisine sahipsin dostum! Teğmen Rzhevskiy yanımızda olsaydı, çoktan seninle düelloya tutuşur, suratına tekmeyi yapıştırırdı. Hanımefendi sana yıldızlardan bahsediyor, sen ise seyreltik hava hakkında cevap veriyorsun."

Grup kahkahalara boğuldu. Kostya'ya her kesimden şakalar ve anekdotlar yağıyor, o da bunları en sevdiği aforizmalarla zorlukla savuşturuyor ve daha fazla gülüşmeye

neden oluyordu. Sonunda, bu kadar sözlü baskıya dayanamayan adam, "skandal" kışkırtıcısı olan Andrew'e şakayla karışık saldırdı.

"Her zaman böyle! Bir Fransız komedyenin dediği gibi, 'Her yerime dokundu! Ben sadece onun sivri okları için bir hedefim'." Sonra arkadaşına sitemle bakarak, genellikle bir gıdıklayıcıdan kaçmak istediğinde kullandığı şiirini okudu: "Biliyorum mösyö, ne kadar açık sözlü olduğunuzu. / Kafanız örneklerle dolu. / Ama yeterli değil mi? Kendine iyi bak. / Ve beni kaderime teslim et."

"Ne diyebilirim ki?" Andrew ne diyeceğini şaşırmişti. "Gerçek bir diplomat! Ona saygı duyduğum tek şey, sana kötü davrandığında bunu yapma şeklinden memnun olman."

Buna karşılık Eugene sırttı ve rahibe yan gözle baktı: "Böyle bir akşam herkesi yetenekli bir diplomata dönüştürebilir."

Herkes tekrar güldü. Ancak kahkahalar kesildiğinde kalıcı bir duraklama başladı. İnsanlar yeniden yıldızları ve ateşi sessizce izlemeye koyuldular. Alev dilleri, yanan çalı çırpının melodik çıtırtısı eşliğinde büyüleyici danslarını ateşli bir şekilde sergiliyordu. Bu tutku, parıltıların dönen bir kasırgada uçuşmasına ve karanlık boşlukta aceleci "pas"larına devam etmesine neden oldu. Bu da onları taklit edilemez tek bir an içinde yaşayan çok sayıda küçük yıldızcık gibi gösteriyordu.

Gök cisimlerini inceleyen Nikolay Andreyeviç sessizliği bozan ilk kişi oldu.

"Gerçekten de başlangıçlar olağanüstü... Etrafımızda kaç dünya olduğunu, kaç galaksinin kendi ayrı hayatını yaşadığını,

çarpıştığını, dağıldığını, çöktüğünü düşünmek o kadar inanılmaz ki... Orada bir yerlerde muazzam felaketler olurken, başka bir yerde yeni yaşam formları doğuyor. Ve tüm bu yaşam, bu uçsuz bucaksız Evren'de sürekli olarak tüm hızıyla devam ediyor. Sadece o muazzam kütleleri ve boyutları, galaksilerin saniyede birkaç yüz kilometrelik o muazzam hareket hızlarını ve tüm bu devasa süreci hayal ederseniz, otomatik olarak bir soruyla karşı karşıya kalırsınız: Bu zilyonlarca yıldızla karşılaştırıldığında biz kimiz ki? Bir ışık bile değil... Yine de bu kaynayan yaşamın farkındayız. Ve sadece farkında olmakla kalmıyor, aynı zamanda yaşamın yaratılması ve böylesine devasa nesnelere yok edilmesi süreçlerini de algılıyor ve inceliyoruz. Evrenin anahtar deliğinden sadece bir gözle bakmamıza, hem mikrokozmosu hem de makrokozmosu görmemize izin verildiği gibi bir izlenim var."

"Neden tek gözle?" Ruslan kıkırdarak sordu.

"Niçin neden diye soruyorsun?" Kostya espriyle karşılık verdi. "Elbette, diğerlerinin nasıl yaşadığına dair merakımızı gidermek için. Bu ebedi bir ikâmetgah meselesi, gerçekten!"

Nikolay Andreyeviç gülümsedi ve şöyle dedi: "Her şey ikametgah meselesiyle ilgili olsaydı, formüller ve rakamlarla, insan beyni için sağlanan kanıtların kapsamlı doğrulamalarıyla bize bu kadar ayrıntılı bilgi verilmeyeceğine inanıyorum. Burada farklı bir soru daha uygun: "Ne için?" Açıkçası, kendimizle, özümüzle, doğamızla ilgili bir şeyi, çok önemli bir şeyi anlamamız için..."

Peder John onunla aynı fikirde olarak başını salladı.

"Belki de Tanrı'nın anahtar deliklerini bizden saklamamasının nedeni, doğamızı bilmesi ve yaratılışının yasalarını kendi kendimize derinlemesine araştırmamızı istemesidir, böylece bu yasaları uygularken O'nun çocukları olarak mükemmel yaratılışının katılımcıları olabiliriz. İncil'de, Aziz Yakup'un katedral mektubunda, bölüm 1, satır 25'te şu dikkat çekici sözler yer almaktadır: "...mükemmel yasayı, özgürlük yasasını araştıran ve onda ikamet eden, unutkan bir dinleyici değil, eylemlerin uygulayıcısı olan kişi, eylemlerinde kutsanacaktır." Ve alıntıyı bitirdikten sonra, konuşmasını bir açıklama ile tamamladı, "Kutsanacak, çünkü özü doğru bir şekilde anladı."

Nikolay Andreyeviç dalgın dalgın, "Evet," dedi, sonra bir şey hatırlayarak aydınlandı ve Sensei'ye hitap etti. "Bu arada, eşsiz bir hastam vardı, bir astronom. Sıradan bir depresyon vakasıydı. Karısı onu başka bir adam için terk ettiği için kendini yalnız hissediyordu. Bilim adamı, ruhsal durumunu yıldızların yaşamıyla ilişkilendirerek oldukça ilginç bir şekilde ifade etti. Asıl mesele, tuhaf bir şekilde örtülü olsa da, yalnızlığın aslında kişinin zihninin bir yanılsaması, kurgusu olduğunu, çünkü nesnel olarak bir insanın her zaman sosyal olarak çevrili olduğunu anlamış olmasıydı. Dolayısıyla, yalnızlık hissi çoğunlukla kişinin kendini topluma adapte edememesinden kaynaklanmaktadır. Gökbilimci düşüncelerini mesleğinin diliyle yorumlardı. Dediği gibi, bir yıldıza baktığımızda, yalnız bir nesne gibi görünür. Oysa bu sadece çıplak gözümüzün bir yanılsamasıdır, çünkü modern teleskoplar bile böyle bir yıldızda üç ila beş yüz yıldız ayırt edebilir."

"Oh, bundan daha da ilginç şeyler var!" Eugene elini sallayarak konu hakkındaki iyi bilgisini gösterdi. "Eğer modern bir mikroskop alıp bunu incelersen..." işaret parmağıyla rahibi gösterdi ama sonra gözleri zamanında rahibin anlamlı bakışlarıyla karşılaşınca Eugene parmağının yönünü sertçe Stas'ın oturduğu karşı tarafa çevirdi. "...bu şüpheli kişi, orada o kadar çok şey bulacaksın ki!.. Pireler, mikroplar ve çeşitli iğrenç parazitlerden oluşan koca bir evren."

"İğrenç bir parazit olan sensin!" Stas gülümseyerek karşılık verdi. "Çıplak gözle bile görülebilir..."

Tüm grup kahkahalara boğuldu. Nikolay Andreyeviç eğlence dindikten sonra sözlerine şöyle devam etti: "Bu sadece yıldızların ve insanların birçok yönden birbirine benzeyen yaratıklar olduğu gerçeğini kanıtlıyor. Her şey bizim hayatımızdaki gibi. İnsanlar gibi yıldızlar da gruplar halinde 'yaşarlar' - karşılıklı çekim güçleriyle birbirlerine bağlandıkları birikimler halinde. Ve en ilginç olanı da, tıpkı insan toplumunda olduğu gibi, yıldızların çoğunlukla ikili sistemler oluşturmasıdır..."

"Hangi sistemler?" Victor sordu.

"Çift sistemler," diye açıkladı Sensei. "Ortak bir kütle merkezi etrafında dönen iki güneş gibi."

"Evet," diye onayladı Nikolay Andreyeviç. "O gökbilimci bu tür sistemlerin çok kararlı olduğunu söyledi... Ve çift olanların yanı sıra üç, dört, beş katlı yıldızlar da var. Doğruyu söylemek gerekirse, bunlar çift olanlardan daha nadirdir. Üç katlı yıldız olgusuna özellikle dikkat etmiş ve bunu kendi durumuyla karşılaştırmış. Üçlü yıldızların istikrarlı bir şekilde

bir arada var olamayacağı ortaya çıkıyor. Neden biliyor musunuz? İki yıldız, uzun bir süre boyunca yan yana istikrarlı bir şekilde dönebilirken, üçüncü cismi basitçe dışarı atar."

Sensei omuzlarını silkerek, "Bu mekaniğin doğal bir yasası," dedi. "Üçüncü cisim diğer ikisinin hareketini bozar ve genellikle böyle bir sistemin bozulmasına yol açar."

"Birçok açıdan insan toplumuyla örtüşen şaşırtıcı yasalar!" Nikolai Andreevich şöyle dedi.

"Bu, o topluma nasıl baktığınıza bağlı," diye kıkırdayarak ekledi Svat. "Özellikle de bir üçlüye. Eğer üçlüde bir kadın varsa, bu hassas bir konudur, kabul ediyorum. Ama eğer erkeklerden oluşuyorsa, zaman zaman, özellikle de içki içerken o kadar istikrarlı sistemler kurabiliyorlar ki, karşılıklı çekimleri gerçekten muhteşem oluyor. Ve asıl önemli olan, çoğunlukla dört ya da beş kişi değil, tam olarak üç kişi bir araya geliyor, ne daha fazla ne de daha az." "Bu şekilde düşünmek daha kolay. Belli bir zihin bütünlüğü oluşuyor," dedi Bogdan sırtarak.

"Bu doğru," diye onayladı Oleg ve belirtti. "Dört zaten fazladır, bir ise aşırıdır."

Nikolay Andreyeviç diğerleriyle birlikte gülerek gökyüzünü işaret etti: "İşin en ilginç yanı, yukarıda da durum aynı," dedi. "Dört kat, beş kat yıldızlar çok daha hızlı ayrışan güvensiz gruplar oluşturur. Elbette orada da aynı doğa yasaları işliyor. Yıldızların bu tür birliktelikleri varoluşları boyunca birçok kez oluşup bozulabilir. Ve hastamın da açıkladığı gibi, bir yıldız sürekli eş değiştirebilir. Örneğin, kompakt yıldız birikimlerinde bir yıldız ömrü boyunca bir "gruptan" diğerine altı kez geçebilir..."

Eugene kibirli bir ifadeyle Peder John'a baktı.

"Peder, bu ilahi bir zina. Kilise buna nasıl göz yumuyor?"

Peder John "zeki" bir yüz ifadesi takındı, yıldızlara baktı ve rahip sesiyle, "Hepsi Tanrı'nın isteği, çocuğum," dedi.

Bu herkesi yine güldürdü.

Nikolay Andreyeviç neşeyle başını salladı ve tekrar Sensei'ye dönerek, "Muhtemelen doğrudur," dedi. "Genel olarak bir hastam değil, depresyondaki müşterilerimiz için psikolojik argümanlarla dolu bir kuyum vardı. Karşılaştırmalı analizleri beni o kadar etkiledi ki, konuşmalarımızdan sonra ben de onun bilimiyle ilgilenmeye başladım. Hatta bana eğlenceli astronomi kitapları bile getirdi."

Sensei sıırttı ve şakayla sordu: "İkinizden hanginizin hasta olduğunu tam olarak anlayamadım?"

Psikoterapist, "Tıpta bazen böyle durumlar olabiliyor," diyerek esprisini kahkahayla destekledi. "Bilirsiniz, bazen bazı doktorlar şöyle der: "Bazen öyle "yetenekli" bir kaçıkla karşılaşabilirsiniz ki, gözünüzü bile kırpmadan sizi kendi durumuna getirebilir."

Grup tekrar kahkahalara boğuldu.

"Yine de, o kitaplarda neler okuduğumu hayal edebiliyor musunuz?!" Nikolay Andreyeviç izlenimlerini heyecanla paylaşarak devam etti. "Görünüşe göre yüz, iki yüz, bin yıldızdan oluşan karmaşık yıldız sistemlerinde, etkileşimleriyle ilgili durum basit birikimlerdekinden tamamen farklı. Bir yıldız artık komşularının her birini hissedemiyor. Bunun yerine genel alanı hisseder ve bu yüzden

yeterince eşit hareket eder. Sanki komşuların etkisi yumuşatılmış gibi görünüyor."

"Bu tür kararlı gruplar genellikle galaksilerde bulunabilir," dedi Sensei sanki söylemeye gerek yokmuş gibi.

"Kesinlikle! Bunu ben de fark ettim. Her şey insan toplumundaki gibi. Akış halindeki kitle psikolojisi! Bir kitle, bir insanın bireyselliğini derecelendirir, yani birçok açıdan tamamen farklı insanları eşitler ve kendisine ait olan insanlara yeni nitelikler kazandırır. Örneğin Le Bon'un kavramını ele alalım. Kitle içindeki bir bireyin temel ayırt edici özellikleri nelerdir? Birincisi, anonimlik, bilinçli kişiliğin ortadan kalkması. İkincisi, bilinçdışı kişiliğin baskın olması, aklın ve rasyonalizmin bozulması. Üçüncüsü, kitlenin düşünce ve duygularının tek ve aynı yöne yönelmesidir. Ve asıl önemlisi, bireylerde ilham aldıkları fikirleri hemen uygulama amacının oluşmasıdır. Neredeyse yıldız sistemlerindeki gibi diyebiliriz.

"Ancak başka şaşırtıcı gerçekler de var. Belirli rakamları, yani bu tür karmaşık birikimlerdeki yıldızların sayısını keşfetmek ilgimi çekti, çünkü insan toplumunda ve hatta hayvanlar dünyasında da benzer bir şey görüyoruz. Biyologlar, hayvan davranışlarının karşılaştırmalı analizi ile kitle psikolojisi üzerine oldukça ilginç çalışmalar yürüttüler. Çeşitli verileri işleyen bilim insanları, bir insan grubunun en uygun büyüklüğünü keşfetti - yüz elli kişiden fazla değil. Üstelik bu sayı, bir avcı ya da toplayıcı kabilesinden başlayarak kilise, ordu, şirket gruplarına kadar çeşitli topluluklara uygulanabilir. Ve her şey biyologların babun ve

şempanzelerin davranışlarını gözlemlemesiyle, korteksin büyüklüğü, yani ön ve şakak kısımları ile bir hayvan sürüsünün büyüklüğü arasında pozitif bir korelasyon tespit etmeleriyle başladı..."

"Korelasyon nedir?" Victor, Nikolay Andreyeviç'in profesyonel dilini pek anlamadığı için ilgilendi.

"Karşılıklı ilişki, karşılıklı bağımlılık... Yani, o deneyler sırasında maymunları gözlemliyordular. Maymunlar, her biri yaklaşık elli örnekten oluşan gruplar halinde yaşıyorlardı. Tüm sürü üyeleri birbirini tanıyordu. Hatta çeşitli ilişkiler içindeydiler: arkadaşlar ya da birbirleriyle anlaşmazlık içindeydiler, çeşitli ittifaklara giriyorlardı. Gözlemlere dayanarak, bilim insanları bir homo sapiens beyninin büyüklüğünü dikkate alarak ilgili hesaplamaları yaptılar ve bir insan grubunun en uygun büyüklüğüne ulaştılar - yüz elli kişiden fazla değil! Onların da belirlediği gibi, eğer bir topluluk büyürse, insanlar kendilerini o topluluğun içinde uzak hissetmeye başlarlar. Dolayısıyla, grup içinde olup biten her şeyi takip etme yeteneklerini kaybederler. Sonuç olarak, grup bireyselliğini kaybeder ve daha sonra ayrı gruplara bölünür. Ve asıl önemli olan, böyle bir grubu yönetmenin neredeyse imkansız hale gelmesidir. Bu ne anlama geliyor? Yardımcıların gerekli hale geldiği anlamına gelir. Sonuç olarak, bir yönetim sistemi ortaya çıkar... Yani, yıldızlar ve insanların pek çok ortak noktası vardır."

"Doğal olarak," dedi Sensei eşit bir şekilde. "Bu maddenin dünyasıdır. Ve yasaları hem mikrokozmos hem de makrokozmos için geçerlidir. Madde, belirli bir makul organizasyon, belirli hayatta kalma yasaları ve sınırlı varoluş

süresi ile karakterize edilir. Madde başlıyor ve bitiyor. Bu nedenle, yıldızların ve insanların bu kadar benzer olmasına şaşmamak gerekir."

Sensei biraz çalı çırpı aldı ve ateşe ekledi. "Ve bu sadece insanlarla değil, canlılar dünyasının geri kalanıyla da ilgili. En azından karıncaları örnek alalım. Yaşamlarının ve altyapılarının ne kadar organize olduğunu biliyor musunuz? Her üyenin kesin olarak tanımlanmış bir işlevi yerine getirdiği yeni koloniler kurarlar: bazı karıncalar yiyecek toplar, diğerleri koloniyi savunur, diğerleri havalandırma ile meşgul olur veya yeni kuyular açar ve bazıları da savaşır. Kolonide hırsızlar, parazitler, asalaklar ve "köle sahipleri" de vardır. Yani aynı hiyerarşiye, aynı organizasyona sahipler... Ölçeği büyütürsek benzer bir durum galaksiler düzeyinde de var. Birbirlerinden madde ve gezegen koparıyorlar, birbirlerini "yiyorlar", çarpışıyorlar, dağılıyorlar. İnsanlık da aynen böyle davranıyor... Küçük bir grupta bile birileri lider olmak istiyor. İki lider bir arada geçinemez, bu yüzden her zaman bir çatışma olur."

"Bu doğru," diye kabul etti psikoterapist.

"Yani madde maddedir. Yine de, diyelim ki böyle bir izolasyona rağmen, tüm madde birbiriyle yakından bağlantılıdır."

"Nasıl yani?" Andrew anlamamıştı. "Bu benim uzak bir galakside yaşayan bir yıldıza ya da mikroba bağlı olduğum anlamına mı geliyor?"

Sensei basitçe, "Evet," diye cevap verdi ve ateşe bir parça daha dal koydu.

Andrew şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Yerçekimi alanları gibi kavramlara aşına mısınız?" Sensei, Andrew'a sordu.

"Peki..."

"Bu alanların özellikleri, modern insanlık tarafından kapsamlı şekilde incelenmekten uzaktır. Yine de, yerçekimi alanları muazzam hızlar ile karakterize edilir. Hızlarını ışık hızıyla karşılaştırırsak, bu, en güncel gök roketinin hızıyla eski, çelimsiz bir kaplumbağanın hızını karşılaştırmakla aynı olur. Yerçekimi alanları için aslında hiçbir mesafe kavramı yoktur, bunun yerine anlık aktarım kavramı vardır. Ve tam olarak temel ögesi Po parçacığı olan genel yerçekimi alanı sayesinde, burnunuzun ucundaki her atom, güneşin, diğer gezegenlerin ve yıldızların her atomuyla ve hatta dediğiniz gibi, uzak galakside yaşayan bir mikrobun her bir atomu ile bağlantılıdır. Görüyorsunuz, madde, enerjisinin dönüşümü nedeniyle sürekli değişen devasa bir organizmadır..."

Volodya bas sesiyle, "Yüzlerce milyar yıldızın bulunduğu böylesine muazzam bir sonsuzluğu tek bir organizma olarak hayal etmek çok zor," dedi gece gökyüzüne bakarak.

"Yine de tam olarak tanımladığım gibi," dedi Sensei. "Örneğin, kafamızda da doğum anından itibaren parıldayarak adeta kendi galaksilerini oluşturan milyarlarca sinir hücresi var. Bir insanın beyninde her saniye yaklaşık yüz bin kimyasal reaksiyon gerçekleşir. Ve buna bir mikro-yaratık konumundan bakarsak, bu hücrelerden birinde "yaşayan" bir kuark, çünkü bu küçük yaratık için beyin de açıklanamaz, bilinemez bir sonsuzluk gibi görünecektir. Bu normal..."

Zihnimiz çok sınırlı. Bundan başka, onun bencilliği, küresel evrimin “merkezi” olduğuna dair özgüveni ve “karşı konulmaz” bedensel görünümüyle hayvan doğası bizi asla rahat bırakmıyor. Oysa, böyle muazzam bir organizma için gerçekte neyiz? Sadece uzun zaman önce soyu tükenmiş yıldızların tozu."

"Hangi anlamda?" Svat bunu anlamadı.

"Doğrudan anlamında" Sensei yanıtladı. "Organizmanızın gerçekte ne olduğunu hiç düşündünüz mü?"

"Her şey açık. Kaslar, kemikler, kan..."

"Daha derine inmelisin," dedi Sensei dostça. "Gerçekte, ortalama olarak %65 oksijen, %18 karbon, %10 hidrojen, %3 azot ve diğer her şeyin %1'inden oluşan belirli bir kimyasal elementler kümesidir."

"Peki ya kemikler?"

"Kemikler aynı zamanda salt kimyadır, mineral tuzların orijinal "deposu"dur. Kalsiyum, fosfor, magnezyum ve yaklaşık otuz diğer mikro elementten yapılırlar. Ve elbette, kötü şöhretli H₂O, su var. Şimdi, galaksimizdeki yıldızların neyden yapıldığını bir düşünün. Elbette aynı kimyasal elementlerden yapılmışlardır, en yaygın olanları hidrojen ve helyumdur... Daha önce de söylediğim gibi, maddenin toplam kütlesi vardır. Belirli kuvvetler, kümeler ve kombinasyonlar vasıtasıyla çeşitli maddi nesnelere dönüştürülür. Örneğin, yeni nesil yıldızlar, yoğunlaşma aracılığı ile yıldızlararası gazdan kalıcı olarak yaratılır ve gezegenler tozdan, yani o gazda bulunan aynı kimyasal elementler grubundan oluşur.

Yıldızların ışığı ne ile sürdürülür? Karbon, oksijen, azot, silisyum, demir vb. gibi ağır elementlerin sentezlenme işlemi sırasında çekirdeklerinde nükleer enerjinin boşalması ile. Ve bir yıldızın ömrü sona erdiğinde, yıldız, maddesinin büyük bir kısmını yıldızlararası uzaya geri vererek, onu ağır elementlerle zenginleştirir. Aslında neredeyse tüm kimyasal elementleri üreten süper-yeni yıldızların devasa patlamaları olağan bir fenomendir.”

"Mendeleev'in tablosunda bulunan elementler mi?" Oleg sordu.

“Bu insanlık tarafından henüz keşfedilmemiş elementler de dahil olmak üzere tam tabloda yer alıyor... Ve yine, boşaltılan gaz, yeni yıldız birikimleri, gezegenler ve gezegenlerdeki yaşam için bir yapı malzemesi haline geliyor. Böylece, örneğin Güneş Sistemimizi, Dünyamızı ve hepimizi oluşturan aynı maddenin, daha önce var olan yıldızların bileşimi için tekrar tekrar kullanıldığı ortaya çıkıyor”

"Gerçekten doğru söylüyorsun," diye tekrarladı Peder John. "Bu yüzden Kutsal Kitap, Tanrı'nın insanı *topraktan* yarattığını ve ona hayat üflediğini ve insanın yaşayan bir ruh olduğunu söylüyor."

"Kesinlikle doğru. Sonuç olarak, eğer insan prana'yı, yani yaşamsal enerji olan “yaşamın nefesi”ni, Hayvanı, materyali üzerinde harcarsa, böyle bir insan ne yazık ki toza dönüşür, hepsini bir bütün olarak alacaktır. Oysa eğer insan pranayı kendi ruhsal büyümesi için harcarsa, tamamen farklı bazı yasalar devreye girer - ruhsal dünyanın yasaları. Elbette bu, insan maddesinin daha fazla işlenmeyeceği ve dünyayı

gübrelemek için kullanılmayacağı anlamına gelmez. Fiziksel beden, ruhsal cevherin olgunlaşması için yalnızca bir kabuktur ve herhangi bir madde gibi ölümlüdür. Bununla birlikte, eğer bu kabuğun içinde, kabuğun varoluşu sırasında düşünce gücünün, ruhun ve “yaşam nefesinin” bir sentezi gerçekleşirse, tamamen yeni bir manevi yaratık, maddenin yasalarının üzerinde etkisi olmayan sonsuzluğun Benliği doğar.

Sensei sessizliğe gömüldü. Birdenbire, konuşmaları boyunca tek kelime etmeyen Valera beklenmedik bir şekilde sordu, "Gerçek anlamı ile hayat nedir?"

Sensei ona dikkatle baktı ve oldukça açık bir şekilde yanıtladı, "Bu **ezoozmostan - enerjinin içsel itici gücünden** başka bir şey değil"

Bu yanıttan sonra herkes bir süre sessiz kaldı, açıkça az önce duyduklarını düşünüyorlardı. Sonra Kostya yüksek sesle muhakeme etmeye başladı, "Ama, eğer hayat sadece enerjinin itici gücü ise, o zaman, prensipte, akıl sahibi olanı da dahil olmak üzere, bu türden oldukça fazla enerji olmalıdır. Oysa, örneğin şimdiye kadar, bizimki gibi rasyonel yaşam gelişimi için gerekli koşullara sahip başka bir gezegen keşfetmediler bile. Dolayısıyla, rasyonelliğimizde gerçekten yalnızız."

"Seni 'hayal kırıklığına uğratmak' zorundayım, dedi Sensei alaylı bir şekilde. "Bizimki gibi milyarlarca gezegen var! Ve ateşin yanında oturup gökyüzüne bakan zilyonlarca insan var. Ancak bu gerçekler, gerçekten hiçbir şey ifade etmiyor."

"Eğer bu böyleyse, neden bizimle temas kurmuyorlar?"

Eugene komik bir şey hatırlayarak sırttı, "Neden kendi sosyal karmaşaları içinde yaşayan ve sürekli sızlanıp şikayet

eden bu tür insansılarla iletişime geçsinler ki? Son söylentileri biliyor musun?" Öne doğru eğildi ve sanki çok gizli bir bilgi iletiyormuş gibi komplocu bir tavırla fısıldadı: "Dünya ile uzaydan temas kurulmamasının, orada rasyonel uygarlıkların varlığını kesinlikle doğruladığını söylüyorlar."

Çocuklar "insansılar uzmanına" bakarak güldüler. "Hayır, şaka bir yana!" Kostya burun köprüsünden aşağı kaymış olan gözlüklerini düzelterek itiraz etti. "Uzayda toz ve benzeri şeylerden başka bir şey yoksa, hangi mantıklı yaşam var olabilir ki?"

Sensei, "Akıllı yaşam yalnızca diğer gezegenlerde değil, kozmik uzayın kendisinde bile var" dedi. "Bu yaşam, oksijene ihtiyaç duyan, hava soluyan formumuzdan kesinlikle farklıdır. Herhangi bir yaşam için ana şey, enerji itici gücüdür, yani ezoosmos. Bu tür bir itici güç, örneğin termal enerji, elektromanyetik, yerçekimi alanlarının ve benzerlerinin enerjileri tarafından verilebilir. Ve hayat böyle bir itici güç tarafından oluşturulur, ama biyolojik olandan farklı bir hayat olur. Zihnimiz, akıl sahibi varlıkların canlı organizmalarında sadece amino asitlerin yapı taşları olabileceğini düşünmeye alışmıştır ve bu yüzden böyle bir inanç dışında hiçbir şeyi görmek ve kabul etmek istemiyoruz. Oysa amino asitleri düşünürsek, bu "tuğlalar" uzayın her tarafına dağılmış durumda, ama bu bir şey ifade etmiyor. Amino asitler, akıllı varlıkların yerleştiği bir "ev" olmaktan uzaktır. Onlar sadece "ev" şeklini oluşturmak için bir araya getirilecek olan "tuğlalar"dır.

“Alternatif bir hayat başka türlü nasıl görünebilir?” Kostya şaşkınlıkla sordu.

"Örneğin, herhangi bir gezegenin dışında, kozmik uzayda yaşayan, karşılık gelen zekaya sahip akıl sahibi varlıklar var. Geniş alanları işgal ederler. Aslında akıl sahibi varlıkların en büyük popülasyonlarından biridir... Bunların oluştukları şeye bizim insan anlayışımızda madde bile denilemez. Dünyevi dili kullanırsanız, yapıları, "hücreleri" diyelim, küçük imbikleri, küçük silindirleri andırır. Ama bir araya uyuştuklarında, şekillerini değiştirirler. Bunlar izole parçacıklardır. Yapıları bizimkinden çok daha organize ve çok daha yüksektir... Bu canlı, doğal halinde, çok uzun değildir, bu "yaşına" bağlı olsa da. Boyutları birkaç milimetreden birkaç metreye kadar değişebilir. Böyle bir yaratık hareketsiz durumdayken, parçalanır ve dış dünya ile birleşir, oysa yolculuk sırasında basitçe kendini düzenler ve hepsi bu... Prensipte, bu yaratıklar herhangi bir gezegene gidebilirler."

"Bizimkine de mi?" Ruslan merak etti.

“Doğal olarak. Onları burada çıplak gözle görmek zor olsa da. Tamamen farklı hızlarda hareket ettikleri için bazı modern ekipmanlara ihtiyaç duyulacaktır... Kendi kendilerini organize edebilirler, ayrı parçalara ayrılabilirler, ama böyle bir dağılma sırasında bile enerji seviyesinde var olmaya devam ederler ve gerekirse kendilerini yeniden bütünleştirebilirler. Paralel bir dünyaya da kolayca geçebilirler...”

Kostya, "Bu rasyonel varlıklar varsa, bir şekilde onların varlığını hissetmemiz gerekir," dedi.

"Hiçbir şekilde. Hızlarından dolayı onlarla kesişemeyiz, bu nedenle onları hissedemeyiz de. Bununla birlikte, hareketlerini kaydetmek mümkündür. Atmosferimize girdikleri zaman, "hücrelerinin" izole edilmiş grupları bir araya çekilir. Hareketleri sırasında, etrafına bir helezon dolanmış dikdörtgen bir gövdeye benzerler. Helezon, manuel bir kıyma makinesindeki çubuğa benzer. O anda belki de onları modern cihazlarla kaydetmek mümkün olabilir, o zaman çekimler çok hızlı ve bu nesnelere tam olarak odaklanmış olmalıdır. Diğer yöntemlere gelince... Prensipte enerji boşaltmazlar. Elde ettikleri ısıyı kendileri için harcarlar. Spektrum boyunca termal enerji dağılımını takip edersek, bunların birikimleri de görülebilir: örneğin güneş ışınlarının sıcaklığı genellikle arkalarında azalır, çünkü "soğurma" işlemi gerçekleşir.

Kostya başka bir soru sordu, "Bu yaratıklar ne aracılığı ile hareket ediyorlar?"

"Yerçekimsel alanlarda kayma yoluyla. Yolculuk için yerçekimini kullanırlar. Hareketleri helezonların dönüşüne benzer. Atmosferimiz durumunda, sanki havayı döndürüyormuş gibi bir izlenim ortaya çıkar, oysa gerçekte böyle değildir. Bu spiral hareket bizim manyetik alanlarımız ile bağlantılıdır."

"Böyle bir yaratığı yakalamak mümkün mü?" Andrew, muhtemelen ilkel bir av içgüdüğü tarafından kışkırtılan "çılgın bir fikir" dile getirdi.

"Yakalamak mı?" Sensei gülümsedi. "Bu, ağ olmadan ağla tarama ile bir balık yakalamaya çalışmakla aynı şey olurdu."

"Neden?"

"Çünkü o kadar kolay değil. Atomlar arası, parçacıksal hücre mesafelerimiz, bu yaratıkların hareketini en azından bir şekilde içimizden hissetmemiz için çok büyük. Biz onlar için boşluğuyuz."

"Ne demek istiyorsun?" Peder John merak etti.

"En geniş anlatımda insan, daha doğrusu onun bedeni nedir? O boşluktur. İçimize mikrokozmosumuza bakarsak, moleküllerimizin, atomlarımızın, elektronlarımızın birbirlerinden çok uzak mesafelerde olduğunu görürüz. Ve bölünmelerini ne kadar derinlemesine incelersek, o kadar çok boşluk keşfederiz. Bir insan bedeninin içindeki boşluk yaklaşık %97.7'dir. Prensipte, tüm boşluğu kaldırırsak, geriye kalan insan mecazi anlamda iğne deliğinden geçer... O yaratıklar söz konusu olduğunda, onlarla temasa geçemeyiz, çünkü iki engelleyici faktör vardır: atomlar arası mesafeler ve zamandaki hızlanma. Daha önce de bahsettiğim gibi, onların ezoosmosları farklı bir frekansta çalışıyor. Bu nedenle, aslında kesişmiyoruz. Bu, modern bilim tarafından ne tanımlanmış ne de incelenmiş bir paralellik paradoksudur."

"Tam olarak anlayamadım..." dedi Andrew.

"Diyelim ki, örneğin, size bütün bunları anlatırken, zilyonlarca nötrino geçti veya daha doğrusu bedenimizden uçup geçti ve hiçbiriniz onları hissetmediniz bile. Yine de, bu arada, bir nötrino beş Po parçacığından oluşur, oysa bu yaratıkların "küçük imbikleri"nin her biri üç Po parçacığından oluşur. Bundan başka, biz varoluşumuz sırasında belirli bir zaman akışı içinde belirli bir hızla hareket ederiz," diye açıkladı Sensei sabırla.

“Bu yaratıklar, tam olarak serbestçe hızlanabilmeleri nedeniyle her yerde bulunurlar, oysa bizler bu zamandan dışarı çıkamadığımız için onların yaptıklarını yapamıyoruz; burada sınırlıyız. Görüyorsunuz, bir transfer için... diyelim ki, astral, zihinsel ve diğer kabuklarımızla birlikte başka bir zamana veya başka bir paralele geçebilmemiz için içsel enerji potansiyelimizi hızlandırmamız gerekir. Hızlanma o seviyede gerçekleşmelidir ve o zaman – evet, hareket ederiz. Ama yine, nasıl hareket edeceğiz? Burada ortadan kaybolur ve daha hızlı bir zamanda ortaya çıkarız. Ama o dünyada ortaya çıksaydık, muhtemelen aynı denizlerle, gökyüzüyle, güneşle temelde benzer bir paralele girerdik, yine de kendimizi, frekans özellikleri nedeniyle doğal olarak bizimkiyle kesişmeyen tamamen farklı bir dünyada bulurduk. Örneğin, bizim binamızın olduğu bir yerde çöl ya da orman olurdu.”

Nikolai Andreevich, “Evet, dünya yaşam açısından düşündüğümüzden çok daha zengin” dedi, “ve biz bunu algılamaktan çok uzağız.”

"Elbette, algılanmaktan çok uzak," diye onayladı Sensei. “İnsanlık, sadece anaokulundan mezun olmaya ve okulun kapısını biraz açmaya başlıyor. Bilimlerin gelişmeye başlamasından bu yana ne kadar zaman geçti? Transformatör ve elektromanyetik indüksiyon icat edildiğinden bu yana 160 yıldan biraz fazla zaman geçti; atom çekirdeğinin bölünmesinin üzerinden yaklaşık 60 yıl geçti; sadece 30 yıl önce kabarcık oluşturan hafızaya sahip bilgisayarlar ortaya çıktı... Bunların hepsi temel bilgiler... ve insanlığın yaşı düşünüldüğünde zaman terimleri çok az! Bunlar, çok yönlü dünyanın algılanmasında yalnızca ilk adımlardır...

“Yaşam formları gerçekten sayısız! İnsanların zamanı olursa, paralel paradoksu da inceleyebilirler. Onda karmaşık bir şey yok. Sadece gerekli. Ayrıntılara girmeyelim. Uzun lafın kısası, karmaşık bir şey yok. Modern teknoloji gelişimi ile paralel bir dünyaya geçmek ve orada buna uygun bir zeka ile tamamen rasyonel bir yaşam bulmak tamamen gerçektir. Eğer yanı başımızdaysa, neden tehlikeli mikropları olan Mars'ta bir yerde bu yaşamı arıyoruz? Her yerde bolca hayat var. En büyük hesaplarda Evren yaşamın kendisidir, en kapsamlı tezahür ve çeşitlilikteki yaşamdır.”

Gecenin serinliği uzun zaman önce çökmüştü ve bu yüzden kamp ateşinin sıcaklığı daha da hissedilir ve hoş bir hale geliyordu.

"Bu durumda, Nirvana'ya çıkış nedir?" diye sordu Stas. "Zaman döngümüzün dışında bir çıkış mı? Başka bir paralele çıkış mı?"

"Hiç değil. O, tüm paralelliklerin, zamanın ve uzayın dışında var olandır. Maddi Evrenlerden çıkıştır... Daha derine bakarsak, insan formunun içindeki yaşam nedir? Ruhsal cevherin, maddenin yüksek moleküler kümelerinin alternatif formlarında geçici bir ikametgahıdır. Diyelim ki, aslında ruh olan içsel bir meyvenin olgunlaşması için bir kabuktur. Böyle bir zaman-mekân-sınırlı kabukta, meyve sadece bedenlerini değiştirir. İnsan ruhsal olarak olgunlaştığında, o basitçe ayrılır.

“Ruhsal açılımı deneyimleyen bir insan, kim olduğunu ve nereye geldiğini anlar. Evrenimiz maddi paralellerden sadece bir tanesidir. Onun içinde de bir çok paralellik vardır. Hepsi

ilginç ve hepsi iskan edilmiş. Ve bu tamamen normal ve doğal. Evrendeki herhangi bir paralellik maddidir ve kendi zamanında, kendi hızıyla, kendi maddesiyle var olur. Oysa madde sınırlarının dışındaki ruhsal seviyeye çıkış çok daha önemlidir. Bu, Tanrı'nın gerçekliğine çıkıştır. Ne yazık ki anlatmak ya da daha tam olarak açıklamak zor, çünkü çağrışımsal algısıyla maddi zihnimiz tarafından kısıtlanıyoruz... Prensipde maddi dünyanın dışında çok daha ilginç şeyler var.

"Her insan Tanrı'nın gerçekliğine geçebilir, çünkü o gerçekliğin bir parçası içimizdedir, yani ruh. Ama çelişki şu ki, insanlar maddeye çok dalmış durumdadır, bu nedenle yanılarak ruhun sadece bir kurgu olduğuna ve yanıltıcı beden varoluşunun onların gerçek hayat olduğuna inanıyorlar."

"Tam olarak anlamıyorum... Eğer onu tamamen hissedebiliyorsam, bu beden nasıl bir yanılsama olabilir?" Valera şaşkınlıkla sordu.

"Bedenin yalnızca, yaşamsal enerji olan prana formunda kısa bir itici güç alan odaklanmış bir dalgadır. "Yaşam" dediğiniz şey, bu dalganın itici güçten sonra ortaya çıktığı andan, hız yarışının süresi de dahil olmak üzere, tamamen solmasına kadar geçen bir zaman periyodudur. Bu çok geçici bir dönemdir. Hayatının ne zaman sona erdiğini fark edecek zamanın bile yok. O halde asıl soru, bu yarışta hayatınızı nasıl kullanacağınız, size verilen içsel itici gücü nasıl harcayacağınızdır?"

“Ama hayatımda meydana gelen tüm olaylar bana bağlı değilse, onu rasyonel olarak nasıl kullanabilirim? Her gün, sürekli sorunların baskısı ile bazı yeni sıkıntılarla dolu.”

“Unutma: her şey senin içinde! Siz içeriden bir kez değiştiğinizde, etrafınızdaki dünya da değişecektir. Maddi problemler sadece geçici bir olaydır, sizi sınamak için belirli bir sınavdır... Düşüncelerinizin ne kadar maddesel olduğunu, onların dikkatinizin gücünü nasıl kullandığını hayal bile edemezsiniz. Negatif düşüncelerinize - cacodemon'a (iblise) - öncelik vermeye devam ederseniz, sorunlarınızın kronikleşmesi tamamen sizin hatanızdır. Oysa pozitif düşüncelere öncelik verseydiniz, yani agathodemon (şans getiren iyi ruh) pozitif düşünce merkezinizi her gün uyarıyor olsaydınız, içsel dönüşümünüze ve Tanrı'nın Kendisi Gözlerinizi size çevirmiş ve size yardım etmeye başlamış gibi dünyanın etrafınızda nasıl değişeceğine şaşırırdınız. Varolmanın tanımlanamaz içsel duyumsamalarını deneyimlediniz. Etrafınızdaki her şeye karşı sınırsız Sevgi içinde yaşadığınızda, bu Sevgiyi Tanrı'ya verdiğinizde, O'nun parçası olan ruhunuz uyanır. Ruhunuz uyandığında ilk başta değişecek olan siz olursunuz. Ve değiştiğiniz zaman, hiç hayal etmediğiniz fırsatlarla birlikte bambaşka bir gerçekliği ortaya çıkaracaksınız...”

Tüm grubumuzu otomatik olarak sessizleştiren bu konuşma, başladığı gibi aniden kesildi. Sensei konuşmayı bıraktığında, sadece yanan kömürlerin çıtırtısıyla bozulan bir sessizlik oluştu. Herkes kendi düşüncelerinin gizli dünyasına dalmış, sessizce oturuyordu. Kamp ateşinin alevi sönüyor, geriye kavru lan kömürlerin kırmızımsı çatlaklarında

geçmişteki varlığını hatırlatan bir iz bırakıyor, kömürler ise yavaş yavaş soğuyup kül yığınınına dönüşüyordu.

Saat sabahın ikisi civarındaydı ve hafif esinti çoktan kesilmişti. Balıklar eskisi gibi ısırılmıyordu ve bu yüzden çanlardan tek bir ses bile çıkmıyordu. Sensei işaretli çubuğuyla saatine baktı ve "Hazır böyle bir sessizlik varken, sabahki balık avı seansından önce biraz kestirmeyi öneriyorum" dedi.

Victor tereddüt etti, "Sanırım insanlar şimdi uyursa, sabah beşte kimse zor uyanır. Çok fazla zaman kalmadı..."

"Merak etmeyin. Kimsenin uyuyakalmayacağını garanti ederim," dedi Peder John kurnaz bir gülümsemeye. "Tüm balıkçı kampımızı şingirtılarıyla uyandıracak mükemmel bir alarmım var."

Sensei arkadaşına baktı ve sırttı, "Umarım alarmın kalan balıkları korkutup kaçırmaz."

Peder John alaycı bir tavırla, "İşte bunu garanti edemem," dedi.

Grup teker teker dağılmaya, balıkçılık aksesuarlarını kaldırmaya başladı.

Sensei, üzerinde oturdukları kirişin yanına dikkatsizce bırakılmış birinin oltasını sarıyordu ki aniden Valera ona yaklaştı. El fenerini kullanarak oltanın ipini çözmesine yardım etmeye başladı. Adamın bir şey sormak istediği ama buna cesaret edemediği belliydi. Onun tereddüt ettiğini gören Sensei nazikçe, "Sormak istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

Valera biraz utandı ve kısa bir duraksamadan sonra, "Evet... Tanrı gerçekten var mı?" diye sordu.

Sensei ona dikkatle baktı.

" Yanıtı duymaya hazır olduğuna emin misin? Bu tüm hayatını değiştirebilir" dedi ve bir süre sessiz kaldıktan sonra ekledi, "Eğer sadece bu konuyla ilgileniyorsan, yayınlanmış pek çok kitap var, onları al ve oku. Burada oturan rahip de iyi bir muhataptır."

Valera doğrudan Sensei'in gözlerinin içine baktı.

"Bu benim için sadece bir ilgi değil. Yanıtı sizden duymaya hazırım."

"Evet," diye olumlu yanıt verdi Sensei. "Tanrı var."

* * *

Gece yavaş yavaş yerini şafağa bırakıyordu. Karanlığın yerini rutubet almıştı ve bu rutubet, resim yapmaya çalışan bir çirak gibi, önce doğanın genel hatlarının üstünkörü bir taslağını çiziyor, sonra da en küçük ayrıntıyı bile "kalemle" çizmeye koyuluyordu. Resim giderek daha belirginleşiyor, gölgeler daha da zıtlaşıyordu. Çok geçmeden, şafak sökerken asıl sanatçı işe koyuldu ve hazır taslağı çok çeşitli renklerle boyadı. Kuşlar her zamanki sabah ritüellerini gerçekleştirmeye başladılar ve ahenkli ötüşleriyle etrafı doldurdular. Ve aniden, bu harika melodinin ortasında, kışın uyanan bir ayının kükremesini andıran öyle kaotik bir ses yükseldi ki, korkmuş kuşlar bir anda sessizliğe gömüldü.

Her şey şöyle oldu... Eugene uyku tulumunun içinde soğuktan ısırıldı ve sanki bedeni rahatsız bir pozisyondaymış gibi alışılmadık bir hisle uyandı. Gözlerini açmaya çalıştı, ama şaşırtıcı bir şekilde sadece aşılmaz bir karanlık gördü. Uykulu bir halde, hiçbir şeyin farkında olmadan, bir rüya gördüğüne inanarak başka bir tarafa dönmeye karar verdi. Ancak bunun yerine, sanki bir şey onu sıkıca tutuyormuş gibi garip bir kıpırdanma hissetti. O anda paniğe kapılan bilinci tamamen uyanmak için çalışmaya başladı. Adam aniden ellerinin önünde bağlı olduğunu, gözlerini bir maskenin kapattığını ve uyku tulumunun ayak bileklerine sıkıca bağlandığını anladı. Yine de asıl önemli olan, başı ve sırtının üst kısmı yumuşak bir şeye dayanırken bacaklarının yukarıya doğru uzanıyor olmasıydı.

Eugene'in uyku hali hemen kayboldu. Kendisini bu beklenmedik esaretten kurtarmak için güçlü bir şekilde kıpırdanmaya başladı. Her hareketinde başının altındaki "yastık" sanki batıyormuş gibi daha da alçalıyordu. Dahası, küçük ve gıdıklayıcı bir şey Eugene'in yüzünün ve boynunun her yerinde sürünmeye ve bedeninin bazı kısımlarını ayırım yapmadan agresif bir şekilde ısırmaya başladı. Elleri bağlı olan adam, tatlı uykusu sırasında gözlerinde beliren ve nereden geldiğini kimsenin bilmediği maskeyi yırtıp uyku tulumunun fermuarını açmayı başardığı anda durumun dehşetini bütün çıplaklığıyla gördü. Ayak bölgesindeki uyku tulumu, bedenin her hareketiyle daha da sıkılaştıran karmaşık bir düğümle bağlanmış bir iple bağlanmıştı. İpin kendisi "orman çayırındaki en iyi ağacın" kalın bir dalına bağlıyken, başı büyük bir karınca tepesine yaslanmış gibi görünüyordu.

Kendini kurtarmaya çalışan Eugene, istemeden de olsa tepenin üst kısmını dağıtmış ve minik savaşçı orduları hemen evlerinin saldırganına saldırmaya başlamıştı. Adam bağlı ellerini sallayarak "dünkü müttefiklerini" uzaklaştırmaya çalıştı ama böylece sadece "gıdıklanma durumunu" daha da kötüleştirdi.

Uyuyan doğanın sessizliğinde, böyle bir şakaya kalkışanlar için belirlenmiş yeminler yankılandı. "Kükreyen bir ayının" sesi tüm kampı ani bir ölüm perisi gibi alarma geçirdi. Uykuları beklenmedik bir şekilde bölündüğü için gözleri dönen uykulu adamlar çadırlarından ve arabalarından dışarı fırladılar. Bu sırada Eugene zincirlerini çözmeye çalışıyor, kayarak çıkma ustalığını sergiliyor ve pompalanan karnının gücünü gösteriyordu. Düşünceleri, bu hileyi yaptıklarından şüphelendiği özel operasyon grubu üyelerine yönelmişti. Başka kim bu tür yıkıcı düğümleri bu kadar profesyonelce atabilirdi? Bu kesinlikle rahip olamazdı. Sensei'nin öğrencilerinden biri de olamazdı, çünkü aralarında tamamen farklı insanlar ve tamamen farklı ilişkiler vardı.

Gariptir ki, Eugene'i kurtarmaya ilk gelen özel hareket grubu oldu. Onun kurtuluşuna her iki taraftan da öylesine çılgınca duygular eşlik etti ki, diğer tüm kampçılar çayırda toplandı. Nikolai Andreevich ve Sensei de geldi. Daha sonra Vano katıldı, garip bir şekilde diğer herkesten çok daha taze bir görünüme sahipti. Sensei için ne olduğunu açıkça görmek için çocukluk arkadaşına bakmak yeterliydi. Gülümsedi, ciddi bir şekilde içini çekti, sitemle başını salladı ve gözlerini başka yöne çevirdi. Eugene bir koala ayısı gibi ağaçtan aşağı

indirilirken ve Volodya şakacı bir şekilde adamlarının bu numarayla hiçbir ilgisi olmadığına ikna olurken, herkes tamamen uyandı. En ilginç de saat tam beşti, yani Peder John'un bir gün önce söz verdiği "kalkma saati". Vano aceleyle bunun sadece rastgele bir tesadüf olduğu esprisini yaptı.

Genel telaş dindiğinde ve herkes sabah temizliğiyle meşgul olduğunda, Eugene büyük bir şaşkınlıkla, uyanışının tüm "zevklerine" ek olarak, "sweet drowser"ında (uyku çantasında) toz şeker keşfetti. Ve birdenbire, değerli kişiliğine yapılan bu ani saldırının ve acımasız planın kimin tarafından yapıldığını anladı. Eugene bir dakika bile tereddüt etmeden, kollarını iki yana açarak, o anda nehir kıyısında çömelmiş, ota takımını ayarlayan Vano'ya kararlılıkla yaklaştı. Son günkü uçuşunu yeterince iyi hatırlayan Eugene, tedbirli olmak için rahipten belli bir mesafede durdu. "Demek sensin?! Benim için "tatlı bir sabah" ayarlayan sendin!" Eugene sanki bir savcıymış gibi suçlayıcı bir şekilde bağırdı.

"Seni dikkatle dinliyorum oğlum," dedi Peder John o eşsiz gülümsemesiyle.

"Nasıl yaparsın?! Ben suçumu kabul ettim, dürüstçe ve gayretle "günahlarımı" yıkadım, sen ise! Bunlar karınca, dostum! Yırtıcılar! Ya kulaklarıma ya da burnuma girselerdi?! Yapabilirlerdi.., yapabilirlerdi..." Eugene öfkesini ifade edecek uygun kelimeleri bulamadı. "Beynimi ye!"

"Beyin mi?!" Peder John merak etti ve nazikçe ekledi, "Üzülme oğlum, böyle bir şey seni tehdit edemez. Günahlarının temizlenmesine gelince..." Vano'nun gözlerinde neşeli bir parıltı belirdi. "Eğer ısrar ediyorsan..."

"Ben mi?! ..."

Peder John adamın sallanan elini ustalıkla yakalayıp onu kolayca havaya fırlattığında Eugene'in cevap verecek zamanı bile olmadı. Bu sırada Eugene'in bedenini öyle bir çevirmeyi başardı ki, beden kıyıdan birkaç metre ötedeki suya doğru uçtu. Adam ağır bir çuval gibi ağır ağır nehre düştü, düşüşüne sadece su sıçramaları değil, tüm akarsu "tsunamisi" eşlik etti. Eugene dehşet içinde dışarı çıktığında ilk haykırışı, "Ne için?!" oldu.

Peder John sırttı ve hiçbir şey olmamış gibi cevap verdi: "Görüyorsun ya oğlum, ben de iyiliğinin karşılığını verdim. Seni ayaklarından başına kadar kutsal suyla yıkadım."

"Engizisyoncu! Ruhların zalimi! Ama su çok soğuk.

Burası cehennem gibi..."

"Cehennem mi?! Gerçek cehennemle kıyaslandığında bu çok önemsiz bir şey. Böyle bocalayan bazı "su kuşlarının" orada nelerle karşılaşacağını hayal bile edemezsiniz..." Peder John kara mizahıyla topluluğu korkutmaya başladı.

Tüm bu sahne tüm seyircileri güldürürken, Sensei dik kıyıdan karışan suya bakıyor ve başını sallıyordu, "Bu sabotajcılar son balığı da korkutup kaçırdılar. Böyle balıkçılar için özür dilerim..."

* * *

Sabah harika geçti. Hava güzel ve sakindi. Büyük balıkların eskisi gibi ısırmadığı gerçeği dışında her şey mükemmel olabilirdi. İşin tuhafı, Peder John, Eugene ile birlikte balık tutmak için kıyıya oturdu, ancak sürekli birbirlerine takılıyorlardı. Daha açık bir ifadeyle, Peder John balık tutmaya başlarken Eugene de ona yardım etmeye, oltaya balık "lezzetleri" takmaya başladı. Adam bu işe kendini o kadar kaptırmıştı ki, ormandan düzinelerce çeşitli böcek, küçük örümcek ve kaygan kurtçuk getirerek bu konuda olağanüstü bir yaratıcılık bile sergiledi. Balıkları cezbetmek için mümkün olan her şeyi kullandılar, yemleri cömertçe suya attılar, ancak sonuç değişmedi. Sadece küçük balıklar ısırıyordu. İster istemez, balık için tam bir yemek festivali düzenlediler ve onu en nefis orman lezzetleriyle aşırı beslediler. Sonunda Eugene ve Peder John, yakalanan tüm küçük balıklar için bir "günah çıkarma" töreni gerçekleştirdiler. Balıklara, gelecekte bedava yemlerle dolu oltalarla karşılaşmaları halinde nasıl yakalanmamaları gerektiği ve hayatlarını nasıl çalışarak kazanmaları gerektiği konusunda eğitici bir konuşma yaptılar. Ardından, Eugene'in neşeli bir şarkısı eşliğinde, küçük balıkları nehre geri atarak serbest bıraktılar.

Balık tutmaya olan ilgilerini kaybeden Eugene ve Peder John, diğer balıkçılara şaka yapmak için şakalar uydurmaya başladılar ve tüm topluluğu tamamen yıpratmışlar. Bundan da sıkılınca, birbirlerine takılmaya ve yeni şakalar uydurmaya başladılar. Doğal olarak Peder John özellikle yaratıcılık

konusunda çok başarılıydı. Onun çabaları sayesinde Eugene tüm gün boyunca sandviçlerinde ve diğer yiyeceklerinde karıncalar buluyordu. Genel olarak, "kişiler arası karşıtlıklarına" rağmen, birbirlerini tamamen tamamlıyorlardı. Hatta Sensei onlara şakayla karışık "Ezop'un ruhunun iki yarısı" lakabını takmıştı. Antik Yunanlı çatlak köle masalcısı, M.Ö. VI. yüzyılda biri ona ruhunun uzak bir gelecekte böylesine beklenmedik bir reenkarnasyonundan söz etseydi muhtemelen tarifsiz bir şaşkınlık yaşardı.

Gün göz açıp kapayıncaya kadar geçti. Valera'nın örneğini takip ederek öğle yemeği saatinde tüm grup aynı anda kamp ateşi için çalı çırpı toplamaya başladı ve böylece çayırlarına bitişik ormanlık alanı farkına bile varmadan temizlediler. Sonuç olarak, bir tepe dolusu kuru dal ve kütük getirdiler. Öğle yemeğinden sonra kamp biraz ıssızlaştı. Volodya'nın başını çektiği özel operasyon grubu, iyi balık avlama yerleri bulmak için nehir boyunca uzanan bölgeyi incelemeye karar verdi ve çok geçmeden geri döneceklerine söz verdi, Valera ise kalmak istiyordu.

Belli ki Volodya'nın adamları balık "avına" kendilerini çok kaptırmışlardı, çünkü grup akşam yemeğini bitirmek üzereyken hala geri dönmemişlerdi. Valera, Volodya'yı aramak için özel operasyon grubunun uzaklaştığı yöne doğru kıyı boyunca yürümeye ve ayrıca uzak balıkçılık noktalarını ısırma açısından kontrol etmeye bile karar verdi. Bunu Sensei'ye rapor etti. Valera ayrıldıktan sonra, Eugene tüm "filonun" ortadan kaybolmasıyla ilgili olarak gururla, "Gördünüz mü! Beni yanlarına almadılar, bu yüzden kayboldular" dedi.

Onun bu sözlerine karşılık olarak Vano hemen, "Sen olmadan, geri dönmek için kesinlikle daha fazla şansları var," dedi.

Eugene komik bir yüz ifadesi takındı ve çocuklar onun soytarılığına bir kez daha kahkahalarla gülmeye başladılar.

Bu arada, daha yemek sırasında Eugene, bir gümrük memuru gibi yemeğinin her santimetresini titizlikle kontrol ederek herkesi bir kez daha güldürmüştü. Neyse ki orada hiç "düşman sabotajcısı" görünmüyordu. Böylece çay saati geldiğinde biraz rahatlamıştı bile. Adam muzaffer bir edayla karşısında oturan Vano'ya bakıyor ve duruma tamamen hakim olduğunu gösteriyordu. Eugene'e bir bardak çay uzatıldığında, Peder John'un bir yemini daha yutmamak için şeker eklemeden içmeye karar verdi. Bardağı Nastia'dan aldıktan sonra aromatik sıcak içeceklerle birlikte bardağın içinde yüzen çay yapraklarını fark etti ve gülümseyerek, "Hey, kızlar, çayı kim yaptı? Kaynar suyu almalıydınız. Bakın, çay yapraklarının hepsi yüzeyde."

"Ne demek istiyorsun Eugene?" Tatyana merak etti. "Çay poşetlerde paketlenmiş."

Onun sözlerinden sonra Eugene gülümsemeyi hemen bıraktı. Bardağındaki "çay yapraklarını" incelemeye başladı. Stas da merakla Eugene'in bardağına baktı ve kıs kıs gülererek, "Evet, bunlar karıncalar," dedi.

"Aman Tanrım! Ama nasıl?!" Kızların asla böyle bir provokasyon yapmayacağından kesinlikle emindi. Eugene, Vano'nun kurnaz bakışını yakaladı ve yanındaki çaydanlığı ancak şimdi fark etti. "Bu ne cüret! Yeşil Barış seni takip edecek! Sen uluslararası sözleşmeyi ihlal eden birisin! Bu şok

edici! Seni Birleşmiş Milletler'e şikayet edeceğim! Papa'ya bir mektup göndereceğim!"

Eugene yarım saat boyunca öfkesini komik bir şekilde dile getirmeye devam etti ve yüksek sesle "şikayetlerinin" yaklaşık bir listesini açıkladı ve her biri kesinlikle Vano'nun komik yorumlarıyla takip edildi. Orada bulunanlardan bazıları, çiftin şakalarının neden olduğu bitmek bilmeyen kahkahalar yüzünden karın ağrıları çekmeye başladı. Neyse ki, "resmi mektup" yazma süreci Nikolay Andreyeviç tarafından zamanında kesintiye uğratıldı ve Nikolay Andreyeviç zamanı Sensei ile konuşmak için daha akılcı bir şekilde kullanmaya karar verdi, özellikle de "yetkisiz kişilerin" olmadığı bir ortamda bazı hayati konuları açıkça tartışmak mümkün olduğu için. Yanlarında Vano olmasına rağmen gereksiz sorular sormadı ve Sensei'nin kendisi de onun huzurunda her şeyi özgürce anlatmaktan çekinmedi. Nikolay Andreyeviç, bir başka şakanın ardından grup gülmeyi bırakana kadar bir süre bekledi ve nazikçe sohbeti farklı bir yöne çevirmeye başladı.

"Sahi, bizim özel operasyon grubumuz nerede?"
"Muhtemelen muhteşem bir yer bulmuşlardır.

Akşam yemeğinden vazgeçtiler," diye tahmin etti Victor, kurabiyeleri teker teker yutarken.

"Evet, balık ısırduğunda dünyadaki her şeyi unutursun. Zamanda bitkinlik," diye şaka yaptı Nikolay Andreyeviç. "Bu arada zamandan bahsetmişken. Uzun zaman önce size bu konuda ayrıntılı bir soru sormak istemiştım," diye Sensei'ye hitap etti. "Özellikle meditasyonlardan sonra, öznel zaman kavramının neredeyse yok olduğu böyle dönemleri sık sık yaşıyorum. Diyebilirim ki, kristal berraklığında bir bilinç

etkisi ortaya çıkıyor. Çalışma kapasitesi muazzam ölçüde artıyor. Meditasyon yaptıktan sonra belgelerle çalıştığınızda, sanki kafanızın içinde koca bir kütüphane varmış gibi bir izlenim oluşuyor ve gerekli tüm bilgiler kolayca bilinç yüzeyine çıkıyor.

"Genel olarak konuşmak gerekirse, zaman olgusu uzun zamandır ilgimi çekiyor. Ve aklımda pek çok soru var. İşin resmi kısmında her şey oldukça anlaşılır: bilimde zaman, belirli periyodik süreçleri ölçmek için bir birim olarak kullanılır. Açıkçası, felsefede zaman maddenin bir durumu, olayların birbirini izleyen değişim biçimidir. Uzay ile bağlantılı olduğu açıktır. Ve zamanın evrensel özellikleri süre, sınırsızlık ve geri döndürülemezlik iken, uzayın özellikleri genişleme ve süreksizlik ile sürekliliğin birliğidir. Tüm bunlar yeterince açık gibi görünüyor... Ancak, en yüksek hesaplarda... Bence zamanı ölçme şeklimiz ile onu gerçekte yaşama şeklimiz arasında muazzam bir fark var. Sanki bilincimizde aynı anda oy hakkı için savaşıyor birkaç tür zaman algısı varmış gibi bir izlenim edindim. Bir algı, zaman kurallarının kesinliğini ve niceliksel ifadesini kanıtlamaya çalışan bilimseldir. Diğer algı ise bu kuralları ihlal etmenin peşinde koşan sosyal bir algıdır. Üçüncüsü, örneğin meditasyonlar sırasında öznel zaman algısının etkisiyle ilgilidir. Dördüncüsü ise stres durumlarındaki fenomenal oluşumlarıyla dikkat çeker. Bu bağlamda size sormak istediğim bir dizi soru var. Ama her şeyden önce, gerçekte zamanın ne olduğunu bilmek istiyorum?"

"Zaman mı?" Sensei başını salladı ve şöyle söyledi; "Büyük bir konuyu başlatıyorsun... Prensipte, zamanın oldukça göreceli bir kavram olduğunu doğru bir şekilde not ettin. Zaman hakkında hüküm vermek, önemli ölçüde bu fenomeni kimin, hangi referans sisteminden ve hangi amaçla gözlemlediğine bağlıdır. Gerçeklikte onun tezahürü göz önüne alındığında, zaman alt bölümlere ayrılabilir:

1) doğrudan Allat'ın gücüne bağlı olan **gerçek zaman**; hatırlarsanız zaman dahil bu dünyadaki her şey (madde olsun, enerji olsun), size daha önce de sözünü ettiğim Allat sayesinde var oluyor;

2) **küresel zaman** (veya mutlak zaman), Mutlak ölçeğinde maddenin ortaya çıkmasından tamamen ortadan kaybolmasına kadar geçen zaman periyodudur;

3) **nesnel zaman**, Dünya'nın kendi eksenini ve Güneş etrafındaki dönüş zamanına, yani eşit zaman aralıklarında sürekli olarak tekrarlanan fiziksel süreçlere bağlı olan saniye, saat, ay, yıl cinsinden alışılmış zaman hesaplamamızdır;

4) **sübjektif zaman**, her insan tarafından zamanın bireysel algısıdır.

"Ama bu süreçleri daha iyi kavrayabilmeniz için bu zaman kavramlarını mecazi bir gösterimle açıklayacağım. — Sensei adamlardan kendisine bir kutu kibrit vermelerini istedi ve içinden bir kibrit çıkardı. - İşte, bakın. Bu kibritin ateşin ortaya çıktığı andan çubuğun tamamıyla yanıp bittiği ana kadar, tüm maddesinin yok olmasına kadar bir süreç olduğunu varsayalım. Böylece, kibriti aldığım zaman hareket anı, onu kutuya taşıdığım, yakmak için güç uyguladığım zaman, kibrit

yandığı zaman ve tam yanıncaya kadar - tüm bunlar mecazi olarak küresel ölçekte **gerçek zamanın** akışıdır, yani maddenin yaratılması ve yok edilmesi sürecinde Allat gücünün yükselişı, eylemi ve ortadan kalkma anı. İnsan anlayışımız için, bu zamanda şimdi yoktur, ama sadece geçmiş ve gelecek var.

“**Küresel zaman**, ilk kıvılcımın parladığı andan bu kibritin tamamen yanmasına kadar geçen zaman hareketidir. Bu durumda, kibritin yanması sırasındaki tüm süreci, başı dik konumda değil, başı aşığı dönük olarak karakterize etmek daha doğru olacaktır. Şimdi alev hareket hızındaki farkı not edin.”

Sensei kibrite vurdu, sülfürik kafa dik konumdayken bile yavaş alev hareket gösterdi ve hemen kafasını dik konuma getirmek için kibriti ters çevirdi. Alev yukarı doğru hareket ederek kibrit şaftını hızla sardı. Sensei, parmaklarını yakmamak için hemen ateşı söndürdü.

"Bu anı durduralım," dedi gülümseyerek. "Lütfen kibritin ters pozisyonunda ateşin sardığı bölümlere dikkat edin." Sensei kibriti daire içine aldı. “Yani kabaca konuşursak, küresel ölçekte aynı süreç gerçekleşir. İlerleyen bir hızla genişleyen Evren, kaçınılmaz olarak küresel zamanı hızlandırır, ama gerçek zamanı hiçbir şekilde etkilemez. Modern fizikte zamanla ilgili bir aksiyom vardır: Her bakımdan aynı olan olaylar eşit zaman dilimlerinde meydana gelir.

Küresel zaman, insan anlayışı için görecelidir, çünkü sürecin mantıksal değerlendirmesi beynin maddi yapıları aracılığıyla gerçekleşir. Sonuç olarak, mevcut bilim, doğada küresel (mutlak) zamanın ölçülebileceği gerçek bir fiziksel süreç olmadığına inanmaktadır. Bu nedenle, zaman akışının bir referans sistem hareketinin hızına bağlı olduğu şeklinde bir varsayım vardır.”

"Nasıl olur?" Andrew bunu anlamadı.

"Daha önce de söylediğim gibi, zaman akışına ilişkin fikirler, sürecin bir referans sisteminin hangi noktasında gözlemlendiğine bağlıdır. Örneğin, siz bir gözlemciyken (yani bizim durumumuzda, referans sisteminin bir noktasısınız) bu deneysel kibritin dev bir boyutta, diyelim ki bir kilometre uzunluğunda olduğunu hayal edin. Ve yanma sürecini incelemek için bir asansöre ya da kibrite paralel olarak kurulmuş devasa bir kaldırma vincine yerleştiniz.”

"Aha-a-a!" Eugene fikri "yakaladı" ve hüzünlü bir şekilde, "Kendimi özel bir kask içinde, itfaiyeci kıyafetleri giymiş, elimde bir yangın söndürücü ile hayal ediyorum" dedi.

Çocuklar sırttı ve Stas şakayla karışık Sensei'e yakındı: "Tanrım! Onunla zihinsel deneyler yapmak tamamen imkânsız! Kendimi bir bilim adamının beyaz laboratuvar önlüğü içinde, yanımda genç bir kadın asistanla hayal ederken, elinde yangın söndürücü olan bu pis karakter parlak çağrışımımın içine girdi!"

"Kesinlikle!" Kostya yankıladı.

Grup sırttı.

Sensei yarı şakayla, "Bu bireysel bir algı kalitesi meselesi," dedi. "Öyleyse, yanma sürecinin başladığını ve alevin (karşılaştırmamızda doğan Evrenin genişlemeye başladığını temsil eder) yukarı çıktığını hayal edin. Asansördeki hareketinizin hızı, yangının hareket hızına eşitse, zamanı nispeten durağan olarak algıyorsunuz. Alevden daha hızlı hareket etmeye başlarsanız, yanma süresinin yavaşladığı izlenimi edinirsiniz. Ve alevden daha yavaş hareket ettiğinizde zamanın hızlandığını görürsünüz."

"Bu nasıl mümkün olabilir?!" Kostya merak etti. "Örneğin bir saniye sayacı kullanabiliyorsam, neden kişisel algıma güvenerek tahmin edeyim?"

"Ne kadar da toprak kafalı bir ahmaksın sen!" Eugene kibarca sırttı. "Kozmik ölçümler için bir saniye sayacı kullanmak!" bunun üzerine adam anlamlı bir şekilde önce yeryüzünü sonra da gökyüzünü işaret etti.

Gruptakiler tekrar kahkahalara boğulurken Sensei şöyle cevap verdi: "Komik olabilir ama Eugene bir anlamda haklı. Saniye sayacı nedir? Saniye cinsinden zaman aralıklarını ölçen bir cihaz. Oysa, saniye nedir? Bu sadece göreceli bir birimdir. Bu konudaki bilimsel bilgi artışıyla birlikte tanımı tekrar tekrar değişti. Şu anki saniye tanımı 1967'de kabul edildi. Şimdi insanlar "ikinci" ismi, belirli bir uzunluğa sahip sezyum atom dalgasının belirli sayıda yayılma periyotlarını içeren bir zaman aralığına uyguluyorlar. Bugün itibariyle, tüm büyük SI birim standartlarının en doğrusu olarak kabul edilmektedir. Burada daha fazla ne söylenebilir?!" Sensei son

cümleyi çift anlamlı olarak telaffuz etti. Bir süre sessiz kaldı ve ardından devam etti, “Kibrit yakma örneğimizde objektif zaman, yanma sırasında meydana gelen fiziksel ve kimyasal işlemlerin anıdır. Ve öznel zaman, sürecin bir parçasının bireysel zaman algısı anlamına gelir.

“Ama, küresel zaman sürekli hızlandığından, nesnel zaman buna göre hızlanır, ancak insanın öznel algısı açısından nesnel zaman değişmez, yani hala günde 24 saatimiz var. Bu yüzden bir zaman paradoksu ile karşı karşıyayız: bir yandan zaman hızlanıyor ve insan bunu hissediyor. Dedikleri gibi, Cumartesi çoktan geldiğinde Pazartesi günü uyanmak için çok az zamanım oldu. Oysa, öte yandan fizik perspektifinden, objektif zaman sabit kalıyor, yani yıllar, aylar, günler, saatler, saniyeler. Ve tüm zaman olgusu, her şeyden önce, zamanın ve ayrıca uzayın maddenin eşzamanlı özellikleri olduğu gerçeğine bağlıdır. Madde olmasa, zaman da uzay da olmazdı. Bunun yanısıra, zaman ve uzay yerçekimi ile yakından ilişkilidir.”

"Yerçekimi mi?" Nikolai Andreevich şaşkınlıkla tekrarlamak istedi.

"Evet. **Zaman, uzay ve yerçekimi, Po parçacığının enerjisinde kendisini ifşa eden Allat'ın özellikleridir. Allat, maddi dünyanın ilk ortaya çıkmasının ve varoluşunun nedenidir. Ve tam olarak, zamanı üreten Po parçacık enerjisinin ileriye doğru içsel itici gücü idi.** Günümüzde zaman, muazzam bir yoğunluk altında muazzam bir enerji olarak tanımlanabilir... Zaman, yerçekimi ve uzay, hepsi maddi dünyanın doğasında var. Maddi olmayan veya ruhsal

dünyada, Tanrı'nın realitesinde veya sınırın ötesindeki o dünyayı nasıl adlandırırırsanız adlandırın, hiçbir zaman, uzay ve yerçekimi kavramı yoktur.”

"Ama orada ne var?" Victor merak etti.

“Görüyorsunuz, orada, eşiğin ötesinde ne olduğunu mantıklı bir şekilde açıklamak esasen imkansız. Neden? Çünkü insan beyni maddidir, o sınırlıdır. Ve daha süptil bir maddi yapı olmasına rağmen, insanın düşünceleri de maddeyi oluşturur. Sizce neden manevi öğretmenler insanlara her zaman “İnanmalısın” diyorlardı? Çünkü insan bilinci o diğer dünyayı tam olarak algılayamaz. Eğer insan agathodemon'unu (şans getiren iyi ruh) açarsa, ya direnç olmadan inanabilir, ki buna saf inanç denir; ya da eğer insan pozitif ve negatif düşünceler arasında gidip gelirse, bunu bir hipotez olarak kabul edebilir veya eğer insan cacodemon (iblis) dalgasında ise ve çoklu şüpheleri varsa tüm bunları bir fantezi olarak düşünebilir... Yine de, orada olanı, eşiğin ötesini, insanın içsel seviyede hissetmesi tamamen mümkündür. Bunun için belli bir derecede ruhsal mükemmelliğe ulaşılması gerekir.”

"Shambala da eşiğin üzerinde, zamansız uzayda mı yer alıyor?" diye sordu Stas.

"Evet. Bu nedenle bizim anlayışımızda ne geçmiş ne de gelecek var.”

Nikolay Andreyeviç bu duraksamadan yararlanarak konuşmayı bir kez daha ilgilendiği konuya geri getirmeye çalıştı - zaman.

“Dünyanın bir ayna yansıması var mı? Aslında gerçekten var olması durumunda, her iki yönde de zaman yöneliminin

fiziksel bir rolünden söz etmek mümkün olacaktır. Şu anda maddenin ve antimaddenin varlığına dair resmi olarak keşfedilmiş kanıtlar var. Ve sanıyorum, zamanın ayna etkisi ispatlanırsa bir zaman makinesi de yaratmak mümkün olacak.”

"Zaman makinesi mi?" Sensei sırıttı. "Bu varsayımların yalnızca varsayımlar olarak kalacağını size şimdiden temin edebilirim."

"Neden?"

“Çünkü maddi nesnelere için bir zaman makinesi yaratmak gerçekçi değil. Ve sana nedenini açıklayacağım. Maddi dünyada zamanın tek vektörlü, yani maddenin ortaya çıktığı andan kaybolduğu ana kadar tek bir yönde akışı vardır. Görüyorsunuz, maddi dünya tek ve aynı zaman döngüsüne tabidir - gerçek zaman. Elbette, maddi dünya çok yönlüdür ve içinde birçok paralellik mevcuttur. Bununla birlikte, bu tür paralellikler yalnızca farklı frekanslarda, ama... tek ve aynı gerçek zamanda yer alır. Sonuç olarak, uzaydaki diğer paralellere gidemezsiniz. Maddi nesnelere için uzayda anlık aktarım mükemmel bir şekilde mümkündür. Bununla birlikte, zamanın aynı küresel anında yalnızca başka bir frekansa geçebilirsiniz.”

"Dur, bu nasıl mümkündür?" Andrew anlamadı. "Bir uçakta dünyanın bir yerinden başka bir yerine yolculuk yapsak bile, zaman farkı var."

"Bahsettiğin şey öznel insan zamanı ile ilgili. Bunlar sadece anlık. Onlara daha sonra değineceğiz... Bu arada, bir an için olduğu gibi, en büyük hesaplarda, tüm çeşitliliği ile maddi dünyanın ömrünün gerçek süresi bir andan başka bir şey değildir. Bizim için milyarlarca yıla yayılıyor, oysa

gerçekte bu süre son derece sınırlı. Sonsuzluk ve ebediyet, gerçek tezahürlerinde yalnızca eşiğin ötesindeki tarafta, yani Tanrı'nın gerçekliğinde bulunur, ama maddi dünyada değil. O taraf için maddi dünya, başlangıcı ve sonu olan bir parıltıdır. Maddi hayat, güneşin altında yanan sıcak çöl kumunun üzerine düşen bir damla su ile karşılaştırılabilir. Anında ortadan kaybolduğunda, buharlaştığında ortaya çıkmak için pek zamanı yoktur, oysa aslında bir durumdan diğerine dönüşmektedir. Bununla birlikte, bu damlanın atomlarından birinin içinde bulunan küçük bir elektron için, örneğin damlanın kumda kaldığı anlar, “sonsuz Evrende” bütün bir yaşamdır.

"Bu, anti-zamanın hiç var olamayacağı anlamına mı geliyor?" Nikolai Andreevich açıklama istedi.

“Kesinlikle.”

"Peki ya parçacıkların ve anti-parçacıkların varlığı?"

“Bu, madde yasalarına karşılık geliyor. Parçacıklar ve anti-parçacıklar tek ve aynı zamanda var olurlar. Aynı kütlelere ve diğer fiziksel özelliklere sahiptirler. Bundan başka, örneğin elektrik yükü veya manyetik moment gibi bazı özelliklerinin zıt işaretleri vardır. Ve hepsi bu. Bilim adamlarının gelecekte keşfedecekleri fenomenler bile (tabii ki bu uygarlık için böyle bir geleceğin gelmesi koşuluyla) frekans değişikliği ile ilgili olacaktır, ama genel zamanın değil.”

"Tamam. Ve reenkarnasyon sürecinde bir insanın geçmiş de dahil olmak üzere herhangi bir dünya zamanında ortaya

çıkabileceği fikrine ne dersiniz? Bu tür bir fikir, az önce söylediklerinizle çelişiyor gibi görünüyor."

"Çelişki yok. Bu, insan paradoksunun tam olarak tüm bunlarla ilgili olmasıdır. İnsanın içinde bir ruh vardır, dışarıdan, Allah'ın gerçekliğinin dünyasından emdirilmiş bir ruh vardır ve ruh maddede sarmalanmıştır. Prensipite, ruh her anlamda tam olarak gerçek antimaddedir. İnsanların "antimadde" dediği diğer her şey sadece Po parçacık enerjisinin dönüşümleridir. İnsanın pranası (yaşam enerjisi) tükendiği ve o öldüğü zaman, onun ruhu kişisel damga ile birlikte maddi dünya sınırını geçer ve maddi olmayan dünyaya, yani zamansız uzaya girer..."

"Kişisel damga nedir?"

"O ilginç bir şeydir. Kişisel bir damga, kesinlikle mecazi bir çağrışımdır. Yine de, insanın tüm yaşantısı boyunca yarattığı, tüm deneyimlerini, hafızasını ve duygularını içeren içsel maddesini (içeriğini) ifade eder. Ve hafıza tüm yaşamı, en başından sonuna kadar tüm anlarını kucaklar. **İnsanın tüm yaşamı boyunca İnsan olması neden bu kadar önemlidir? Çünkü "burada" hem düşüncelerinizi hem de eylemlerinizi seçebilirsiniz, oysa "orada" sadece seçimlerinizle hak ettiğinizi alacaksınız.**

"Bu nedenle, "geçmiş" kavramı yalnızca insan anlayışında var olur, çünkü biz öznel olarak yargıda bulunuruz, şimdide yaşarız, **oysa yaşam başlı başına ezoosmos tarafından, yani şimdide Po parçacık enerjisinin daimi içsel itici gücü tarafından donatılan anlar dizisidir.** Sınırın ötesindeki dünyada geçmiş ya da gelecek kavramları yoktur.

Ruhumuz reenkarnasyona gittiğinde, yani zamansız uzayı terk edip maddi dünyaya girdiğinde, kendisini ayrı tezahürlerinde bizim için geçmiş veya gelecek olarak anladığımız şimdinin çok seviyeli bir realitesinde bulur. Hepsi bu. Bu nedenle, ruh, sonraki bedenlerde enkarne olarak, insan anlayışımızda "zaman boyunca gezinebilir". Ama, hiçbir maddi nesne böyle bir gezinme yeteneğine sahip değildir. Maddi dünyada maddi nesnelerin deneyimlediği her şey, Po parçacık enerjisinin şu andaki, şimdiki anda dönüşümü ile bağlantılıdır.”

Nikolay Andreyeviç, Sensei'nin sözleri üzerinde düşündüğü anlaşılan bir şekilde, kendi kendine konuşuyormuş gibi yüksek sesle rasyonelleştirmeye başladı, "Yani, bir insan öldüğünde..."

"Bu arada, farklı ölüm türleri var," diye ekledi Sensei. "Az önce anlattığım şey, özellikle insan prana'yı, yani yaşam enerjisini tükettiği zaman gerçekleşir. Ve her insanda farklı şekilde gider. Her şey kişinin öznel zamanına bağlıdır, oysa yaşının hiçbir rolü yoktur. Bazı insanlar çocukluklarında pranayı tüketirler, bazıları orta yaşta, bazıları ise yaşlılık yıllarında. Bu gerçekten önemli değil. Asıl şey, ruhun daha sonra reenkarnasyon döngüsüne girmesidir. Ancak, insanın hala bol miktarda pranaya sahip olduğu, ama örneğin öldürüldüğü veya intihar ederek kendi canına kıydığı zaman erken ölüm vakaları vardır. Böyle bir durumda, ruhu astral bedenle birlikte ölü fiziksel bedenden ayrılır, diğer süptil kabuklar ve ayrıca harcanmamış prana kalır ve daha fazla reenkarnasyonu takip etmez, bunun yerine burada, bu zamanda, bu hayatta var olmaya başlar, ama süptil maddi seviyede, diyelim... insanların genellikle böyle bir "bireyi"

adlandırdıkları bir “hayalet” şeklinde. Ve böyle bir yaratık, kişinin fiziksel bedende yaşadığından çok daha uzun bir süre, oldukça uzun bir süre boyunca böyle bir durumda amaçsızca dolaşabilir. Bunun nedeni, prana enerjisinin maddi bir beden olmadan çok yavaş harcanmasıdır. Ruh, ancak tüm prana'yı tükettiği zaman ve süptil bedenleri dağıldığında bu geçmek bilmeyen kabustan kurtulabilir. Bu canlının fiziksel bedende yaşamı boyunca biriktirdiği hisler ne olursa olsun, şimdi onları o zamandan çok daha keskin ve yoğun deneyimlediğini belirtmek çok önemlidir. Ve tüm “hayalet yaşamı” boyunca bu kişisel duygularla var olmaya mahkumdur.”

"Korkunç bir ihtimal," diye söylendi Andrew.

"Kesinlikle," dedi Sensei. "İnsanın sübjektif zaman algısına gelince, birçok bakımdan görecelidir. Neden? Her şeyden önce, çünkü mikro ve makro kozmostaki tüm süreçler, insan düşünceleri vasıtasıyla neler olup bittiğinin değerlendirilmesi yoluyla, insan görüş açısında tasarlanır. Ve bir düşüncenin de algısı sınırlı olan maddi beynin içinden kaynaklandığını hatırlatmama izin verin. İnsanlık, yalnızca daha fazla yaşamak ve çevredeki dünyayı daha rahat bir şekilde kavramak amacıyla ihtiyaç duyduğu sayısız zaman kavramını biriktirmiştir. Oysa, tüm bu kavramlar görecelidir, takvimlerden başlayıp saniyeleri geleneksel hatalarıyla kesirlere bölmeye kadar. Örneğin, canlı yaratıkların içsel bioritimlerinin çeşitliliğini inceleyen kronobiyojolojiyi ele alalım. Bu bilimde her organizmanın zaman kavramı da görecelidir..."

"Prensipte tam olarak böyle," Nikolai Andreevich Sensei ile aynı fikirdeydi. "Bir insanı ele alırsak, her organı kendi frekansında, kendi titreşim aralığıyla çalışır: beyin dalgalarının saniyenin onda birine eşit titreşimleri, solunum döngüsü altı saniye uzunluğunda, ana kalp ritimleri bir saniye uzunluğunda, vb..."

Eugene onun sözlerini duyunca hemen şaka yaptı, "Kesinlikle... Stas'a hep söylüyordum: "Sen bir insan değilsin, rastgele bir organ kümesisin" diyordum ama bana inanmıyordu." Ve arkadaşına hitaben ekledi, "Hey, bilge adamın ne dediğini dinle..."

Eugene'in kelime oyununa tüm grupla birlikte gülen doktor, bu şaka izlenimini yorumladı, "Yalnızca ilk bakışta, her organın titreşim süreçleriyle "rastgele" olduğu görülüyor. Her organizmada, bir bilgisayardaki merkezi bir işlemci gibi tüm organizmanın genel işleyişini senkronize eden bir ana "titreşimli zaman tayin edicisi" vardır.

"Oldukça doğru," Sensei başını salladı ve belirtti, "Ama yine, tüm bu ikinci titreşimler de görecelidir. Dış koşullar değişirse ya da psikolojik bir etken devreye girerse, içsel zaman ya yavaşlayabilir ya da hızlanabilir. Daha doğrusu, ilk etapta yavaşlayan veya hızlanan insan ezoosmosudur ve sadece sonrasında organizmanın işleyişi buna bağlı olarak yavaşlar veya hızlanır. Örneğin stres durumlarında olduğu gibi."

Nikolai Andreevich belirtti, "Pavlov'un yazdığı gibi: "Merkezi sinir sisteminde zaman sayımı, uyarma ve kısıtlamanın değişmesine dayanır".

"Tam olarak. Dolayısıyla zaman, özellikle bir biyosistemde göreceli bir kavramdır. Tüm insanlar, bitkiler, hayvanlar, böcekler farklı dönemlerde yaşar ve farklı hızlarda yaşlanır. Daha basit olarak, her birimizin kendi prana stoğu vardır, bu nedenle her birimizin biyolojik saati kendi hızına sahiptir. Buna bağlı olarak, zamanın içinde maddi nesnelere farklı algılarız."

"Kendi hızında mı?" Ruslan sordu. "Nasıl olur?"

"Örneğin, iki ila dört bin yıl arasında yaşayan bir porsuk ağacı gibi bir kalıntı ağacı alalım. Aynen diğer uzun karaciğerli ağaçlar gibi çok yavaş büyür, ama aynı zamanda çok uzun yaşar. Ya da kaplumbağaları alalım. Türlerinin çoğu yüz yaşına kadar yaşar. Kara kaplumbağalarının tepkime hızı bizimkinden iki ila üç kat daha düşük. Onların yanından yürüyerek geçerseniz, yaklaşık 50 km/s hızla bir motosikletçi gibi uçtuğunuz izlenimine kapılırlar... Ya da sineği alalım. Onu bizimkinden tamamen farklı kendi zaman döngüsüne sahip bir yaratık olarak algılıyoruz. Bir sinek için bir ışık gününün bizim için yaklaşık olarak bir takvim ayımız kadar sürdüğü hesaplanmıştır. Onun algısı için inanılmaz derecede yavaş yaratıklarız. Neden? Çünkü bir sineğin yaşam hızı, bir insanınkinden çok daha hızlıdır. Dolayısıyla tepki hızı da çok daha yüksektir... Örneğin Eugene elini kaldırıp bir sineği yakalamaya çalışırken, tehdidin nereden geldiğini ve nereye uçmanın daha iyi ve daha güvenli olduğunu anlamak için kollarını, bacaklarını ve kanatlarını ovmaya yetecek kadar zamanı olurdu. "Tembel büyük yaratık" sadece elini aşağı çekerken, sinek kolayca yükselir, saniyede çok sayıda kanat çırpması yapar ve uçup gider."

Eugene kendini savundu ve Peder John'a yan gözle bakarak, "Ben sadist değilim," diye ekledi, "işaret etmek istemediğim diğerlerinin aksine. Doğayı seviyorum!"

Ancak koluna konan bir sivrisinek görünce hemen otomatik olarak ona vurdu. Çocuklar gülmeye başladı.

"Bu çok açık," diye sırttı Vano.

"Bunun kaderi böyleymiş de ondan," diye gerekçelendirdi Eugene, kolundaki sivrisinek kalıntılarını silkeleyerek.

"Merak ediyorum, insanın zamanını uzun ve mutlu yaşayıp bir günde ölecek şekilde ayarlaması mümkün mü?" Ruslan hayallerinin tutsağı olarak sordu.

Kostya sırttı ve alaycı bir tavırla, "Neden olmasın? Tarihte böyle bir vaka vardı. Pompeii'deki insanlar da uzun ve mutlu yaşıyorlardı... ve hepsi bir gün içinde öldü."

Grup tekrar kahkahalara boğuldu, olay örgüsünü geliştirdi ve Ruslan'ı şaka yağmuruna tuttu. Beş dakikalık şaka molası bittiğinde Sensei şöyle dedi, "İnsan birçok şeye muktedirdir. Hayatını yaşayan bir insan, size söylediğim gibi, aşırı durumlarda bunların tezahürünü gözlemleyebilmenize rağmen, içinde saklı olan yetenekleri pek kullanmaz. Aynı şey zamanla da ilgilidir: kişinin öznel zaman algısı büyük ölçüde hızlandığında, dışsal olağan zaman tam tersine yavaşlar. Çoğu zaman tehlikeli mesleklerle uğraşan kişiler bu tür zaman olgusu ile karşılaşır: pilotlar, yarışçılar, dublörler vb. Kendilerini özellikle aşırı koşullarda bulan bazı insanlar, zamanın gerçekten yavaşladığını hissederler ve durumu iyileştirmek için kısa bir zaman aralığında mümkün olan her

şeyi yapmayı başarırlar. Ve o özel durumdan çıktıklarında, günlük yaşamlarında yapacaklarından çok daha fazla işi saniyenin birkaç ondalık diliminde gerçekleştirdikleri ortaya çıkıyor.”

"Böyle bir olgu nasıl açıklanabilir? İnsan böyle anlarda daha fazla prana mı harcıyor?" Nikolai Andreevich sordu, tahmin ederek.

"Evet. Psişik enerji patlaması, insanın ezoosmosunu etkileyen güçlü bir prana dalgasına neden olur. Tartıştığımız durumda, ezoosmos hızlanır, bu yüzden insan doğal halinden çok daha fazlasını bir anda yapmayı başarır... Benzer şeyler sıradan insanlar tarafından acil durumlara karşılaştıklarında yaşanır. Bu nedenle, "bir anda insanın gözleri önünden uçup gitti" şeklindeki ünlü söz, bir laftan ibaret değildir.

"Burada, şu an bulunduğumuz zaman aralığında genel bir zaman dalgası var... Ya da daha net anlamak için daha iyi söylemek gerekirse, belirli bir hızda hareket eden belirli bir yaşam aracına biniyoruz. Biz sadece gördüğümüzü görüyoruz. Neden? Çünkü atomlarımız belirli bir hızda hareket eder. Birkaç kat daha hızlı çalışmaya başlarsa, bu daha erken öleceğimiz anlamına gelmez, ama şu anda gördüklerimiz ortadan kaybolur ve tamamen farklı bir resim veya görüntü belirir. Pek çok boyut var ve bu tamamen gerçekçi, hiçbir mucize yok."

Konuşma sırasında kısa bir duraklama oldu. Nikolay Andreyeviç bir süre sessiz kaldı, düşündü ve sonra yeniden sordu, "Ya uzay yoluyla aktarım? Sizinle ışınlanma hakkında konuşmalarımızı hatırlıyorum, ama şimdiye kadar bunun

gerçekte nasıl olduğunu maddi olarak hayal edemiyorum...”

"Daha doğrusu, inanamıyorsun," diye gülümseme ile düzeltti Sensei, dobra dobra konuşarak.

Doktor yüzünü buruşturdu. Sensei ile yaptığı konuşmalarda konuya bu şekilde yaklaşımdan kaçındığı açıktı.

Nikolai Andreevich, "Yapamadığım şey, çoğunlukla böyle bir olgunun temellerini anlamak," dedi ve sanki düşüncelerini toplamaya ve konuyla ilgili daha doğru bir soru formüle etmeye çalışıyormuş gibi utangaç bir şekilde gözlerini indirdi.

Ve aniden, neredeyse yanında, Sensei'nin sesinin bir ironi notası ile yankılandığını duydu, "Temeller mi? Temel bilgiler, kesinlikle, bilmek iyi bir şeydir. Yine de, inancı izlemeliler..."

Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla döndü. Garip bir şekilde bir anda yanındaki boş koltukta ortaya çıkan Sensei, sanki hiçbir şey olmamış gibi orada oturuyordu.

"Bu doğru," Sensei'nin sesi tekrar çınladı ama bu sefer önceki yerden duyuldu.

Ve sadece o anda Nikolai Andreevich, aslında iki Sensei olduğunu fark etti. Biri karşıdaki koltukta oturuyordu, diğeri ise tamamen gerçek görünen, dedikleri gibi etten kemikten, Nikolai Andreevich'in yanındaki kirişte oturuyordu.

"Bu nedir, hipnoz mu?" psikoterapist sersemlemiş bir şekilde aklına gelen ilk şeyi söyledi.

İki Sensei aynı anda sıırttı.

Daha da kötü," dedi doktorun yanındaki gülümseyerek ve alçak sesle "korkunç bir sır" iletti, "Bu bölünmüş bir kişilik... Psikiyatride buna nasıl diyorlar?"

"Delilik?" dedi otomatik olarak onlardan çok uzakta olmayan şaşkın Victor, gözlerini ikinci Sensei'den ayırmadan.

İkinci Sensei sessiz kahkahalarla titredi. Bu sırada Nikolai Andreyeviç kafa karışıklığını yenmeye çalışarak kafasını hafifçe salladı ve, ya Victor'a hitap etti ya da kendini ikna etmek için, "Bütün bunları kendin görsen delilik olur, ama kalabalık ile olunca..." dedi.

Aniden duraksadı ve tekrar ikinci Sensei'ye baktı.

"Üzülme, bu hipnoz değil", Sensei onu temin ederek ters tarafta oturuyordu.

"Hımm, sanki hipnozdan başka bir şey yok!" ikinci Sensei, birinci Sensei'ye hitap ederek kurnazca belirtti. "Görüyorsun, onlara zamanından önce bilgi verirsen sonuç ne olabiliyor... Hemen eski pantolonlarına uygun yeni bir kask denemeye başlıyorlar."

İlk Sensei, "klonunun" bu şekilde yorumuna gülümsedi ve Nikolai Andreevich'e sabırla açıklamaya başladı, "Gerçekte, her şey parlak bir şekilde basittir. Uzay yerçekimi ile bağlantılıdır, yerçekimi zamanla bağlantılıdır ve hepsi birlikte ayrılmaz bir şekilde Allat'ın işleyişi ile bağlantılıdır... Bu fenomen en sıradan temel yasalara dayanmaktadır..."

Nikolay Andreyeviç gözlerine ve kulaklarına inanmadığı belli olan bir şaşkınlıkla bakışlarını bir Sensei'den diğerine çevirirken, bu "mucizeyi" gören Eugene neredeyse ev yapımı

ekşi krema gibi çiğnediği reçelden boğulacaktı. Şaşkın gözlerini, her an yok olacaktı gibi "eşek şakasına" dikerken, Stas'ı usulca dürterek, "Hey, hadi, çimdikle beni..." dedi.

Böyle bir görüntü karşısında kendisi de hafif bir şok geçiren Stas, arkadaşının isteğini öyle bir yerine getirdi ki, Eugene haşlanmış gibi sıçradı ve reçel kavanozunun üzerine devrildi.

"Ah! Delirdin mi sen?!"

Stas omuzlarını silkerek, "Benden bunu yapmamı istedin," dedi. "Ama böyle bir şekilde değil! Bak, beni çürüttün" ve dökülen reçele bakarak üzüntüyle, "Dostum, bu kadar lezzetli şey boşa gitti!" dedi.

Yine de Eugene reçeli hemen unuttu, çünkü bir sonraki anda tüm dikkati ikinci Sensei'in üzerindeydi. İşin tuhafı, herkesin dikkatini çeken tüm bu komik olay boyunca ikinci Sensei ortadan kaybolmadı. Çocuklar kendi üzerlerinde bazı "uyanış" eylemleri gerçekleştirmeye çalıştıktan sonra bile, ikinci Sensei ısrarla yerinde kaldı. Bu sırada Eugene şaşkın Victor'u kenara çekip ikinci Sensei'nin yanına oturdu ve başka bir şey düşünmeden elini uzattı.

"Merhaba."

"Merhaba," diye sıırttı ikinci Sensei avucunu kuvvetle sıkarak.

Eugene sanki bir külçe altınmış gibi dikkatle baktı ve sonra sesini alçaltıp fısıldayarak kuşkuyla sordu, "Sensei, sen

misin?" sonra ilk Sensei'ye döndü ve ekledi, "Bu..."

İkinci Sensei hakkındaki sorularını mimiklerle "belli etmeye" başladı. Tamamen ciddi görünmek istemesine rağmen, bunu o kadar komik bir şekilde yaptı ki, hem "telgrafın/mesajın" hitap ettiği birinci Sensei hem de Eugene'in hakkında soru sorduğu ikinci Sensei, gözlerinde yaşlarla kahkahalarla kükredi. Sessiz mesajlarının şifresinin çözülmeye başladığını görünce, bunları ses için puanlamaya girişti.

"Sana ... dokunabilir ... miyim?"

İlk Sensei, yüksek sesle bir şey söyleyemediği için başını salladı. Eugene ikinci Sensei'nin pazılarını dikkatle inceledi ve ikinci Sensei gülmekten kaynaklanan gözyaşlarını silerek, "Görüyorsun! Ve onlara en yüksek yasaları açıklamak üzereydin! Neden buna hazır olduklarını düşünüyorsun? Bana gelince, burada cinsel yönelim değişikliğinden başka bir şey görmüyorum."

İkinci Sensei umutsuzca elini salladı. Bu arada Eugene, sanki sağ eline güvenmiyormuş gibi sol eli ile Sensei'nin çiftinin pazılarına dokunacaktı. Ama tam o anda, ikinci Sensei aynen görüldüğü gibi anında ortadan kayboldu, bu yüzden adamın avuçları pazılara dayanmak yerine sert bir şekilde havayı kesti. Eugene'in böyle ani bir hareketle kafası karıştı ve şaşkınlık içinde avuçlarını birleştirerek aptal aptal etrafına bakındı.

Nikolai Andreyeviç hemen elini ikinci Sensei'nin az önce oturduğu kiriş şeridine koydu.

"İnanmak zor, ama sıcak", doktor tanımlanamaz dik bir bakış tespit etti.

Bunu duyan diğer çocuklar sıcaklığı kendi başlarına hissetmek arzusuyla oradan uzaklaştılar. Sadece Sensei ve Vano oturmaya devam etti. Peder John ise hareketsiz bir şekilde oturmuş, çok ciddi bir bakışla olan biteni izliyordu. "Sensei, bunu nasıl yaptın?" Andrew hayrete düşerek sordu.

Sensei elini salladı. "Bunu unut".

"Bunu unut" demekle neyi kastediyorsun"?! "Bunu unut" ile ne demek istiyorsun"?!

Eugene şok edici görüntüden sonra kendine gelerek isyan etmeye başladı. "Gerçeğin hatırına, bu zalim canavara işkence etmesi için gövdemin yarısını verdim," diyerek Stas'ı işaret etti, "kendimi tatlı zevklerden mahrum bıraktım," diyerek ters çevrilmiş reçel kavanozunu gösterdi, "ve neredeyse beynimi yakıyordum! Tüm bunlar unutmak için miydi?!"

Anma Sensei sırtarak karşılık verdi ve sadece gülmekle yetindi. Anlaşılan, çocukların tepkisini gördükten sonra artık hiçbir şey açıklamak istemiyordu. Belli bir süre sonra herkes az çok kendine geldiğinde Nikolay Andreyeviç şöyle dedi: "Ama gerçekten de Sensei... Bir kenardan aptal gibi görüdüğümüzün farkındayım. Yine de, bir anlık insani zayıflığımız bizi böylesine ciddi bilgilerden yoksun bırakırsa çok yazık olacak."

"Büyük olasılıkla, sadece biz değil..." Nastia herkes için beklenmedik bir şekilde ekledi.

Sensei dikkatle konuşanların gözlerinin içine baktı, sonra onaylayarak gülümsedi ve "Tamam, nasıl isterseniz öyle olsun" dedi.

Herkes kendine geldi ve mümkün olduğunca rahat bir şekilde oturdu.

Nikolai Andreevich, "Bu fenomenin dayandığı bazı yasalardan bahsediyordun" diye hatırlattı.

"Çok doğru," diye onayladı Sensei ve daha istekli bir şekilde, "Uzay yoluyla anlık aktarım, insanlık için temel bir meseledir. Günümüz bilim adamlarının üzerinde kafa yorduğu bir hızlanmaya kesinlikle ihtiyaç yoktur. Sadece insanların ışınlanmayı nasıl kullanacaklarını öğrenmeleri gerekiyor. Bunun için zamanın genel yasaları bilinmelidir ve o zaman ışınlanma örneğin aynen ışık gibi insanlar için gündelik bir gerçeklik haline gelecektir. Sonuçta, Edison ampulu icat ettiğinde birçok insan şok oldu. Ama daha sonra icadına o kadar alışıldı ki, bugünlerde bir odaya girip elektriğin ne olduğunu düşünmeden ışığı kolayca açıyoruz. Yine de, aslında insanlar elektriğin gerçekte ne olduğunu bilmiyorlar, çünkü onlara sadece genel bir fikir verildi. Bu gerçeğe rağmen, kendilerini bu gücün bu tezahürüne adapte ettiler, bunu başarıyla kullanıyorlar ve hatta genel bir bilgi ağına sahip bilgisayarlar yaratmaya başladılar.

"Bu nedenle, şimdi size anlatacağım, tartışılan fenomenin temelini temsil eden gerçek zamanın yasalarıyla ilgilidir. Bu yasaları bilerek, herhangi bir çağdaş Edison zaman olgusunu kavrayabilir... Böylece, size daha önce de anlattığım gibi, zaman Allat gücünün Po parçacığına dönüşmesinin bir sonucu olarak ortaya çıkan muazzam bir

enerjidir, ki o da Po'nun ezoosmos'unu üretti. Zaman sadece tek bir yönde akar – geçmişten geleceğe. Yerçekimi ile yakından bağlantılıdır. Yerçekimi, zamanın genişlemesi ile birlikte genişler. Zaman neden ve sonuç ile karakterize edilir. Neden ve sonuç arasında, bir uzay-zaman noktası vardır, yani şimdiki zaman. Bu nokta ne nedene ne de sonuca aittir. Bununla birlikte, nedenin sonuca dönüşmesi tam olarak onun aracılığıyla gerçekleşir. Buraya kadar anladınız mı? Pekala. Şimdi en önemli şeye gelelim.

“Zamanın işleyişi prensibini inceleyelim. Zamanı üreten Po enerjisinin başlangıç itici gücünde şimdiden geleceğe, yani şimdiden sonuca bir enerji sıçraması gerçekleşti ve bu zamanın tek yönünü belirledi. Zamanı üreten Po parçacığı sayesinde yerçekimi unsurları da ortaya çıktı. Bir neden şimdiye doğru yönelir, böylece bir yerçekimi alanı yaratır. Ve anında Po'nun içsel itici gücü sayesinde, yani zamanı üreten Po ezoosmos sayesinde, şimdiden geleceğe bir sıçrama gerçekleşir. Zaman enerji hareketine dönüşmesinin nedeni budur. Bu işlem sırasında, madde yoğunluğuna bağlı olarak zaman enerjisinin sabitliği korunur. Örneğin, zaman enerjisi olmasaydı ve sonuç olarak yerçekimi olmasaydı, Güneşimiz uzun zaman önce yanıp sönmüş olurdu, yerçekimi alanları var olmazdı, atomlar elektronlarını tutamazdı vb. Daha basit bir ifadeyle, zamanın böyle ezoozmik tezahürü sayesinde maddenin hem içsel hem de dışsal alanı desteklenmektedir...”

O anda, Sensei'nin çifti beklenmedik bir şekilde gruptan biraz uzakta boş bir koltukta belirdi. Tutumlu bir şekilde ateşe birkaç dal koydu ve sonra sanki garip bir şey olmuyormuş gibi Sensei'nin hikayesini tamamlamaya başladı.

“Evet, ama unutmayın ki zaman, genel özelliklerinin yanı sıra her madde oluşumunda bir bireysellik niteliği gösterir. Her madde birleşimi sürecinin gerçekleştiğinde, yerçekimi sıkıştırmasının kaçınılmaz süreci vardır. Ve zamanın gücü de yavaş yavaş artar. Maddi dünyada, zaman ve yerçekimi, kesinlikle Po enerjisinden sonra en güçlü enerjiler olarak kabul edilebilir. Bu durumda, yerçekimi maddenin evrimi sürecinde zamanın ön-ezoozmik halidir. Yerçekimi, geçmişle ilgili olarak zamanın bileşenlerinden biri olarak adlandırılabilir. Bu nedenle, şimdiki zaman aslında yalnızca içsel itici gücü, yani ezoosmos'u oluşturan Po enerjisi tezahürünün anıdır.”

Eugene'in arkasında duran üçüncü Sensei'nin sesi yankılandı: "Eğriliğin zamanın doğasında olduğunu söylemeyi unutma," dedi. Herkes şaşkınlıkla arkasını dönerken o elini adamın omzuna koydu. Eugene irkildi ve yanında duran Sensei'ye dikkatle baktı. Tepkisini gören bu Sensei, eski dostuymuş gibi ona göz kırptı ve dostane bir tavırla omzuna dokundu. "Evet, evet dostum, tam olarak zamanın çarpıklığı sayesinde, tüm maddi şeyler yaşamlarını sürdürürken ve sonra yeni maddi biçimlere dönüşen enerjilere yönlendirilirken, her ilerleme gerçekleşiyor. Ezoosmos sayesinde enerji bir formdan başka bir forma dönüşür.”

O konuşurken, Eugene, korkusunun kaynağına bakan bir ayı gibi ona yan gözle bakıyordu. Adam yavaşça başını çevirdi ve omzunda duran Sensei'nin eline baktı. Eugene nefes almayı bile bırakmış gibiydi. Bu arada, karanlıktan dördüncü bir Sensei'nin sesi yankılandı.

Yemek çadırının yanından kamp ateşine yaklaşp elinde tuttuğu paketten aldığı bisküviyi çiğneyerek, "Pekala, burada böyle büyük bir olay oluyorsa, onlara ayrıca ışığın hızını anlatmalısın. O tembel kaplumbağayı daha ne kadar abartacaklar?" dedi.

Dördüncü Sensei kendi şakacı karşılaştırmasına sııttı, sonra Vano'ya yaklaştı, dostane bir şekilde omzuna dokundu ve ona paketten bir bisküvi verdi. Vano dikkatlice bir tane aldı ve şaşkınlıkla minnetle başını salladı. Ama bisküviyi bir hatıra gibi elinde tutarak yemeye başlamadı. Ona bakan Sensei gülmeye başladı ve hemen tılandı. Yanında bir maden suyu şişesi bulamayınca Vano'nun elinden aceleyle bir fincan soğuk çay kaptı ve birkaç yudum aldı.

"Çok teşekkür ederim," dedi memnuniyetle ve kupayı sahibine geri verdi.

Vano cevap olarak tekrar başını salladı.

"Evet, onlara ışığın hızını anlat," ikinci Sensei isteğı destekledi.

Üçüncü Sensei, "Bunu çok önceden bilmeleri gerekirdi," diye onayladı. "Yoksa tek tek çarpabilirler ama iki ile ikiyi çarpmak onlar için zaten zor bir görev... Örneğin 1972'de frekans kuantum standartları altında ışığın boşluktaki hızının yaklaşık" $299,79 \times 10^6$ m/s'ye eşit olduğunu "büyük bir doğrulukla" hesapladılar ve bununla tamamen tatmin oldular. Oysa, bu hızı fiziksel etkilerin maksimum yayılma hızı olarak düşünmek çok saçma! Onlara bunun gerçek olmaktan uzak olduğunu söyle."

"Eğer inanıyorsanız," ilk Sensei omuzlarını silkti. "Pekala... Işık hızını zamanla bağlamak gerçekten yanlış. Işık yerçekimi alanı nedeniyle yayılıyor. Fotona ivme kazandıran ilk itici güç, ışık hızını önemli ölçüde aşar. Işık hareketinin hızı, yalnızca ışığın fiziksel özellikleriyle koşullanırken, yerçekimi ışığa hız verir ve onu destekler, fotonları kendine doğru çeker ve böylece hızlanır ve ışığı ezoosmos'a çeker. Sürece zaman perspektifinden bakarsak, ışık ayrı adımlarla hareket eder, zamanın geçiş noktasında yavaşlar ve daha sonra hızlanır. Bu, yerçekiminin ışık hızından daha yüksek olduğunu kanıtlıyor. Işık, yerçekimi ve ezoosmos olmadan hareketsiz dururdu. Bundan başka başlangıç ışık dalgası olmaz, çünkü onun bir nedene ihtiyacı var. Ve bir sonuca dönüşen bir sebep, şimdiki noktayı, yani içsel zaman itici gücünü geçer. Tüm bu süreç, başlangıçtaki çekim gücüyle geçmişten bugüne ve daha sonra ezoosmos sayesinde geleceğe, yani bir etkiye doğru yönlendirilir."

Sensei bir süre sessiz kaldı ve “klon” muhatapları ortadan kayboldu.

"En ilginç şey, modern fizikte yerçekimi etkileşimlerinin, örneğin bir yoldaki tuğlalar veya dış uzaydaki gezegenler gibi maddi cisimler arasındaki yerçekimi etkileşimi göz önüne alındığında, tüm etkili kuvvetlerin en zayıfı olarak kabul edilmesidir. Işın garibi, mevcut teorilerin çokluğuna rağmen, hiç kimse gerçekte yerçekiminin ne olduğunu anlayamadı. Gerçeği söylemek ve onlara hakkını vermek için bilim adamları, yerçekiminin parçacıklardan oluştuğunu tamamen teorik olarak hesapladılar ve hatta onlara graviton adını verdiler. Bununla birlikte, insanlık tarihinde sadece bu gravitondan bahsedilmemesine rağmen, fiziksel özellikleri de oldukça ayrıntılı olarak tanımlanmış olmasına rağmen, hiç kimse bu gravitonun ne olduğu hakkında bir fikir sahibi değildir. Yani graviton Po parçacığından başka bir şey değildir. Tüm Evren, daha önce söylediğim gibi, bu parçacıklardan oluşur. Örneğin, zaten bildiğiniz gibi, nötrino beş Po parçacığından oluşur ve düzenli bir beş noktalı yıldız şekline sahiptir. Bu arada, Allat kendini büyük ölçüde nötrino aracılığıyla gösterdiğinden, genellikle çifte bir anlam taşıyan beş köşeli bir yıldız olarak tasvir edilmiştir - kadın doğası ve dolayısıyla Allat'ın doğası. Yine de, bu ikisi en büyük hesaplarda aynı. ”

"Durun Sensei, 'Allat kendini büyük ölçüde gösterir' derken ne demek istediniz? Tam olarak anlayamadım," dedi Nikolay Andreyeviç.

"Gördüğünüz gibi, nötrino diğer temel parçacıklardan önemli ölçüde farklıdır. Her şeyden önce nötrino bir kütleyle

sahip olabilir ya da olmayabilir. Yerçekimi alanıyla, manyetik ya da elektromanyetik alanlarla etkileşime girebilir ya da girmeyebilir. Dahası, nötrino ışık hızında hareket edebilir, ama ışıktan farklı olarak yavaşlayabilir ve yörüngesini değiştirebilir. Oysa nötrinonun modern bilim için belki de en fantastik "yeteneği" sınırsız mesafelere anında hareket edebilmesidir."

"Nasıl oluyor bu?" diye sordu Eugene.

"Çok basit. Kütleçekim alanıyla etkileşime giren nötrino bir halden başka bir hale, örneğin bir parçacık halinden kesin olarak tanımlanmış frekansa sahip bir enerji haline dönüşür. Böylece, diyelim ki güneş sistemimizin belli bir noktasındaki çekim alanını "karıştırarak", başka bir galaksideki çekim alanının belli bir noktasında karşılıklı bir karıştırmaya neden olur. Dolayısıyla nötrino zaman kaybetmeden ve uzaydan bağımsız olarak burada ve şimdi yok olur ve orada ve şimdi ortaya çıkar. Fizikçilerin dediği gibi, zaman ve uzayda bir "solucan deliği" yaratır."

"Fena değil! Buna inanabiliyor musunuz?!" diye haykırdılar.

"Nötrinonun doğal fiziksel özelliklerini kullanarak, insanlar hiç zaman harcamadan ve minimum enerji harcayarak herhangi bir mesafeyi bile kat edebilirler."

Nikolay Andreyeviç kuşkuyla, "Doğrusunu söylemek gerekirse, kulağa kurgu gibi geliyor," dedi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse," diye vurguladı Sensei bu sözlerin üzerine, "yüz yıl önce atom bombası da bir kurguydu... Ve nötrinoya gelince, size daha fazlasını söyleyebilirim: nötrino olmadan yaşam olmazdı. Nötrino,

etrafınızda gördüğünüz dünyanın oluşumunda muazzam bir rol oynar. Ve bu arada, Allat ile aynı zaman birimine sahiptir, yani 11 dakika 56.74 saniye."

"Oldukça temel bir parçacık bu!" Eugene hayretler içinde kalmıştı. "İçinde tam olarak temel olan ne?"

"Sadece adı," diye şaka yaptı Stas.

"Hepsi duruma göre değişir. Genel olarak, "temel parçacık" terimi başlangıçta kesinlikle temel bir şeyi, fizikçilerin deyimiyle maddenin ilk yapı taşını ifade ediyordu ya da daha doğrusu ima ediyordu. Ancak 1960'larda benzer niteliklere sahip, iç serbestlik seviyeleri olan ve kuarklardan oluşan yüzlerce hadron keşfedildikten sonra, bilim insanlarının yapısı olmayan, yani "bileşenlerine ayrılamayan" parçacıklar olarak gördükleri leptonlar, kuarklar ve diğerleri gibi en temel parçacıkları ifade etmek için yeni bir "temel parçacıklar" terimi icat edildi. Belki de ilginizi çekmeyeceği için fiziğin daha fazla detayına girmeyeceğim. Yine de, genel anlayışınız için basit bir örnek vereceğim. Elektronu ele alalım. Umarım herkes elektronun ne olduğunu biliyordur?"

"Neden! Elbette biliyoruz!" Eugene övünerek açıkladı. "Bunlar atom çekirdeğinin etrafında tıpkı bir köpeğin üzerindeki pireler gibi koşuşturan çok çok küçük negatif yüklü parçacıklardır."

Herkes güldü. Sensei elini salladı, böyle bir delinin en azından böyle bir anlayışa sahip olması iyi bir şeydi ve devam etti:

"Elektron 1897 yılında İngiliz fizikçi Thomson tarafından keşfedilen ilk temel parçacık, pozitron ise keşfedilen ilk antiparçacıktır. Pozitron elektronla aynı kütlede, ancak

pozitif elektrik yüküne sahiptir. Amerikalı fizikçi Anderson tarafından 1932 yılında ortaya çıkarılmıştır. Umarım siz de bir atomun elektron yapısının, kimyada çok önemli olan kimyasal bileşikler oluşturma yeteneği de dahil olmak üzere atomun niteliklerini belirlediğini biliyorsunuzdur."

"Evet!" Eugene gururla onayladı. "Hem köpekler hem de pireler elektron içeren atomlardan oluşur. Elektronların sayısı hangisinin köpek ya da pire olduğunu belirler."

"Elbette bu ham bir örnek, ama yine de elektronların önemini gösterebilir. Yani, modern fizikçilere göre elektronlar temel, yani yapısız parçacıklardan biridir. Oysa gerçekte elektron 13 Po parçacığından ya da gravitondan oluşur. Graviton, deneysel olarak kanıtlanmamış, ama teorik olarak hesaplanmış, tamamen varsayımsal bir parçacık olduğundan ve Po parçacığını ifade etmek için en uygunu olduğundan, tüm bu parçacıklar arasında sadece gravitonun gerçekten "temel" olduğunu tamamen varsayımsal olarak kesin bir şekilde söyleyebiliriz. Diğerleri 3-5-7-12-33-70 ve daha fazla Po parçacığından oluşur. Aynı sayıda Po parçacığından oluşan pek çok "temel" parçacık farklı biçimlere ve yük işaretlerine sahiptir ve buna bağlı olarak maddenin işleyişinde farklı roller oynarlar. Burada elektron ve pozitrondan bahsetmek uygun olacaktır. Her ikisi de 13 Po parçacığından oluşur ve her ikisi de spiral şekle sahiptir. Aralarındaki tek fark elektronun negatif dış yüke, "sol" spirale ve pozitif iç potansiyele sahip olması, pozitronun ise her şeyin tam tersine, yani pozitif dış yüke, "sağ" spirale ve negatif iç potansiyele sahip olmasıdır."

Sensei'yi çok dikkatli bir şekilde dinledikten sonra, Nikolai Andreevich taktiksel olarak, "Ben fizikçi değilim, bu yüzden tartışmayacağım. Yine de, bildiğim kadarıyla, elektronun eksi yükü varken, pozitronun artısı var. Spiral form hakkında da bir şey söyleyemem, çünkü onu hiç görmedim. Ama, Sensei, temel parçacıklarla ilgili olarak hangi içsel potansiyelden bahsediyorsun? Bu kısımda seni gerçekten anlamıyorum..."

"Anlamaman benim suçum değil," diye sırttı Sensei, "bu Bohr'un suçu."

"*Onunla* ne ilgisi var?"

"Bohr mu? Kim o?" Ruslan merak etti.

"Kendi zamanında, tam olarak 1912'de, elektronların yörüngeleri boyunca hareket ederken enerji harcamadıkları varsayımıyla, elektronların çekirdek etrafındaki hareketi sorunlarını, onlara durağan yörüngeler atayarak çözmeyi öneren Danimarkalı bir fizikçi."

"Peki, bu adam ne yaramazlık yaptı?" Eugene her zamanki espri anlayışıyla sordu.

"Lütfen sabırlı ol dostum," Sensei gülümsedi ve devam etti, "Aslında her şey bilim adamlarının inandığından çok daha basit. Örneğin, Dünya gezegenimiz negatif dış yüke ve pozitif iç potansiyele sahipken, Güneş pozitif dış yüke ve negatif iç potansiyele sahiptir. Dünya ve Güneş, tüm Galaksi ile birlikte bir yerçekimi alanı içinde muazzam hızlarda hareket eder. Daha iyi anlamanız için, bu bir gemiden okyanusa atılan iki gülle olarak tasavvur edilebilir. Okyanus sularından geçen gülleler, su molekülleri ile etkileşerek çeşitli ajitasyonlar ve türbülanslar yaratır. Benzer şekilde, yerçekimi

alanı kalınlığından geçen Güneş ve Dünya, onun çalkalanmalarına ve türbülanslarına neden olur, böylece kendi iç potansiyellerine göre hareket eden cisimlerin dışsal yükünü oluşturan bir elektromanyetik alan yaratır. Dolayısıyla, eğer iç potansiyel pozitifse, dış yük, tıpkı elektron ve Dünya'nınki gibi negatif olacaktır. İç potansiyel ve dış yük arasındaki fark, hem Güneş'in etrafındaki gezegenler hem de çekirdeğin etrafındaki elektronlar için tam olarak "sabit" yörüngeler yaratır, aksi takdirde nesnelere birbirine yapışır veya saçılır ve asla "sabit" yörüngeleri olmaz. Dış yük dalgalandığı ve iç potansiyelin aksine sabit olmadığı için, bir dış yük, kararlı bir iç potansiyel dahil olmadan "durağan yörüngeler" oluşturamaz. Bir kuarktan başlayarak yıldızlara kadar tüm maddi nesnelere bir içsel potansiyeli vardır, aksi takdirde maddi olmazlardı. İçsel enerjinin kalitesi, tam olarak maddi bir nesneyi karakterize eden şeydir. Örneğin, tamamen varsayımsal olarak aynı kütleye sahip bir gezegeni ve bir yıldızı alırsak ve diyelim ki ikisini de "yırtarsak", gezegen az miktarda yıkıcı enerji açığa çıkarırken, yıldız gezegene kıyasla çok büyük bir enerji boşaltacaktır. Bir elektronu ve bir pozitronu "yırtarsak" benzer bir sonuç elde ederiz. Bir atom bombası muhtemelen anlamanız için en iyi örnek olacaktır. Böyle bir bomba, sadece küçük bir miktar maddeden muazzam bir güç patlaması üretir. Başka bir deyişle, bir atomun negatif potansiyeli açığa çıkıyor. Sonuç olarak Danimarkalı fizikçi Bohr'un kısmen haklı olduğunu, ama sadece (elektronların durağan yörüngeleri konusunda) kısmen

haklı olduğunu, oysa konunun birçok yönlerinde yanıldığını belirtmek isterim. Yüklü bir elektron enerji kaybeder, ama ezoosmos sayesinde iç potansiyelini geri kazanır."

"Atomu klasik mekanik yasalarına uymayan bir mikro parçacıklar sistemi olarak gören kuantum-mekanik atom yapısı teorisine gelince, kesinlikle yetersizdir. Görünüşe göre, Alman fizikçi Heisenberg ve Avusturyalı fizikçi Schrödinger'in vardıkları sonuçlar sıradan insanlar için ikna edici görünüyor. Oysa, bir kez farklı bir perspektiften baktığımızda, vardıkları sonuçlar sadece kısmen doğru, ama genel olarak ikisi de yanlıştı. Mesele şu ki, ilki elektronu parçacık olarak tanımlarken diğeri onu dalga olarak tanımladı. Bu arada, parçacık-dalga ikiliği prensibi de yetersizdir, çünkü bir parçacığın dalgaya dönüşümünü keşfetmez ve bunun tersi de geçerlidir. Bu nedenle, bilimsel teori eksiktir. Gerçekte, her şey çok basit. Genel olarak konuşursak, geleceğin fiziği basit ve net olacaktır. Önemli olan o geleceğe kadar yaşamak. Ve elektrona gelince, o sadece iki durumda dalga olur. Birincisi - dış yükü kaybaldığında, yani elektron diğer maddi nesnelere, örneğin çekirdekle etkileşime girmediğinde. İkincisi - iç potansiyeli azaldığında ön-ozmik durumda."

"Bu arada Sensei, herhangi bir maddi nesnenin içsel bir potansiyeli olduğunu söyledin. Peki ya bir insan?" Nikolay Andreyeviç merak etti.

"Elbette! Bir insan için, bu sadece yaşayan bir enerji değil, daha çok yöneten bir faktördür. O kimdir, bir İnsan mı yoksa düşünen bir hayvan mı?! Doğrusunu söylemek gerekirse,

diğer maddi nesnelere farklı olarak insan kendi iç potansiyelini olumsuzdan (yıkıcı) olumluya (yaratıcı) çevirebilir...”

“...Ve diğer maddi nesnelere yönlendirebilir ve yönetebilir,” diye ortaya çıktı ikinci Sensei. “Örneğin, negatif iç potansiyele sahip pozitif yüklü parçacıkları oldukça düzenli ve isteyerek kullanıyoruz. Bu arada, belki de onlara gerçekte bunun ne olduğunu ve onu nasıl daha verimli kullanacaklarını söylemenin zamanı geldi?”

“Elektrik demek istiyorsun, değil mi?” diye sordu üçüncü Sensei, şimdiki zamanın aptalca şaşkın yüzlerine baktı ve şakacı bir şekilde, "Pek ilgilenenlerini sanmıyorum. Dahası, beni aynı anda üç kopya halinde görebilmeleri gerçeğiyle karşılaştırıldığında bu çok önemsiz bir şey. Her ne kadar aslında...”

Sensei'nin her iki hayaleti de göründükleri gibi beklenmedik bir şekilde ortadan kayboldu.

"...Aslında," Sensei kaybolan üçüncü Sensei'nin hikayesine, sanki hiçbir şey yanlış değilmiş gibi devam etti - her şey her insan için elektrik gibi çok basit ve kolaydır ve kesinlikle hiçbir fiziksel yasayı ihlal etmez.

Uzun süreli bir duraklama başladı. Kamp ateşinin etrafında oturan bu topluluğa dışarıdan bakan biri kendini donmuş bir zamanın içinde bulduğunu düşünebilirdi. Görünüşe göre bu insanlar, çoğunluk için yeterince anlaşılır olmayan ve bazıları için tamamen belirsiz olan bilgiler bir yana, yaşadıkları şok edici izlenimlerden sonra düşüncelerini toparlamaya çalışıyorlardı. Tüm grubun vazgeçilmez "sağduyusu" olan Nikolay Andreyeviç bile uzun bir ölüm sessizliğinin ardından Sensei'e sordu: "Az önce ne oldu?"

Az önce elektrik örneğiyle bir bilgisayarın nasıl yaratılacağını mı açıkladınız?"

Sensei gülümsedi ve şakayla karışık cevap verdi: "Hayır, bu sadece ampul yaratmanın bir öncüsü."

"Buna inanamıyorum!" Peder John ya Sensei'nin çiftlerine ya da duyduklarına hayran kalarak şöyle demekten kendini alamadı. "Bunca yıldır yeteneklerini saklıyorsun! Ben de zekiyim elbette ama bu kadar değil!"

Vano bardağında kalan çaya baktı ve şaşkınlıkla omuzlarını silkti.

Victor, sanki kendi sesini dinliyormuş gibi, "Sensei, anlamadım," dedi. "Bu çoklu çatallanma nasıl açıklanabilir?"

"Agathodemon düşünce saflığına sahipseniz, tüm bunlar basit," dedi Sensei, sanki eserin gerçek değeri takdir edilmemiş gibi, biraz keyifsiz bir şekilde. Bununla birlikte, bu sadece gizli hislerinin geçici bir ifadesiydi, çünkü daha sonra oldukça neşeli bir sesle devam etti: "Tam olarak düşünmenin saflığı sayesinde, Allat enerjisi Po parçacığını dönüştürür. Ve Po, bildiğiniz gibi, tüm maddelerin bir bileşenidir... Ama çocuklar, önce böyle bir saflığa ulaşılmalıdır. Cacodemon ve agathodemon dalgalanmalarınızda fazla ileri gidemezsiniz, çünkü bu tür dalgalanmalar bir kara kaplumbağası gibidir. Yani, yine baştaki tartışma konumuza dönüyoruz..."

Ama, kendisine yöneltilen diğer sorulara bakılırsa, grup daha çok uzay yoluyla aktarım tekniğiyle ilgileniyordu. Böyle bir heyecanı üzüntüyle gözlemleyerek ve bu görsel gösteriyi yaptığı için açıkça pişmanlık duyarak, "Bütün bu mucizeler ve harikalar sadece saçmalık! Size defalarca söyledim ve tekrar

edeceğim: Bir bireyin İnsan olması, içsel inancı ve Tanrı sevgisini beslemesi daha önemlidir. Bunlar dikkati talep eden gerçek değerlerdir! İnsan, özünde bütün maddelerin ötesinde bulunan ruhsal bir cevherdir...”

"Ama Sensei, biz sadece mantıklı bir şekilde anlamak istiyoruz..." Andrew eylemlerini haklı çıkarmaya başladı ve aniden durdu.

"Bu sadece sizin değil, tüm insanlığın problemi," diye içini çekti Sensei. "Neden bu kadar çok din var, neden sürekli anlaşmazlıklar, kavgalar ve karşılıklı suçlamalar var? Çünkü insanlar zihinsel mantığı sezgiye tercih ederler... Her şeyi açıklamalarla, mantıkla algırlar. "Bunu görüyorum. Bunu görmüyorum. Bir araba sürdüğünü görüyorum. Yoluna çıkarsam beni yere serer ve en iyi ihtimalle hastaneye giderim". İnsanoğlunun anladığı budur. Bir soket yüksek gerilim altındadır. Elektriği görmez, ama parmağını prize sokarsa çarpacağını biliyor, ama çarpan akımı göremiyor. Mantıklı bir açıklama... Tanrı'ya gelince, insan Tanrı'yı mantıksal olarak açıklayamaz. Tanrı insan bilincine sığamaz. çünkü bu bilinç sınırlıdır..."

"İçsel Sevgi ve mutlak İman olmadan bir insanın Tanrı'ya gelmesi neden imkansızdır? Çünkü insan, bilincinde manevi hayatı maddi hayattan ayırmadan ve maneviyata öncelik vermeden Allah'ın varlığının farkına bile varamaz. Bol bol kitap okuyabilir, güzel hikayeler anlatabilir, son derece manevi bir kişinin maskesini deneyebilir, ama gizlice sadece maddi hayatı arzulayabilir. Bir paradoks, insanın

açıklanamayan bir fenomen veya olayda Allah'ın tezahürünü görmesi, ama mantıklı bir şekilde açıklayamamasıdır. Ve böyle bir kişi haykırır: "Bu bir Tanrı mucizesidir!" ve dini coşkuyu deneyimleyerek neredeyse alnını yere vurur. Ama bir kez vecd geçince insan Tanrı'yı unuttur, çünkü O'nu bir daha algılayamaz. Bundan dolayı, insanlığın Tanrı ile ilgili tüm meseleleri, insanların O'nu samimiyetle algılamak ve anlamak istememelerinden kaynaklanmaktadır. Dünyanın farklı yerlerinde ruhsal mükemmelliğe ulaşmış bu ender kişiler neden takipçilerine hep "inan ve ilerle" diyorlar? Çünkü saf iman olmadan Tanrı'ya gelmek imkansızdır. En ufak bir şüphe her şeyi öldürür.

"İnsan beyni, Tanrı'nın tüm tamlığını idrak edemez. Bunun için, şüphesiz iman sahibi olunmalıdır. Şüphesiz iman ortaya çıktığında, insan hayvani tabiatını zincire vurur ve ruhsal olarak daha bütün olur. Bazı nedenlerden dolayı insanlar bunun çok zor olduğuna inanıyor, ama bunda hiç de zor bir şey yok. Bütün zorluk basitlikte yatıyor. İnsan, tüm değersiz düşünceleriyle meseleyi basitçe göz ardı etmeli ve kötü düşüncelerin bir gümrük kontrolünden geçercesine bilinç alanına girmesine izin vermemelidir. Doğası gereği, madde sizi her zaman rahatsız etmeli, canınızı sıkmalı ve böyle güzel bir ambalajın içinde çok tatlıken tüm maneviyatın saçmalık olduğunu haykırmalıdır! Bu "tatlı" için, gerçekte size iyi mi yoksa kötü mü tat verdiği hiç önemli değil. Onun asıl görevi, ona inandığınızda sizi bekleyen "harika bir yaşam"ı resmetmek için, sizin için bir dış görünüş, "nesnel" bir

gerçeklik yanılsaması yaratmaktır. Lucifer'in normal ve profesyonel bir işi diyebilirim. Mecazi olarak, o insanlar için ruhsal hedeflerine giden yolda sayısız maddi labirent ve ayartma içeren bir oyun icat eden iyi bir programcıdır. Oyunu kim kazanırsa Tanrı'nın huzuruna sağ salim varabilecektir. Ve insanların onun sanal maddi gerçekliğini Tanrı'dan daha çok sevmeleri Lucifer'in suçu değildir, çünkü bu oyunda her insan ana kazanan silaha sahiptir - düşüncenin gücü ve seçme hakkı. Ve hayatındaki her seçimin tüm sorumluluğunu taşıyan tam olarak insandır. İnsan, maddenin kölesi olarak bir yaşam seçtiyse, tam bir “oyun bitti” anına kadar reenkarnasyonda canlılığını kaybetmeye devam edecektir. Oysa insan özgür olmak ve Sevgi içinde gerçek hayat yaşamak istiyorsa, madde labirentinden haysiyetle kurtulabilecektir

"Bütün mesele şu ki, insan ruhsal olarak yükselmeyi ne kadar başarır, o kadar güçlü ve olumlu bir şekilde düzensiz maddi maddeler üzerinde etkide bulunabilir. Gerçek tövbe, insanın illüzyon oyununu bitirip manevi dünya yasalarına göre doğru şekilde yaşamaya başladığı zamandır. Yine de, zihin zayıflığınız üzerinde doğru bir şekilde yaşayamıyorsanız, o zaman en azından bir İnsana layık bir oyun seçin."

Sensei sessizleşti. O anda karanlıktan birinin ayak sesleri yankılandı. Herkes nehir kıyısına doğru baktı. Tek başına bir ışık huzmesi su kenarındaki patika boyunca kayıyor, bir gece yürüyüşçüsünün yolunu aydınlatıyordu... Valera kamp ateşine yaklaştı. Eugene bile rahat bir nefes aldı. Oldukça serin bir

akşam olmasına rağmen Valera alnındaki teri sildi.

"Volodya'yı bulamıyorum. Kıyı boyunca yürüdüm... Nereye kayboldular?"

Sensei saatine baktı ve başını salladı, "Evet, gerçekten! Çocuklar buraya dinlenmeye geldiler ve Volodya muhtemelen onlar için bir kros yarışı ayarladı."

"Belki de kaybolmuşlardır..." Ruslan bir varsayımda bulundu, sonra yaşlı adamlara baktı ve kısa bir süre durdu.

"Aha! Özel operasyon grubu kayboldu. Komik bir hikâye olurdu," dedi Stas.

"Neden olmasın?" Eugene yankılandı. "Ben bir Susanin olabiliyorsam, Volodya neden olmasın? O beni çoktan yendi. Ben ormanda insanlara iki saat kadar rehberlik ettim, o ise beş buçuk saatten fazla rehberlik etti."

"Merak etme, Eugene! Herhangi biri senden daha iyi Susanin olamaz. Sen bizim en iyimizsin!" Victor güldü.

"Kesinlikle," diye onu destekledi Stas, Eugene'e takılarak. "Sen bir yarı iletken için nadir bulunan doğal bir örneksin."

"Evet ve Musa'dan çok daha iyi," Peder John dudaklarını aralık dişli gülümsemesiyle gerdi. "Hepiniz bir halk "bilgeliği" biliyor musunuz? Musa kırk yıl boyunca Yahudilere çölde rehberlik etti ama başarısız oldu, oysa bizim Susanin halkını birkaç günde idare etti."

Bir kahkaha dalgası yayıldı.

"TAMAM, TAMAM. Bir sonraki yolculuğa çıktığımızda şakalarını hatırlayacağım. Sadece bana zaman ver!" Eugene şaka yaparak yeniden katıldı.

Bu sözlerle birlikte kirişten kalktı ve kamp ateşinin etrafında yürümeye başladı. Vano gizlice onu izliyordu. Bu

arada Nikolay Andreyeviç de Sensei ile bir şeyler konuşmaya başlamıştı. Eugene bir süre yürüdü, sonra durdu ve büyük bir düşünür ve manipülatör havasına büründü. Sonunda ağzından kendisini rahatsız eden bir düşünce döküldü: "Hayır, burada elim kolum bağlı oturamam! Kardeşim Susanin'e yardım etmeliyim! Ya gerçekten de grubunu çok zorladıysa?.."

Kimseye danışmadan, Eugene büyük bir hevesle büyük bir şenlik ateşi yakmaya başladı ve içine bir kucak dolusu çalı çırpı attı. Alevler beklediğinden çok daha hızlı alevlendi. Ateş sütunundan yayılan dayanılmaz ısı herkesin hemen yerinden fırlamasına ve güvenli bir mesafeye dağılmasına neden oldu.

"Hey, adamım! Ne yapıyorsun sen?!" Sensei, düşen yanan bir dalın kenarından güçlkle atlamayı başararak konuştu. "Eugene! Sen sabotajcısın! Bunu neden yaktın?"

Eugene'in kendisi de şaşırılmıştı ama sakinliğini korumaya çalışarak her zamanki gibi eylemine bir bahane buldu.

"Neden bu kuru dalları kullanmıyoruz? Nasıl olsa yarın sabah yola çıkıyoruz. Ancak o zamana kadar tüm bu yığıni yakacak vaktimiz olmayacak. Böylece ormana gübreleme için biraz kül vererek fayda sağlarız ve aynı zamanda çocuklar için güzel bir işaret ateşimiz olur."

"Küçük güzel bir işaret ateşi!" Vano onu komik bir şekilde taklit etti. "Ne akıllı bir adam! Bu öncü şenlik ateşiyle kime işaret vereceksin? UFO'lara mı?"

"Aha!" Eugene memnun bir yüz ifadesi takındı ve "umutla" dış uzaya baktı. "Akıl kardeşlerine."

Grup gülümsedi ve Sensei onu bıraktı, Vano da başını sallayarak onayladı, "O tamamen umutsuz."

İkisi de arkalarını dönüp ateşten uzaklaşarak Nikolay Andreyeviç ile sohbetlerine devam ettiler. Eugene'in kaçamağı yanlışlıkla grubu birbirinden ayırmıştı. Herkes endişeyle ateşe atılan dalların çoğunun yanmasını bekliyordu.

Ateş parlak bir şekilde yanıyor, çalı çırpı yığınının açgözlülükle emiyordu. Gücü her saniye artıyor, kudretli elementinin heyecan verici görüntüsüne yol açıyor gibiydi. Sanki canlı bir yaratılmış gibi, devasa ateşli sütun binlerce alev gövdesiyle öfkeli bir dans içinde havaya doğru dönüyordu. Karanlık ormana tezat oluşturacak şekilde göze çarpıyor ve muazzam bir parlaklık yaratıyorlardı.

O anda, herkes için beklenmedik bir şekilde, tek bir dalga gibi son zamanlarda yaşanan tüm keskin izlenimleri neredeyse silip süpüren muhteşem bir olay meydana geldi... Valera Sensei'ye yaklaştı. O sırada Nikolay Andreyeviç coşkuyla bir şeyler anlatıyor, Vano ve Sensei de onu dikkatle dinliyordu. Ancak Valera çok önemli bir şey söylemek niyetiyle Sensei'nin yanında durduğunda, Sensei ona doğru döndü. Bakışları kesişti.

"Valera, bir şey mi sormak istiyorsun?"

"Evet," diye kesin bir şekilde cevap verdi.

Yanıdakiler nefeslerini tutmuş, donup kalmışlardı. Valera doğrudan Sensei'nin gözlerinin içine bakıyordu. Belki bakışları çok açık olduğu ve her zamanki gibi kaşlarını çatmadığı için, belki de ateş yüzünü parlak bir şekilde

aydınlattığı için ya da başka bir nedenden dolayı Valera'nın yüzü tamamen farklı görünüyordu. İdeal olarak doğru bazı ince özellikler kazanmıştı. Ve neredeyse herkes Valera'nın sanki ruhunun bir parçasını her kelimeye adanmış gibi söylediklerini anladı.

"Sadece bir insan olduğumun farkındayım. Ama **O'nu deneyimlemek istiyorum.**"

"O'na giden yol aynı anda hem basit hem de zordur. Hazır olduğuna emin misin?"

"Yolu bilmiyorum ama siz nereye işaret ederseniz oraya gideceğim."

Yanında duran Peder John yorum yapmadan edemedi ve alaycı bir şekilde şöyle dedi:

"Ne demek 'Nereyi gösterirseniz oraya giderim'? Örneğin suya girmeyi işaret ederse ne olacak? Oraya mı gideceksin?"

Valera gözlerini Sensei'den ayırmadan kendinden emin bir şekilde "Suya giderim," diye cevap verdi.

Peder John'u durdurmak mümkün değildi, "Su gayet iyi," dedi. "Ama ya seni ateşe yönlendirirse?"

"Ateşe giderim," diye yineledi Valera aynı güvenle.

Sensei aniden elini ileri uzattı ve beklenmedik bir şekilde ateşi göstererek "Git!" dedi.

Valera korkudan tamamen yoksun bir insan gibi tek kelime etmeden arkasını döndü ve devasa kamp ateşine doğru ilerledi. Vano önce gülümseyerek adamı izledi, ama Valera ateşe yaklaştıkça rahibin dudakları titredi ve gülümsemesi bir anda yüzünden kayboldu. Valera yanan dalları ayağıyla tırmıkladı ve... sanki ateşin değil de gecenin serin havasıymış

gibi sessizce ateşin içine girdi. Etrafta duran insanlar şoktan daha fazlasını yaşadı. Olan bitenin gerçek dışı olduğu hissini neden olduğu gerçek bir hayvani korku ve dehşeti yaşadılar. Vano, Nikolai Andreevich ve Stas ilk alarma geçenler oldu ve Valera'nın kurtarılması için önlem almaya çalıştılar. Ancak Sensei bir el hareketiyle onları durdurdu ve Valera'nın görüş alanından çıkmasına izin vermedi.

Bu sırada alev alışılmadık bir şekilde parladı ve Valera'yı kompakt bir halka içine aldı. İnanılmaz bir şekilde, adamın kendisi kadar kıyafetleri de bozulmadan kalmıştı. Zaman donmuş gibiydi. Valera yavaşça döndü ve Sensei ile yüz yüze geldi. Bakışları hâlâ kendinden emin ve açıktı. Etrafında olup biten her şeye kayıtsız kalarak mutlak sakinliğini koruyordu. Sahneyi izleyenler tarafından görülemeyen tamamen farklı bir "şey" görüyor ve hissediyor gibiydi. Diğerleri sadece onun alevler tarafından ele geçirilen fani bedenini gözlemleme şansına sahipti. Muhtemelen, Sensei elini kaldırıp adamı sessizce ateş sütunundan geri çağırana kadar beş ila on saniye bile geçmemişti, oysa orada bulunan herkes için bu süre tam bir sonsuzluğa dönüşmüştü. Olup bitenlerin gerçekliği ve gerçek dışılığı zihinlerinde birbirine karışmış, böylesine inanılmaz bir gösteri değerlendirmesi sırasında bu ikisi arasındaki ayrımı acımasızca ortadan kaldırmıştı.

Valera ateşin içinden çıkmaya başladı. Alev ürkekçe peşinden koştu, sanki gönüllü mahkûmunu bırakmak istemiyormuş gibi alışılmadık derecede canlı bir şekilde yanıyordu. Adam tamamen yara almadan dışarı çıktı. Sessizce Sensei'nin yanına geldi. Ve birdenbire, "büyük bir gizem"

denen şey oldu. Sensei'nin yanında duran dört kişi, yani Nikolai Andreevich, Vano, Anastasia ve Stas, izleyici oldular. Valera Sensei'ye yaklaştığında, Sensei avucunu açtı ve üzerinde bazı hiyerogliflerin yazılı olduğu, şaşırtıcı derecede saf renkte beyaz bir taşı adama uzattı. Parıldayan olağandışı bir ışık nedeniyle bunları daha dikkatli bir şekilde ayırt etmek neredeyse imkansızdı. Tek bir akışta birleşen bu ışık parıltısı, sanki ışık yazıttan değil de gözlemcinin gözlerinin içinden yayılıyormuş gibi garip bir his yarattı. Valera beyaz taşı sessizce aldı ve meraklı gözlerden saklamak için avucunun içine sakladı. Sanki hiçbir şey olmamış gibi her şey normal haline döndü. Sadece etrafa saçılmış kamp ateşi ve grubun içinde bulunduğu şok hali, yakın zamanda yaşanan akıl almaz olayı hatırlatıyordu.

* * *

Karanlıkta ayak patırtıları duyulmaya başladı. Şişirilmiş operasyon grubu çayıra doğru koşmaya başladı.

"Lanet olsun!" Volodya alnını sildi. "Burada çadılar yanıyor zannettik ve deli gibi koşmaya başladık. Ne diye böyle bir ateş yaktınız?"

Peder John her zamanki gibi öfkesine hakim olamayarak Volodya'ya döndü ve Eugene'i işaret ederek, "Bütün iddialarınızı bu mankafaya yöneltin," dedi. "Adamın bir sorunu var. Görünüşe göre aşırı dozda adrenalin almış."

"Sen tam bir aptalsın!" Volodya küstahça yakındı. "Ateşe benzin falan mı döktün? Ormanı kolayca yakabilirdin!"

Az önce gördükleri karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kalan Eugene, her zaman yaptığı gibi, Volodya'yı tarifsiz bir şekilde şaşırtan birkaç kelime bile söyleyemedi. Volodya orada bulunan diğer herkesin yüzüne baktı ve şaşkınlıkla, "Burada ne oldu?" diye sordu.

Nikolay Andreyeviç otomatik olarak, "Her zamanki gibi dışında hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Her zamanki gibi" Volodya için "her zamanki gibi" anlamına geliyordu, bu yüzden herhangi bir ayrıntı sormadı. Gerekirse kendisine söyleyeceklerini biliyordu. Bu yüzden Sensei'ye mutlu bir haber iletmek için acele etti.

"Çok güzel bir balık tutma yeri bulduk! Bakın, kocaman bir çipura ve hatta bir turna balığı yakaladık!" Volodya övünerek tuttuklarını gösterdi. "Buradan çok uzakta değil, nehrin yaklaşık beş kilometre aşağısında. Yarın sabah balık tutmaya gidelim, sonra da eve dönmek üzere yola çıkarız."

"Tamam," diye kabul etti Sensei, sanki hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde özel operasyonların ganimetini inceleyerek. "Ama zamanında kalkabilmek için daha erken yatmamız gerekiyor."

Sensei'nin son sözleri Eugene'i uzun süren sersemliğinden bir elektrik akımı boşalması gibi kurtardı. Gülümseyen Vano'ya baktı ve yüksek sesle, "Oh, hayır, yarının alarmı ben olmayacağım! Bu gece hiç uyumayacağım..."

Yaşadığı öfkeyle tüm grubu tekrar güldürdü ve istemeden de olsa herkesi konuyla ilgili duygusal tartışmalara yöneltti. Tüm bu yaygara sırasında nehir kıyısına doğru çekildi. Belli ki o anda yalnız kalmak istiyordu. Bu arada, olayın tanıkları, yeni gelenler arasında kendilerine sadık dinleyiciler

bulduklarından, kısa süre önce gördüklerini tartışmaya başladılar.

Bu sırada Sensei, Nikolai Andreevich ve Vano'nun yanında durmuş sigara içiyordu. Çocukların gözlemlenen olguya açıklık getirme taleplerine karşılık olarak sadece gülümsedi ve ısrarla sessiz kaldı. Bu tavrı onların tutkusunu daha da alevlendirdi. Grup, kirişleri ateşin yanından çekip oturdu ve açıklanamaz olanı açıklamaya yönelik versiyonlarını ortaya koymaya başladı.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Ruslan el kol hareketleri yapıyordu. "Canlı kömürlerin üzerinde yürüyen insanlar var," Andrew onu ikna ediyordu.

"Onlar canlı kömürler, bu ise..."

"Durun, durun," diye araya girdi Eugene. "Kömürlerde her şey açıktır - küller yalıtkan görevi görür. Peki ya bu durum?"

"Bu kesinlikle imkânsız!" Ruslan ısrar ediyordu.

"Neden imkânsız?" Kostya bu tür tartışmalarda genellikle yaptığı gibi herkesin dikkatini kendi üzerine çekmeye çalıştı. "Örneğin, Fiji Adaları'ndaki yerlilerin... Bu adalar Pasifik Okyanusu'nun güneybatı kısmında yer alıyor," diye açıkladı gururla, coğrafya bilgisiyle övünerek. "Kısacası, bu yerliler birkaç yüz dereceye kadar ısıtılmış lav parçaları üzerinde ritüel danslar bile yapıyorlar. Ve bu arada, bu kadar yüksek sıcaklığa rağmen, ayaklarındaki deriye bile zarar vermiyorlar. Ve bu lav! Bu ise sıradan bir kamp ateşi."

"Pekala, madem bu kadar basit, o zaman içine gir," diye önerdi Ruslan kin dolu bir tavırla.

"Ben aptal falan mıyım?" Kostya tersledi. "Temiz havada kendimi iyi hissediyorum."

"Belki de meditasyon halindeydi?" Victor bunu tahmin etti.

"Bunun ne olduğunu biliyor mu?" Andrew başını salladı.

Herkes konuyu araştırmaya çalışan Volodya'ya baktı.

"Hayır, ona Lotus Çiçeği uygulaması hakkında yazdım," diye cevap verdi. "Ama daha ciddi bir şey değil..."

O sırada gruptan çok uzakta olmayan ve konuşulanları dinleyen Sensei, Nikolay Andreyeviç'e baktı. Nikolay Andreyeviç onu tek kelime etmeden anladı ve hemen tartışmacıların arasına katıldı. Kirişin üzerine oturarak birkaç kişinin daha kendini ifade etmesine izin verdi ve ardından tartışmaya kolayca dahil oldu.

"Yine de tüm bunlar önemsiz çocuklar," diye başladı Sensei'nin alışlagelmiş sözleriyle. "Tüm bunlar bilimsel bakış açısıyla tamamen açıklanabilir. Bütün numara insan ruhunun yeteneklerinde ve fiziğin gerçekliğinde. Görünüşe göre, daha önce de adamın bazı zihinsel sorunları vardı ve bunu davranış yetersizliği takip ediyordu. Her ne kadar yangından çıkmadan çok önce dış dünyadan koptuğuna ve duygusal belirtiler göstermediğine tanık olmuş olsak da, yangına girmeden önce kaçınılmaz olarak şok edici bir durum yaşadığına hala kesin olarak inanıyorum. Böyle bir duruma genellikle kanda yoğun bir adrenal dalgalanması eşlik ederken, bazı vakalarda adrenalinin etkisi bol miktarda ve uzun süreli hidrosise neden olur. Belki de yaşanan stres aynı zamanda beyin korteksinin belirli bölümlerinin ajitasyonuna ve eş zamanlı olarak diğer

bölümlerinin inhibisyonuna neden olmuştur. Bu da hipotalamusun ısı düzenleme merkezlerini etkilemiş ve işleyişlerinde değişikliklere yol açmıştır. Sonuç olarak, bir hiperhidroz, yani artmış hidrosis meydana gelmiştir. Bu refleks yolunu hatırlıyor musunuz?" Nikolay Andreyeviç etrafına bakındı. "Hipotalamustan medullaya, oradan torasik ve bel omurlarındaki omurilik nöronlarına, sınır sempatik zincirinin gangliyonlarından ter bezlerine gider. Bu sırada, sıradan bir hidrosis değil, su bileşenlerinin yaygınlığının artmasıyla karakterize spesifik hiperhidrozu vardı. Daha sonra, yüksek sıcaklıktaki ortama girdiğinde, yoğun buharlaşma ve belirli bir koruma tabakasının oluşumu gerçekleşmiştir. Ve lütfen, ateşin içinde sadece birkaç saniye geçirdiğini göz önünde bulundurun. Bu süre koruma tabakasının tamamen buharlaşması için yeterli olmuştur. Orada biraz daha fazla zaman geçirmiş olsaydı, sonuç bu koşullar altında diğer herkesle aynı olurdu..."

"Evet, tamamen mantıklı," diye yankılandı Vano aktif bir dinleyici rolünde.

"...Ve eğer alevin bileşenlerini ve katmandan katmana sıcaklık durumunu analiz ederseniz, her şey tamamen açıklığa kavuşacaktır..."

Nikolay Andreyeviç olayı "bilimsel açıdan" ikna edici bir şekilde anlatmaya devam ederken, Eugene ayağa kalktı ve yorucu bir şekilde esnemeye başladı ve hatta oracıkta koşmaya çalıştı. Dışarıdan bakıldığında oturmaktan bacaklarının karıncalanmaya başladığı ve biraz egzersiz

yapmaya karar verdiği düşünülebilirdi, bu nedenle kimse ona fazla dikkat etmedi ve Nikolay Andreyeviç'i heyecanla dinledi.

"...Yanma süreci yalnızca şu üç bileşenin - serbest oksijen, yanıcı bir madde ve bir ısı kaynağı - mevcudiyetine ve belirli bir oranına bağlı olarak ilerler. Bildiğiniz gibi yanma, büyük miktarda ısının ortaya çıkmasıyla birlikte karmaşık ve hızla ilerleyen bir kimyasal dönüşümdür. Yanma, fiziksel süreçlerle, özellikle de kütlenin enerjiye, özellikle de ısıya aktarılmasıyla yakından ilgilidir ve buna bağlı olarak hidro-dinamik ve gaz-dinamik düzenliliklerle karakterize edilir. Doğal olarak, yanmanın temeli tam olarak kimyasal dönüşümdür, yani bazı madde moleküllerinin ayrışması ve diğerlerinin oluşmasıdır. Bizim durumumuzda, bu tür kimyasal reaksiyonları, mekanizmalarını, hızlarını önceden belirleyen yasaları dikkate alalım... Genel olarak, kimyasal fiziğe, özellikle de kimyasal kinetik bölümüne biraz bakalım..."

Nikolay Andreyeviç, zaten anlamakta büyük zorluk çeken dinleyicilerinin önünde yanma sırasında atomların ve moleküllerin etkileşimini açıklama zahmetine katlanırken, Eugene de esneme hareketlerini tamamlamıştı. Bedeni fiziksel yükün teriyle kaplanmıştı. Kendini kontrol ettikten sonra, memnuniyetle gülümsedi ve kendi kendine şöyle dedi: "Adrenaline gelince, bende zaten bol miktarda var". Korkusuzca kamp ateşine yaklaştı, bir pantolon paçasını dizine kadar sıvadı, spor ayakkabısını çıkardı ve hiç tereddüt etmeden ayağını ateşe soktu. Yarım saniyeden kısa bir süre

sonra Eugene sert bir şekilde ayağını çekti ve bu hareketine belirli küfürler içeren bağıırışlar eşlik etti. Etrafa kötü bir saç kokusu yayılmaya başladı. Adam ani hareketleriyle herkesi önce korkuttu sonra da güldürdü. Vano özellikle gürültülü bir şekilde gülen kişiydi.

"Andreyeviç! Tüm teoriniz tam bir saçmalık!" Eugene kalabalığın kahkahalarını bastırmaya çalıştı. "Tamamen terledim, bol miktarda adrenalinim var ve sadece bacağımdaki kıllar kavruldu, hepsi bu! Artık sahile iki farklı bacakla çıkamayacağım. Dedikleri gibi, farkı hissedin! Peki ya kış ne olacak? Bu tüysüz bacak şimdi soğuk mevsimde donacak! Hepsi senin suçun Andreyeviç!"

"Neden onun suçu?" Peder John Nikolay Andreyeviç'i savunmaya geldi. "O her şeyi doğru söylüyor. Uzuvarını ateşe sokmadan önce akıllı insanlara danışabilirdin. Aşırı ısınma sonucu kanındaki CO₂ ve O₂ oranı asit-baz dengesiyle birlikte değişti. Dahası, bugün tamamen farklı bir ter bileşimine sahipsin. Su ve sodyum klorürün yanı sıra, yanıcı asitli bir HCOOH bileşimi var."

"Ne diyorsun sen?! Peki nedir bu?" Eugene merak etti.

"Tabii ki, doymuş monokarboksilik asit."

"Anlamıyorum."

Peder John açıklamaktan yorulmuş gibi başını eğdi ve gülümseyerek, kelimeleri keyifle söyleyerek, "Fo-o-ormik a-a-asit..." dedi.

Gruptakiler öyle yüksek sesle gülmeye başladılar ki etraftaki ağaçlar sallanmaya başladı.

"Sen... sen!.." Eugene kendini konuşmaya zorladı ve daha sert sözler söylemekten zorlukla kaçındı. "Neden daha önce uyarmadın?!"

"Bir sonraki aptallığı kafana koyduğunu ben nereden bileyim? Ateşi kendin yaktın, kendini kızarttın ve şimdi de beni suçluyorsun," diye cevap verdi Vano gülerek ve sonra güven verici bir şekilde, "Sorun değil, sorun değil, şimdi katranlanmış bir domuz yavrusu gibi olacaksın," dedi ve küstahça ekledi, "karıncalarla doldurulmuş."

"Onun Engizisyoncu olduğunu söyledim! Karıncalarınla beni yıpratmış!"

"Yıpratmak mı?!" Vano şaşkın bir yüz ifadesi takındı. "Bekle canım, bütün gece önümüzde."

Son sözleri seyircileri kesinlikle neşelendirdi ve herkesi Eugene ile ilgili "formik stratejisini" her türlü uygun gece macerasıyla geliştirmeye yöneltti. Sonunda topluluk doyusuya güldü ve sabahki balık avından önce iyice dinlenebilmek için geceyi geçirmek üzere dağıldı. Sadece Eugene kamp ateşinin yanında kaldı, Vano'yu hiç uyumayacağı konusunda tehdit etmişti, Vano ise gülümseyerek cevap verdi: "Pekala, pekala. Hadi, kal ve benim tatlı, sorunsuz rüyamı koru."

Anastasia'nın günlüğünden bir alıntı:

"Bu kadar kısa bir süre içinde iki kez yaşadığım tüm ihtişamı kelimelerle ifade etmek imkansız. Bu olağanüstü duyguyu kaybetmekten korkuyorum."

*Hala içimde yaşıyor, bu yüzden günlüğüme kaydetmek için acele ediyorum. Sarsıcı iç özgürlük, sınırsız Sevgi, **O'nun varlığının inanılmaz derecede gerçekçi bir hissi...** Valera bunu fark etti ve kendini açtı. Bu gerçekten de ruhunuzu titreten ve yanılsamayı dağıtan **Hakiki Hayattır**. O'nun gerçekliğinde hiçbir engel yoktur. Sonsuz bir özgürlük hissi, parlak bir ışık ve O'nunla birliğin sarsıcı içsel hissi var! İnsan dilinin çok yetersiz olması ve O'nun gerçekliğini tarif etmenin imkansız olması ne kadar acı! Ama birkaç an için bile olsa bu gerçekliğin içinde olmak tarif edilemeyecek kadar görkemli! Hiçbir şeyle kıyaslanamaz! **Bu gerçekten de bir İnsanın en büyük mutluluğudur - İnsanın kendi gerçek Yuvasına dönmesi!!!**"*

Bölüm II. Gizli gerçeklik

Donuk ve yağmurlu bir sonbahar zamanı geldi. Yeşil yaprakların fırtınalı okyanusu birçok renge dönüştü ve kışın habercisi olan soğuk rüzgarların gelişinden önce veda maskeli balosunu düzenledi. Günler daha az güneşli ışınlarla insanları memnun etti ve giderek daha gri ve kasvetli hale geldi. İnsanlar, havayla uyum içinde, gündelik yaşamlarının sorunlarının esir aldığı sokaklarda asık suratla yürüdüler. Güneşli yaz günlerinden ve neşe dolu dinlenmeden sonra her şey sıradan rutinine döndü.

Eugene beyaz kapıyı çaldı. Nikolai Andreevich'in ofisine girdikten sonra, "Doktor, girebilir miyim?" diye sordu adama gülümseyerek ve sırf eğlence olsun diye gözlerini burun köprüsüne çevirerek.

Nikolay Andreyeviç rutin yazılarından uzaklaştı ve gelen kişiye baktıktan sonra gülmeye başladı: "İçeri gel, umutsuz hastam!"

Ayağa kalktı, Eugene ile tokalaştı ve koltuğa doğru el sallayarak onu yerine oturmaya davet etti. Adam önce usulca yerini aldı, ama koltuğun yumuşaklığını hissedince yayıldı ve bacak bacak üstüne attı.

"Hey, burası çok güzel," dedi temiz ve büyük odaya bakarak. "Çok sakin ve huzurlu... Kibir yok... İyi bir rahatlama için her şey var."

"Burayı sevdi mi?" diye sırttı Nikolay Andreyeviç. "Burada bir hafta kalmanı ayarlayabilirim. Hiç sorun değil! İstersen, vahşi delilerin bulunduğu koğuşta da kalabilirsin. Eğlenceli ve ilginç bir yer ve mizacına da çok uygun. Ayrıca çok 'entelektüel tartışmalar' yaparsın! Seni Napolyon'la birlikte koğuştaki boş yere koyabilirim!"

"Hey, doktor, hadi ama! Beni, Slavonyalıların gözdesi, özgür Susanin'i, bir Fransız'ın koğuşuna mı koymak istiyorsunuz?!"

Birlikte gülüştüler.

"Peki beni neden aradın? Bir şeyler geveleyip ahizeyi kaldırdın," diye sordu psikoterapist ironik bir şekilde.

"Biliyorsun doktor... Arkadaşlarımdan birinin kız kardeşiyle sorunları var. O sadece on beş yaşında. Beklenmedik bir şekilde intihara teşebbüs etti. Bir hafta boyunca iki kez denedi. Ailesi onu yalnız bırakmaktan korkuyor, hatta okula gitmesine bile izin vermiyor. Sırayla onu gözlüyorlar... Üstelik aklını kaçırmış da değil... Bir şey söylenemez. Normal bir kıza benziyor, güzel, iyi çalışıyor, mizah anlayışı var. Merak ediyorum, neden bu kadar aptalca bir şey yaptı?"

"Belki aşkta şanssızdı?"

"Öyle görünmüyor."

"Ailelerinde zihinsel olarak hasta insanlar var mıydı?"

"Bunu nereden bilebilirim ki? Görünüşe göre hayır." Eugene neşeyle Nikolay Andreyeviç'e baktı ve küstahça ekledi, "Ailem hakkında bile hiçbir bilgi bulamıyorum. Diğer insanların çılgın düşüncelerini nasıl bilebilirim?"

Nikolay Andreyeviç sırttı ve her zamanki gibi el salladı, "Seninle her şey açık."

"Kısacası ne yapacaklarını bilemediklerini söylüyorlar: Akıl hastanesine götürüp götürmemek. İyi bir doktor arıyorlar. Sizi tanımaktan onur duyduğum için size gelmelerini tavsiye ettim. Biz insanlara yardım etmeliyiz."

Nikolai Andreevich sırttı ve "Yapmamız gerekiyorsa yardım ederiz. Özellikle beni tanımaktan onur duyduğum için..." dedi.

Eugene'in ona ailesiyle birlikte bir kız getireceği tarihi belirlediler. Nikolay Andreyeviç tarihi ve saati not ettikten sonra rahat bir nefes aldı ve ciddi bir tavırla, "Sana bir şey oldu sandım..." dedi.

"Yok canım, benim için her şey yolunda," diye sırttı Eugene ve övünerek ekledi, "Ben sağlıklıyım!"

Nikolay Andreyeviç Eugene'in gözlerine bakarak usulca, "Sağlıklı insan yoktur, az muayene edilmiş hasta adayı vardır," dedi.

"Kes şunu doktor!" Eugene koltuğunda kıpırdanmaya başladı ve gülümsedi. "Size küçük bir şans versem beni akıl hastası olarak görürsünüz!"

"Şaşılacak bir şey yok, her birimizde bir şizofreni filizi var.

Asıl mesele..." "Ne için?"

"Sulamak için değil." Eugene tekrar sırttı.

"Teşekkür ederim doktor, tavsiyenizi dikkate alacağım... soy ağacım için."

Tekrar gülüştiler ve Eugene vedalaşmak için acele etti.

* * *

Alina sadece on beş yaşındaydı. On beş... Ülkelerin tarihinde çok önemsiz bir zaman! Ama dünyanın kişisel bilişi için çok büyük bir zaman, özellikle de bu dünyada yaşadığın ilk on beş yıl olduğunda... Hayatında öğreneceğin o kadar çok şey var ki, aile kabuğunun ötesinde bir yerde akan gelecekteki yaşam nehrinde çok fazla gizem var. Bu nehir sıkıcı bir aile barınağından baktığınızda çok güzel, çok çekici görünüyor! Uzun zamandır beklediğiniz bağımsızlığa ve

güvenilir sala sahip olmak, üzerinde dikkatsizce yüzmek ve bu büyüleyici yolculuktan gelen mutluluğun tadını çıkarmak için içine dalmayı çok istiyorsunuz. Kesintisiz hayaller, umutlar ve gerçekliğe dalma deneyimi yok...

Gençlik, özellikle güzel, narin yapraklarını henüz açmaya başladığında çok çekicidir. Alina, yaşıtalarının çoğu gibi güzel bir kızdı. Bu yaştaki birçok kız gibi tipik hobileri vardı. Aynı diğerleri gibi, her gencin olağan araçlarını kullanarak kalabalıkta bireyselliğini ayırt etmek için çok uğraştı. En sevdiği müzisyenlere olan sevgisini dile getirdi ve okuldaki gizlice hayranı olduğu popüler çocuklara. Sınıfındaki bazı kızların erkek arkadaşları vardı ve diğer kızlardan önce 'aile ilişkilerini' göstermek için her fırsatı kullandılar. Ama kızların çoğu arkadaşlarıyla ilişkilerini tartışmayı severdi. Alina bununla ne yapacağını bilemedi ve herkese başka bir şehirde yaşayan bir erkek arkadaşı olduğunu söyledi. Deniz kıyısında tanıştıklarını, daha önce orduda görev yaptığını ve kardeşiyle birlikte bir yiyecek dükkanı açtığı için kendi işinin olduğunu söyledi. Bu yüzden genel olarak en iyi özellikleri hayali nişanlısına atfediyordu. Sözlerini kanıtlamak için okula kardeşinin el yazısı stilini kopyalayarak kendi yazdığı 'ondan' gelen mektupları getirdi. Ve erkek kardeşinin ordu albümünden gizlice çekilmiş fotoğrafını her zaman yanında tuttu ve sevgisine karşı şefkatli tavrını gösterdi.

Ama bir keresinde hayatında her şey değişti. Son sınıflara yeni bir oğlan geldi. Adı Vlad idi. Sıkıcı okul

hayatlarında gizemli çekici bir kişilik olarak birçok kızın dikkatini hemen çekti. Birçok kız ona aşık oldu. Alina da bu aşk ateşini kaçırmadı. O ve arkadaşı Marina onu bir gölge gibi takip etmeye başladılar. Tüm marifetleri arasında, adam modern müziği oldukça iyi biliyordu. Böylece okulda disk jockey olarak atandığında, eski sadık hayranları Alina ve Marina'dan bahsetmeye gerek yok, birçok kız için yerel bir idol oldu.

Vlad tipik bir liderdi. Kızlar, onun cesaretinden ve yetişkin bir erkeğe özgü davranışlarından etkilendiler. Sadece kendisi için değil, arkadaşları için de göğüs gerebiliyordu, bu yüzden erkekler arasında hızla otorite ve saygı kazandı. Onun hakkında efsaneler anlatmaya başladılar. Öğretmenler bile ona farklı davrandılar, özel saygıyla, diğerleri gibi değil ve onun bir diplomat ya da politikacı olacağını öngördüler. Bakışlarında, tavırlarında, konuşmalarında oldukça ihtiyatlı idi ve bir yetişkin gibi görünüyordu ve bu onu yaşlılarından ayıran ve ona özel bir gizemli çekicilik kazandıran bir şeydi.

Alina ve Marina'nın çevresinin daimi üyeleri oldu. İdollerine tapıyorlardı ve onlardan birine daha fazla ilgi gösterdiğinde, onu gizlice kıskanıyorlardı. Vlad farklı kızlarla çıktı. Ama bir keresinde kızlarından biriyle ayrıldıktan sonra Alina için hiç beklenmedik bir şey oldu. Vlad, onun kız arkadaşı olmasını önerdi. Alina buna o kadar sevindi ki neredeyse bilincini kaybetti. Bunu çok hayal ediyordu ve hayalini gerçekleştirmek için her şeyi feda etmeye hazırdı.

Ama çok geçmeden mutlu iç çekişlerinin ve masum öpücüklerinin uzun sürmediğini, son bir formül gibi hesapladığı gibi sadece "bir ay beş gün" sürdüğünü öğrendi. Adam hiçbir açıklama yapmadan en iyi arkadaşıyla çıkmaya başladığı bir gün, her şey çöktü. Marina onun bir sonraki kız arkadaşı oldu ve 'büyük aşkı' uğruna Alina ile tüm ilişkilerini kopardı. Alina çok bunalımdaydı ve kendini umutsuzluğa kaptırdı. Neyse ki sınıf öğretmeni, uzun yıllar gençlerle çalışan deneyimli bir öğretmendi. Kıza ne olduğunu görünce, okuldaki faaliyetlerin düzenlenmesiyle ilgili farklı görevler vermeye başladı. Bu aktiviteler ve yeni arkadaşları Alina'nın dikkatini aşk problemlerinden uzaklaştırdı ve bu sayede depresyonu başarıyla unuttu.

Ama hayat çok tahmin edilemez. Alina'nın yaraları az çok iyileştiğinde başına beklenmedik bir şey geldi. Bir gün Alina, ağlayan Marina tarafından ziyaret edildi. Aynı hikaye onun başına gelmişti, ama daha trajik bir sonla. Vlad'ı tutmaya çalışırken, bir adım daha ileri gitti ve bekaretini feda etti. Ama bu olaydan dört gün sonra Vlad aniden ona olan ilgisini kaybetti. O akşam Marina kalbini arkadaşına açtı. Sekste tecrübesi olmadığından Vlad ondan ayrıldığı için sürekli kendini mazur görüyor ve yas tutuyordu. Marina, kaçan aşkını kaybetmenin yasını tutuyordu. Alina bundan çok etkilenmişti ve onunla birlikte ağlıyordu. Gözyaşları Marina'yla olan dostlukla ilgili değildi, kaybının tüm acısını hatırladığı içindi. Böylece kızlar birbirlerini bağışladıkları zaman ve birlikte

kaybettikleri mutluluklar için ağlarken, aniden bir telefon aldılar.

Her ne kadar tuhaf görünse de, arayan Marina'nın o anda Alina ile birlikte olduğunu bir şekilde öğrenen Vlad idi. Sözleri daha da çarpıcıydı. Vlad, her iki kıza da davranışı için onu affetmeleri için yalvardı. Pişman olmuştu ve ikisini de sevdiğini söylüyordu, kimi daha çok sevdiğine karar veremiyordu: Alina ile birlikteyken Marina'yı ve Marina ile birlikteyken Alina'yı düşünüyordu. İkisinin de onun için ruh eşleri gibi olduğunu söyledi. Bu konuşmanın on dakikasında kızlar hayranlıkla Vlad'ı dinlediler. Kalpleri atıyordu ve gözleri sevinç heyecanı ile parlıyordu. Bu arada Vlad, yanlış düzeltmek ve gönüllerini almak için onları evindeki partiye davet etti. Bu konuşmadan sonra Alina ve Marina sevinçten öyle bağırıyorlardı ki, gezegenin diğer tarafından duyuluyor gibiydi.

Uzun zamandır beklenen Cuma günü kızlar şık giyindiler, en iyi kıyafetlerini giydiler ve partiye gittiler. Vlad'ın partisinde yaklaşık yirmi kişi vardı, kızlar konukların çoğunu tanımıyordu. Her şey oldukça ilginç ve çekici görünüyordu. Çünkü herkes tanımadığı insanlar üzerinde en iyi izlenimi bırakmaya ve sadece en iyi taraflarını göstermeye çalışır. Oldukça iyi ritmik müzik vardı ve iyi vakit geçirdiler.

Konukların arasında son sınıflardan Katya adında bir kız vardı. Vlad okula gelmeden önce kimse onu fark etmedi. Özel bir şey değildi, Marina ona "gri fare" diyordu. Ama okuldaki söylentilere göre, Vlad'ın bu okulun kızlarıyla çıkma koleksiyonunu ilk açtığı kişi oydu. Şimdi o kökten değişmişti.

Bir kuğuya bile değil, muhteşem bir pantere dönüşmüştü. Şimdi okulda Kate olarak anılıyordu. Çocuklar, okuldaki molalarda onun yanında kalma hakkı için bile rekabet etmeye başladılar. Görünüşe göre okuldaki tüm erkekler birdenbire onun varlığına dikkat ettiler. Şimdi, daha önce onun için tipik olmayan mükemmel bir çekicilik gösteriyordu. Dahası önceden çok iyi bir öğrenci değildi. Ama şimdi sanki biri aniden hafızasının kilidini açmış gibi en iyilerden biriydi. Böylece o kadar büyük bir dönüşüm geçirdi ki, erkekler Vlad hakkında fantastik efsaneler anlattılar.

Vlad'ın partisinde Kate çok mütevazı davrandı, bu yüzden Marina ve Alina her zamanki kız rekabetine rağmen bundan hoşlandılar. Kate, diğer kızlar gibi Vlad'a her zaman sarılmadı ve hatta dahası, partiye her zamanki adanmış adamlar eşliğinde olmadan geldi. Bu, diğer kızlarla karşılaştırıldığında şansını eşitliyordu.

Marina ve Alina'ya kendini beğenmişlik göstermeden ilk gelen Kate oldu ve onlarla tanıştı. İki saat içinde kızlar onu yakın arkadaş olarak gördüler ve en gizli sırlarını paylaştılar. Kate de onlara Vlad hakkında birçok ilginç şey anlattı, bu yüzden onu gerçekten erişilemeyecek kadar havalı biri olarak düşündüler. Ve diğer şeylerin yanı sıra, onlara Vlad'ın da ait olduğu daha dar bir insan çevresi olduğunu söyledi. Bir aileden daha fazlasıydı. Bu çembere ait olanlar, üyeleriyle sonsuza kadar ilişkideydi ve hiçbir güç onları ayıramıyordu. Kızlar merak içindeydi. Sevimli Vlad'larının hayatından bu gizemli sayfayı ortaya çıkarmayı ve kendileri bu 'tüm seçkinlerin seçkinlerine' katılmayı çok istiyorlardı. Ama Kate şüphelerini ifade etti ve katılmanın çok zor olduğunu,

sınavlardan geçmeleri ve kendilerine söylenen her şeyi yapmaya hazır olmaları gerektiğini söyledi. Bu gizlilik kızların daha da ilgisini çekti ve hemen rıza gösterdiler. Kate, kendi görüşüne göre sadece 'daha iyi bir hayata değer havalı kızlar' oldukları için onlar için sormaya söz verdi. Pazar günü onlara ilk sonuçları açıklayacağına söz verdi ve toplantı için bir yer belirledi.

Marina ve Alina sevinçten coştular. Partiden sonra eve döndüklerinde, tüm yol boyunca Vlad'ı ne kadar sevdiklerini ve onunla sonsuza kadar birlikte olabilmek için aşkı uğruna her şeye hazır olduklarını tartıştılar. En çok Kate hakkında konuştular ve bu "gri farenin" erkekler arasında nasıl kraliçe olmayı başardığını merak ettiler. Bunun sadece gizli bir aileye olan sadakati nedeniyle olduğu sonucuna vardılar.

Alina dokuz katlı bir evde yaşıyordu. Marina ondan uzak olmayan müstakil bir evde. Kızlar başarılı bir şekilde Alina'nın evine en iyi ruh hali içinde geldiler. Yıldızlara bakarak, bu peri yıldız dünyasını daha iyi görebilmek için çocukluklarında olduğu gibi aniden Alina'nın evinin çatısına çıkmaya karar verdiler. Çatıya çıktıklarında bir süre oturdular ve devasa yıldızlı gökyüzüne bakarak Kate gibi havalı olduklarında ne kadar mutlu olacaklarını hayal etmeye başladılar. Sonunda konuşmaları Vlad'a, çekici görünümüne, meziyetlerine, davranışlarına ve belki de ona olan samimi sevgilerine inanmamış olabileceğine dönüştü. Aniden Marina, ölümleriyle ona ve gizli aileye olan bağlılıklarını ve sevgilerini kanıtlamayı önerdi. İkisi de öldüğünde, herkesin onu ne kadar çok sevdiklerini anlayacağını söyledi. Ve Vlad, hiçbirinin onun olmayacağına üzülecek ve olanlardan pişman

olacak. Birbirlerini kelimelerle daha çok ateşleyen kızlar elele tutuştular ve son derece mutlu hissederek uçurumun kenarına geldiler. Alina ciddiyetle hayatını en iyi arkadaşı ve onların 'büyük aşkları' için verdiğini söyledi ve Marina da ona aynı şeyi yaptığını ilhamla temin etti. Bundan sonra dostluklarının sonsuz olacağını da sözlerine ekledi. Bu sözlerle kızlar çatının kenarına geldiler, son kez birbirlerini öptüler ve...

Güçlü adamın elleri onları sert bir şekilde çatıya geri fırlattı. Düşme ve acıdan kızlar uyanmış gibi hissettiler. Aniden, Alina'nın önlerinde duran erkek kardeşinin onlara neredeyse küfürlü bir şekilde bağırdığını net bir şekilde duydular. Ya acıdan ya da adamın bağırılarından kızlar, gençliklerinin en parlak günlerinde adeta kendilerini öldüreceklerini bir anda anladılar, son seferde çok keyif aldıkları HAYATTAN “nihayet mutlu olduklarında” vazgeçtiklerini anladılar. Kendileri açıklayamadıkları bu girişimden korktular. Onlara ne olmuştu? Adam zamanında gelmeseydi...

Alina'nın erkek kardeşi az önce eve gelmişti ve Alina'yı arkadaşıyla sokağın diğer tarafında görmüştü. Arkadaşlarıyla vedalaşırken iki kızın da eve geldiğini fark etti. Adam onları takip etti. Asansörün dokuzuncu katı gösterdiğini gördü. Önce buna aldırmadı ve asansörde onlarla birlikte evden başka birinin olduğunu düşündü. Ama kız kardeşini beş on dakika içinde arkadaşıyla evde bulamayınca çatıyı kontrol etmek için alarma geçti. Asansörde yanlarında tehlikeli biri olabilirdi... Böylece sonradan anlaşıldığı gibi kontrolü tam zamanında idi.

Onları uçurumdan çekip aldı ve kızlardan daha az korkmadı, bu yüzden yakalarından tuttu ve eve sürükledi. Alina'nın ebeveynleri bu olayı duyduklarında şok oldular. Alina çoğunu anladı. Ama bunu Marina'nın ailesine söylemediler ve Alina'nın erkek kardeşi evine kadar kıza eşlik etti.

Alina, ailesinin ve ağabeyinin emriyle evde tutuklu olmasına rağmen, hafta sonu aşağı yukarı sessizdi. O aptalca şey ve karakteri için tipik olmayan intihar girişimi yüzünden kendisi de panik içindeydi. Bu yüzden yakınlarıyla evde kalmaktan bile memnundu. Bütün günler annesinin ev işlerine yardım etti. Pazar akşamı ev işini bitirdi, kitaplarını çantasına koydu ve yattı.

Pazardan pazartesiye gece yarısı, Alina korkunç bir baş ağrısından uyandı. Böyle durumlarda annesinin sitramon ilacı aldığını görmüştü. Böylece Alina onu uyandırmamaya, sadece bir hap almaya karar verdi. İlaç sandığını aldı ve diğer haplar arasında bu ağrı kesiciyi aramaya başladı. Aniden Pazar günü Kate ile buluşacağına söz verdiğini hatırladı. Son olaylar yüzünden bunu tamamen unutmuştu. Alina çok bunalıma girdi ve 'Nasıl oldu da unuttum?! Belki Kate'in bazı haberleri vardı. Belki de 'gizli aile' ile anlaşmayı başarmıştır. Ve ben sözümü tutmadım! Bu Kate'in kendisi! Bunu yapabilir, böylece okulda herkes benden nefret eder ve ben de dışlanırım!' Alina o kadar korktu ve umutsuzluğa kapıldı ki, istemeden tüm hapları birlikte açmaya başladı. Beyaz hap yığınınına utanarak baktı.

Çaresizlik içinde birdenbire, hayatının tüm zorluklarına son vermek ve bir daha asla işkence görmemek için hepsini bir arada yutmak istedi. Biraz su almak için mutfağa gitti ve paketi açmaya ve tüm hapları ve tozları bardağa koymaya başladı. Ama hafif ve şüpheli gürültü annesini uyandırdı.

"Ne yapıyorsun!" diye bağırdı, aniden Alina'nın arkasında beliren ve ona doğru gelen kadın.

Bardağı çamurlu solüsyonla fırlattıktan sonra, kızını, aceleyle ağzına koyduğu hapları tükürmeye zorladı. Ama Alina yine de bir kısmını yutmayı başardı. Annesinin bağırması üzerine babası ve ağabeyi koşarak içeri girdi. Onlar acil servisi arayıp midesini temizlerken annesi nedenini bilmeden Marina'nın anne ve babasını aradı. Ailesinin tüm fertlerini uyandıran bu çağrı gereğinden fazla vaktindeydi.

Alina'nın annesi endişelerini dile getirerek Marina ile her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmesini istedi. Marina'nın annesi kızının başına bu kadar geç saatte ne gelebileceğine şaşırды, ama yine de odasına girdi. Hemen şok oldu, dizleri zayıfladı, boğazında bir yumru hissetti. Marina'nın annesi korkunç bir manzarayla karşı karşıya kaldı: kızı kıvranıyordu ve pencerenin koluna bağlı çorabına asılıydı. İpten kurtularak hayatını zar zor kurtardılar. Daha sonra anladıkları gibi, Marina, Alina'nın hapları yuttuğu anda aynı anda kendini asmıştı.

Alina'nın annesiyle yaptığı sonraki telefon görüşmelerinden Marina'nın annesi, bunun kızının ilk intihar

girişimi olmadığını öğrendi. Kızının hayatını kurtardığı için minnettarlığını ifade etmek yerine, kelime kelime onu suçlamaya başladı. Marina'nın annesi, kendi başına yapmayacağı için kızını kötü etkileyenin Alina olduğuna inanıyordu. Bu yüzden sık sık olduğu gibi, iki kadın her şeyi çözemeden birbirleriyle kavga ettiler.

Bu kendini zehirleme girişiminden sonra Alina'nın ailesi, kızlarının fiziksel durumu hakkında endişelenmeye başladı ve iyi doktorlar aramaya başladı.

* * *

Belirlenen zamanda Eugene, Alina'yı ve tüm ailesini psikoterapistin ofisine getirdi. Nikolai Andreyeviç onları selamladı, hikayelerini dikkatle dinledi ve her biri ile ikişer ikişer konuştu. Kızla uzun bir konuşma yaptı ve onu test etti. Alina oldukça normal bir davranış sergiledi. Doktor herhangi bir psişik sapma veya patoloji bulamadı. Kız anne ve babasıyla ilişkilerinde de herhangi bir zorluk yaşamamıştı. Kız okulda iyi çalışıyordu, sosyaldi ve okuldaki sosyal etkinliklere aktif olarak katılıyordu. Öğretmenlerinin davranışlarıyla ilgili hiçbir şikayeti yoktu. Yani genel olarak kendini öldürmek için bir neden yoktu. Elbette kendisi için tamamen doğal olmayan bu işten korkuyordu. Nikolai Andreevich, onu dinledikten sonra, onun hayatı savunan pozisyonunu tercih ettiğine giderek daha fazla ikna oldu. Ona her şeyi söylemediğini hissetti, ama tüm bu sırlar genellikle daha sonraki konuşmalar sırasında ortaya çıktı. Genel olarak

Alina oldukça normal bir insan gibi görünüyordu. Psikoterapist, ebeveynlerine tüm hastalarının hayatta çok iyi ve iyimser olmasını dilediğini söylerken şaka bile yaptı.

Böylece kızı intihar girişimine iten görünür bir sebep bulamadı. Psikoterapistin duygulanım durumu sırasındaki eylemler olarak gördüğü ilk vakadaki davranışındaki sapma, yani serebral korteksin geçici olarak engellenmesinin bir sonucu olarak istemli kontrolün kaybıyla birlikte sinirli ve psişik uyarım. Bunu ergenlik döneminde beyin gelişiminin doğal süreçlerine bağladı. İkinci durumda, kızın depresif durumunun neden olduğu otoagresifliğin bir tezahürü vardı. Bu nedenle Nikolai Andreevich, antidepresanlar ve bir psikoterapi kursu almayı önerdi.

Aile biraz sakinleşti ve eve gitti. Doktoru herkes, Alina da beğendi, çünkü kibar, esprili ve özenli bir tavır sergilemişti. Ebeveynler ayrıca bu tanıdık için Eugene'e teşekkür etti ve böyle yüksek nitelikli bir uzmana kendi başlarına zar zor ulaşamayacaklarını söylediler.

Akşam Alina'nın annesi, herkesin ruh halini iyileştirmek için aile yemeğinde kutlama yapmayı bile teklif etti. Alina bu fikri yürekten destekledi ve annesine yardım etmeye başladı. Yemek yaparken birbirleriyle şakalaşıyorlardı. Anne sofraya tabakları koymaya başlayınca Alina sandviç yapmaya başladı ve bıçakla ekmeğe tereyağı sürüyordu. Aniden tekrar oldu. Annesi mutfaktan çıkar çıkmaz Alina dış dünyadan kopmuş gibiydi ve damarlarını bıçakla kesti. Bu beklenmedik hareketler, ailesini tekrar tarif edilemez bir şekilde şok etti.

Onu bandajladılar, sakinleştirici verdiler ve annesi Nikolai Andreevich'i aradı.

Doktor o sırada ofisindeydi. Bu haber onu gerçekten şok etti. Durum sandığından çok daha ciddiydi. Başka bir doktor böyle "karmaşık bir hastadan" kurtulurdu, ama Nikolai Andreevich değil. Zaman kaybetmeden meslektaşlarıyla konuştu ve kızın acilen araba ile yakındaki akıl hastanesine yatırılmasını sağladı. Alina hücreye yerleştirildi, bir hemşire verildi ve hipnotik enjeksiyonu yapıldı.

O gece olaysız geçse de Nikolai Andreyeviç gözlerini kapatmadı. İntiharlar, psikoloji, sosyoloji, psikiyatri üzerine olası tüm kitapları gözden geçirdi ve bu durumu her yönden analiz etti. Ancak bir profesyonel olarak kendisini tatmin edecek çözümü bulamamıştı. Kızın ailesiyle yaptığı konuşmayı tekrar hatırladı ve anneyle ilgili bilgilere yeterince dikkat etmediğine karar verdi. Kız üzerinde belirli bir etkisi vardı. Ve baba konuşmaları sırasında kısaca, karısının yeni tarz bir tarikattan bazı kişiler tarafından ziyaret edildiğinden ve birlikte İncil'i, broşürlerini okuduklarını ve tartıştıklarını söyledi. Anne ev hanımıydı ve boş vakti vardı. Baba, karısının bu hobisine karşı olumsuz bir tutum içindeydi. Kendisini bir ortodoks olarak görüyordu. Bu nedenle, kız yokken ebeveynler arasında bir çatışma olabilir. Ve onu olumsuz etkileyebilir. Ya da belki bu "kardeşler" onun zihnini etkilemeyi başarmıştır. Kız da bir şey saklıyordu. Her neyse,

köküne inip ailesine bir kez daha sorması gerekiyordu. En azından o anda başka bir sebep görmedi.

Nikolai Andreyeviç "çalışma" meditasyonunu bitirdikten sonra Alina'yı ziyaret etmeye karar verdi. Kız sessizce uyuyordu ve hemşire elinde bir kitapla oturuyor, uykusunun üstesinden gelmeye çalıştı. Hemşireyle konuştuktan sonra Nikolai Andreyeviç bir süre Alina'nın yatağında durdu ve olanları düşündü. Aniden ya son zamanlarda meditatif bir durumda olduğu için ya da sezgisel hissi nedeniyle kızıdan güçlü bir negatif alanın yayıldığını hissetti. Hatta rahatsız hissediyordu. Nikolai Andreevich, bir zamanlar Sensei'den öğrendiği bir 'koruma'yı neredeyse otomatik olarak koydu. Hemşireye nasıl hissettiğini sordu. Ama yaşlı kadın her zamanki gibi sorun olmadığını söyledi. Koğuştan ayrılırken Nikolay Andreevich daha da endişeliydi. Kızda bir sorun vardı. Sezgisel olarak, nedenin, bu vakayı kendisi için açıklığa kavuşturmak için kullandığı bazı basit açıklamaların çok ötesinde olduğunu anladı. Bu yüzden Sensei'ye acil danışmaya bir ihtiyacı vardı. Nikolay Andreyeviç sabaha kadar beklemeye ve onun ofisini aramaya karar verdi.

Ama sabah Sensei'nin şehirden ayrıldığını öğrendi. Bu yüzden her zamanki gibi davranması gerekiyordu. Kızın psikoterapötik ve tıbbi tedavisinin yanı sıra meslektaşlarından beyin korteksinin EKG ve EEG izlemesini, MRG'sini ve nöropatolog, göz doktoru ve terapist tarafından kontrol edilmesini istedi. Alina'nın vakası, bir bilim adamı olarak ilk başta Nikolai Andreevich'i ciddi şekilde ilgilendiriyordu. Kendi bölgelerinde intiharlar oldukça sık olmaya başlamıştı. Bir ayaklanma dalgası gibi, görünür bir sebep olmaksızın kendi kendini öldüren çocuklar ve gençler arasında bir dizi

intihar yaşıyordu. Bu vakayı kullanarak Nikolai Andreevich, oldukça sağlıklı çocuklar arasındaki bu garip “çocuk salgınının” köklerini bulmaya ve intihar davranışının başlangıç aracını mümkün olduğunca ortaya çıkarmaya karar verdi. Alina'nın vakası onun için ideal bir soruşturma nesnesi haline geldi.

Nikolai Andreevich kızın böyle duygusal davranışının olası nedenlerini analiz ederek, Peder John'u aramaya karar verdi. Birbirlerini selamladıktan sonra Nikolai Andreevich sordu, “Sensei ne zaman geri döner bilmiyor musunuz? Ona acilen ihtiyacım var.”

"Tam olarak bilmiyorum, ama yakında geleceğine söz verdi. Neden acelen var?"

"Karıncı çocuk" bana özel bir çanta getirdi..." Vano gülümsedi.

"Karıncı çocuk' mu?! Her zaman maceralar ve problemler bulur. Bu hangi durum için?"

Nikolai Andreevich, mezhebin etkisi hakkındaki versiyonundan bahsetmeyi unutmadan kızın hikayesini kısaca anlattı.

Peder John, psikoterapisti dinledikten sonra, "Kızın iç çatışmasının nedeninin bu olduğundan oldukça emin olduğumu biliyorsun," diye yanıtladı. “Günümüzde pek çok yeni tarz tarikat var. İnsanların zihnindeki yıkıcı etkilerinin olumsuz sonuçlarıyla pek başa çıkamayız. Ve hepsi gençleri arıyor. Bugün kaç tane dini yıkıcı örgütün ortaya çıktığını hayal bile edemezsin! Üyeleri toplamak ve elde tutmak için zihni manipüle etme tekniklerini aktif olarak kullanıyorlar. İnsanları masallarıyla aldatıyorlar ve cemaatlerinin düşünce, duygu ve davranışları üzerinde tam kontrol sağlamaya

çalışıyorlar. Ama gerçek hedefleri oldukça maddi ve yani liderlerinin yasadışı zenginleşmesi ve gücü ve bazı kuruluşların halkların köle bilincini sağlama konusundaki çıkarlarıdır. Bu yüzden herkesi zombiye dönüştürüyorlar. Aslında gencin zihnini bozmak o kadar da zor değil. Çocuklar bir yana yetişkinlere de dürüst değiller... Deneyim ve bilgi eksikliklerini kullanıyorlar, istedikleri gibi aldatıyorlar. Bu arada bu kız vaftiz edildi mi?"

"Evet, iki yıl önce vaftiz edildi."

"Bu iyi... Bu bir çatışma için ek bir neden! Kız ortodoks geleneğinde yetiştirildi ve bir yetişkin olarak vaftiz edildi. Ama bu adamlar... izinsiz girdi ve annesine zırvalamaya başladı. Belki de bu yüzden kız kırılmıştı. Babasının geleneksel Hıristiyanlığın güçlü bir taraftarı olduğunu mu söylediniz?"

"Evet. Açıklığa kavuşturmayı başardığım kadarıyla, ailede kızın huzurunda bununla ilgili bazı anlaşmazlıklar vardı. Babası yeniden vaftiz edilmek istemediğini söyledi. Ve annesi sadece broşürleri ve bu insanların ziyaretlerini okumakta kötü bir şey bulmadı.

Bu arada babası birkaç kez karısının zombiye dönüştüğünü tekrarladı."

"Görüyorsun! Bu "kardeşler" annesini zombiye çevirmeye çalıştıysa, kıza da bir şeyler telkin edebilirler..."

"Ailesi kızın bu adamlarla konuşmadığını söylüyor. Gerçi... Alina bazen biri onu kontrol ediyormuş gibi hissettiğini söyledi."

"Kontroller mi?!" Peder John bir an sessiz kaldı ve sonra, "Ne yapacağımı biliyorum! Kızın ve ailesinin önünde

psikoterapik bir prosedür olarak şeytan çıkarma töreni düzenleyelim!”

"Şeytan çıkarma mı? Emin misin?"

"Acele etme, iyi düşün. Kız için iyi bir psikolojik destek olacaktır. Eğer birinin onu kontrol ettiğine inanırsa... Bu iblisi ondan kovuyormuş gibi yapacağız ve onu Kilise sayesinde kurtulacağına ikna edeceğiz. Eğer ayin sırasında anne ve babası da bulunursa ve bu sözde edebiyatı evlerinden atar... O zaman belki kız sakinleşir ve zihinsel olarak her şey yoluna girer.”

"Prensip olarak mümkün. Ama neden bu ayini yapıyormuş gibi davranalım ki?"

“Görüyorsun, şeytanın kızı işgal ettiğini kanıtlamak ve bu nedenle bu ayin için en yüksek rahiplikten izin almak oldukça zor. Ancak bu ayini yapıyormuş gibi yaparsak, kız için iyi bir psikolojik destek olacaktır. Son olarak, dualar sırasında anne ve babasıyla birlikte olursa, bu herhangi bir zarar getirmez, tam tersine aileye uyum getirir. Aynı zamanda kız annesinin Hıristiyanlığı bırakmadığını ve ailesinde her şeyin eskisi gibi olduğunu görecektir.”

"Pekala, deneyelim, belki gerçekten faydası olur... En azından bir şeyler üstlenmeliyiz. Ona her zaman uyku ilacı veremem. Anne babasıyla konuşacağım. Kabul ederlerse deneyeceğiz.”

Bunun üzerinde anlaştılar.

Böylece belirlenen günde, kızın tüm ailesi, psikoterapist ve Eugene ile birlikte Peder John'un kilisesine geldi. Peder John, Eugene de dahil olmak üzere hepsini sıcak bir şekilde

karşıladı, ama ona hafifçe gülümsedi. Eugene, özellikle Peder John'un faaliyetleriyle bağlantılıysa, bu etkinliği kaçıramazdı. Aynı zamanda, Nikolai Andreevich tarafından bu durumun ciddiyeti konusunda uyarılmış olan Eugene, iyi davrandı ve rahibi ilk kez görüyormuş gibi yaptı. Ve o gün, adamın Peder John'un tamamen yeni bir yanını bulduğunu belirtmek gerekir.

Birkaç saat boyunca rahip, kilise yardımcılarıyla birlikte dua etti. Güçlü ve net, ruha dokunan bir sesi vardı. Belli ki psikolojideki önceki profesyonel geçmişini yansıtıyordu. Tüm bu ayin hakkında şüpheli olan Eugene bile o kadar etkilendi ki, diz çöküp haç çıkarmaya başladı.

Sonunda kıza kutsal su serpildi. Bu prosedür orada bulunan herkesi duygusal olarak etkiledi. Peder John Nikolai Andreevich'e veda ederken, "Eh, bu çok etkileyici... Bu akustik ve ışık... Ve kız neredeyse transa girdi. Yine de antidepresanlardan tam olarak kurtulmuş değil. Etkiyi pekiştirebilir... Ama genel olarak çok iyiydin! Anlatacak kelimelerim bile yok!"

Peder John'un mütevazı yanıtı, "Elimden gelenin en iyisini yaptım" oldu. "Açıkçası bunu beklemiyordum, kendimden çok etkilendim... Umalım ki ona yardımcı olsun." Peder John, "Her şey Tanrı'nın iradesindedir" diye yanıtladı.

* * *

Bu psikolojik işlemten sonra Alina eve gitmesine izin verilmesini istedi. Nikolai Andreevich, taburcu belgelerini düzenlemek için birkaç güne ihtiyacı varmış gibi meslektaşlarıyla konuşmaya söz verdi. Ama aslında, durumu endişeye neden olmasa da, doktorların kız üzerindeki tıbbi kontrolü yoğunlaştırmasını tavsiye etti. Kız hastaneden taburcu edildiğinde, Nikolai Andreevich sezgilerinin rehberliğinde ebeveynlerinden ona bakmalarını istedi. İstatistiklere göre intihar girişiminden sonraki ilk üç ay, tekrarlama için en tehlikeli dönemdir.

Alina'nın ebeveynleri psikoterapistin tavsiyelerine uymaya çalıştı ve evde sağlıklı bir atmosfer sağladı. Tüm 'şüpheli yayınları' çöpe attılar. Akşam yemeğinden sonra Alina doktorların önerdiği gibi bir depresan aldı ve annesiyle paylaştığı odasına gitti. Baba oğul mutfakta satranç oynuyorlardı. Psikoterapistin sözlerini hatırlayarak en az birkaç gün gece nöbet tutmaya karar verdiler. Bu gece babanın sırasıydı. Son oyundan sonra oğlu gidecekti ki uykulu Alina tuvalete giderken yanından geçti. Uykulu bir sesle neden yatakta olmadıklarını sordu. Zaten gideceklerini söylediler. Alina tuvaleti ziyaret edip esneyerek geri dönerken baba ve oğul bakıştılar.

Oğul babasına "Pekala, ben yatıyorum" dedi. "Yarın ofise gitmek için sabah erken kalkmam gerekiyor."

"Tamam," baba başını salladı.

Alina'nın odasının önünden geçerken ağabeyi, kız kardeşinin balkona çıktığını ve korkulukların üzerine

eğilmeye başladığını dehşet içinde gördü. Adam ona doğru koştu. Kız düşmeye başladığı anda elbiselerini tutmayı başardı. Onu büyük zorluklarla tuttu. İpek gece elbisesi parmaklarından kayıyordu. Yardım için bağırdı. Bu arada kız, baş döndürücü karanlık uçurumu görünce uyanmış gibi yüksek sesle bağırdı. Kurtulmak için seğirmeye başladı ve elbisesi neredeyse kayıp gitti. Bir an daha geçse kaza gerçekleşebilirdi. Ama uyanan anne ve baba onlara koştu ve ortak çabalarla kızını kurtarmaya yardım etti.

Her şey sadece birkaç saniye içinde oldu. Ama aile o kadar stresliydi ki bir süre kimse hareket edemedi. Davranışlarına kızan vahşi bağırişlarla uyanan komşularının telefon aramaları, garip bir şekilde tüm ailenin akıllarının başına gelmesine yardımcı oldu. Kızını uyuttuktan sonra, ebeveynleri ve erkek kardeşi sabaha kadar uyuyamadı. Uyuyan Alina'nın yanında otururken acılarını düşünüyorlardı ve bundan sonra ne yapacaklarını kendilerine soruyorlardı.

* * *

Nikolai Andreyeviç bilgilendirildikten sonra, kızın ailesi kadar kendisi de şok oldu. Ama duygularını çabucak hafifletti ve bu sorunu tüm bakış açılarından analiz etmeye başladı. Daha önce pratiğinde böyle bir şeyle karşılaşmamıştı. Bu olay anlatılamazdı. Ruhsal bozukluğu veya patolojisi olmayan, herhangi motivasyonu olmayan, hatta dahası antidepresanların

etkisi altında olan bir kız nasıl intihar edebilir?! Bu çok fazlaydı!

Nikolai Andreevich gerçekleri ne kadar çok analiz ettiyse, eski varsayımlarını bile nasıl açıklayacağı konusunda kafası o kadar karıştı. Her şey oldukça tuhaf ve belirsizdi. İstatistiklere göre bu davanın tek olmadığını biliyordu. Kendini öldürenlerin sadece üçte biri zihinsel bozukluklar ve patolojiler yaşamıştı, diğerleri ve vakaların yarısından fazlasında oldukça normal insanlardı. Bu nedenle, Nikolai Andreevich bu vakaların geçici depresyonlardan, yaşam sorunlarından, insanların kişisel dünya görüşlerinden kaynaklandığını düşünmeden önce, Alina'nın vakası eski sonuçlarını gözden geçirmesini sağladı. On beş yaşındaki kızın herhangi bir biçimlenmiş dünya görüşü olamazdı. Nikolai Andreevich, bu vakanın kökenini bulursa, oldukça normal insanların neden intihar ettiği sorusuna yanıt alacağını varsayıyordu. Ve doğru teşhis koyarsanız, gerekli tedaviyi bulabilirsiniz.

Kız tekrar hastaneye geldi. Nikolai Andreevich, farklı psikoterapötik yaklaşımlar ve yöntemler kullandıktan sonra hipnoz kullanmaya cesaret etti. İnsan zihni üzerindeki kötü etkisinden dolayı bu uygulamaya karşı olumsuz bir tavır sergileyen Sensei ile ciddi bir konuşma yaptığı için Nikolai Andreevich bunu çok nadiren kullandığından, onu kullanmak konusunda şüpheleri vardı. Ama bu vakayı tamamen umutsuz olarak değerlendirdi. Dahası, Sensei o anda kasabada olmadığı için bu karmaşık vaka hakkında ona danışamazdı...

Nikolai Andreevich, Alina'yı hipnotize etti ve ilk intihar girişimi anından itibaren olan her şeyi hatırlamasını emretti. Duydukları onu bir uzman olarak etkiledi.

Normalde dışarıdan alınan tüm gerçek bilgiler bilinçaltında sabitlenir, deyim yerindeyse orada bilgisayarın hard disklerine kaydedilir. Bu bilgilerin çoğu, bilinçli bir analizden kaçınılarak kaydedilir. İnsan, olanları anlatırken pek çok ayrıntıyı hatırlamayabilir. Ama bilinçaltı, ustaca yönlendirildiği zaman, ayrıntılar da dahil olmak üzere her şeyi olduğu gibi tekrar edebilir.

Nikolai Andreevich gerçekten inanılmaz bir şey buldu. Kızın bilinçaltı gerçeğin resmi yerine tamamen yanıltıcı bir görsel algı gösterdi. Şaşırtıcı bir şekilde, bilinçaltı çatının eşiğinde durduğunu bile sabitlememişti. Alina küçük bir nehrin yakınında olduğuna inanıyordu. Güçlü bir ateş arkasında parlıyordu ve önünde nehrin diğer kıyısında güzel, sakin bir açıklık vardı. Ve sadece bu küçük nehrin üzerinden atlaması gerekiyordu...

Nikolai Andreevich şok oldu. Çünkü insan zihninden bilgi silinse bile, bilinçaltının derin katmanlarında hafızanın kayıp 'dosyalarını' içerecektir. Ama burada, bilinçaltının bu ulaşılmaz derinliğine tamamen farklı bir bilgi yerleştirilmiş gibi görünüyor. Bu yüzden kızın kendini koruma içgüdüğü bloke edildi ve bilinçaltı tamamen farklı bir modda çalıştı. Bu, zihninin her şeyi tamamen farklı aldığı anlamına gelir. Yanılsamayı gerçeklik olarak aldı. Aksi halde bu nehir nasıl olur da dokuz katlı binanın eşiğinde olabilir?! Bu nedenle, olup bitenlerin gerçekliği bilinçaltından çok daha derinlerde aranmalıdır, Doğu'da bu kaynağa gerçek 'Ben' denir, biz ona 'ruh' deriz.

Nikolai Andreevich, Alina'nın diğer tüm intihar girişimlerini kontrol etti. Sadece kendini zehirlenme durumunda, kızın bilinçaltının, görgü tanıklarının ve kızın kendisinin tanımına oldukça uygun olan aşağı yukarı yeterli bir resim gösterdiği ortaya çıktı. Özel bir şey fark etmedi. Oldukça tipik bir durumdu - intihar girişimi, kaygı, panik, apaçık depresyon, zihnin "tünel" daralması durumunda işlendi. Ama diğer tüm vakalar tam bir bilmeceydi. Genel tablo sadece ürkütücüydü. En iyi ruh hali içinde olan Alina'nın aniden hafıza kaybı yaşadığı ve istemsizce intihar ettiği görüldü. Üstelik birine şantaj yapmak ya da kendine dikkati çekmek için değil, ölümcül sonuçla kendini öldürmek. İntihar eylemlerinin tetikleyicisi neydi?

Nikolai Andreevich bu konuyu derinleştirdikçe, daha fazla soru ortaya çıktı. Tıp literatüründe sadece sorular ve önemsiz sayıda cevap buldu, çoğu ilkel fizyolojik seviyedeydi. Bilimin, işlenen intiharların olası nedenlerini bulamadığı izlenimini edindi. Her adım çok dikkatliydi ve vakaların çoğu öneri ve varsayımların tek taraflı konumuyla açıklandı. Nikolai Andreevich, insan zihninin böylesine gizemli bir fenomenine net bir cevap aramak için zifiri karanlık sisteyolunu kaybetmiş bir gezgin gibi hissetti. Soruşturmalarında bir çıkmaza girdiği açıktı. Bu sorunu aydınlayabilecek tek kişi Sensei'ydi. Ama o şehirden ayrılmıştı. Böylece Nikolai Andreevich, Sensei'nin zihni değiştirme yöntemini, bir insanın gerçek 'Ben'inin uyanmasını ve bir diyalog çağrısında

bulunmasını sağlayan "istisnai hariç tutma" olarak kullanmaya karar verdi.

O gün, Nikolai Andreevich için 'çağ açan bir keşif' oldu. Alina'dan duydukları, Sensei'nin verdiği özel bir teknik sayesinde, bir insan Yaratığının ölümden önceki ve sonraki küresel yaşam anlayışı konusunda onu bir kez daha sarstı.

* * *

Sensei'nin işe geldiği ilk gün Nikolai Andreevich, "büyük keşfi" ile ofisine koştı. Alina'nın tüm geçmişini ve kızın intihar davranışının tetikleyici nedenini bulma girişimlerini ayrıntılı olarak anlattı. Sensei onu her zamanki gibi sessizce ve dikkatle dinledi. Garip bir cümle kurduğu anda, 'Görüyorum, kız kendini açtı'. Psikoterapist, hipnoz kullanarak yaptığı deneylere hikayesine geldiğinde, Sensei kınayarak başını salladı.

Nikolay Andreyeviç, yaptıklarını haklı çıkarmak için aceleyle, "Anlıyorum," dedi, "Ama başka bir çıkış yolu yoktu. Üstelik denemelerimin boşa gitmediğini de öğrendim..."

Kızın var olmayan gerçekliği bilinçaltı algılamasını ayrıntılı bir şekilde anlattı ve büyük bir heyecanla Sensei tekniğini kullanarak yaptığı ana keşfine geldi.

"Biliyorsun, iki büyük keşif bile yaptım. İnanılmaz! Birincisi, bilinçaltının "kara kutusunu" yeniden kodlamanın mümkün olmasıdır. Şimdi bilinçaltının derin katmanlarının her şeyi bir kez ve sonsuza kadar sabitlediğine inanılıyor.

Yani bir şekilde bilinçaltının üst seviyelerindeki bilgileri silmek, hipnoz sırasında değiş tokuş etmek mümkünse, bunu bilinçaltının en derin katmanlarında yapmak neredeyse imkansızdır. Uçaktaki 'kara kutu' kayıtları gibi çalışır. Bizim pratiğimizde insanların ameliyat sırasında bilincinin kapalı olduğu, ama daha sonra hipnotize edilerek doktorların ameliyat sırasında yaptığı ve söylediği her şeyi tekrarladıkları durumlar oldu. Bilinçaltının bu "kara kutusunun" yeniden kodlanmasının imkansız olduğuna yaygın olarak inanılıyordu. Ama aslında bu, bu yeniden kodlamanın mümkün olduğu anlamına geliyor!

"Ama ikinci keşfime kıyasla bunların hepsi önemsiz. İnsan Benliğinin ölümden sonra, daha doğrusu reenkarnasyondan sonra ve sonraki yaşam sırasında gerçekten korunduğunu öğrendim! İnsanlık için çığır açan keşif olabilir! Çünkü birçok insan depresyondayken problem çözümünü ölümden bulabileceğini düşünür. Ama aslında ölüm, örneğin intiharı ele alalım, aslında kurtarmıyor, aksine kötüleştiriyor. Ve asıl mesele olan bu şeyi, insanlar derinlerinde hissediyorlar. Ölüm korkusunun nedeni bu! Bilinçaltında insan intiharın bir çözüm olmadığını, ama daha sonra bir şeyi değiştirmenin kesinlikle imkansız olduğu içsel krizlerinin şiddetlenmesi olduğunu hisseder.

İlk başta Sensei, her zamanki gibi Nikolay Andreyeviç'i dinledi. Ama 'kara kutu' hakkında konuşmaya başlayınca Sensei kendini zorladı ve daha dikkatli dinlemeye başladı.

"Gerçek 'Ben' ile yapılan konuşma beni gerçekten etkiledi! Bunun gibi birkaç kanıt daha ve bu fenomenin bilimsel keşfinden bahsedebiliriz. Bu bilginin insan hayatını

ve genel olarak toplum hayatını nasıl değiştirebileceğini hayal edebiliyor musunuz?! Bu, Benliğin ölümden sonra da varlığını sürdürdüğünün pratik bir bilimsel kanıtıdır!”

"Dur!" Sensei, hayranlık gösteren psikoterapistin konuşmasını birdenbire böldü. "Sanırım bir keresinde seninle bu tekniğin kullanımı ve bununla ilgili bilimsel keşifler hakkında konuşmuştuk."

"Her şeyi anlıyorum! Kullanmayacağıma söz verdiğim için üzgünüm. Ama öyle oldu... Ve bunu buldum!... Bu bilgi paha biçilmez! Dünyanın nasıl değişeceğini anlamalısın..."

"Elbette dünyayı değiştirir. Ama hangi tarafa, bunu düşündün mü?"

"'Hangisine' ile ne demek istiyorsun? Daha iyisine, kesinlikle."

"Daha iyisine mi? Toplumda cacodemon (iblisin) hakimiyeti ile mi?! Bu bilginin değeri ancak birkaç kişi tarafından anlaşılabilir, ama toplumun zamanı henüz gelmedi. Ve sana bundan zaten bahsetmiştim. Her bitki zamanında yetişir."

"Ama insanlar için, ulus için çok önemli. Halkın iyiliği için..."

"İyiliği mi? İnsanlar için? Doktora tezinle birlikte ne kadar iyilik getirdiğini hatırlıyor musun? Bitirir bitirmez, hemen gizli olarak sınıflandırıldı. Gerçi içinde ciddi bir bilgi yoktu. Ve diyorsun ki, insanlar için... Her şey zamanında olur."

Nikolai Andreevich, Sensei'nin haklı olduğunu anlayarak derin bir iç çekti. Ama en önemli şeyi söylemediğini hatırladı ve devam etti, "Yani, bulduğum en önemli şey... Ama her şeyi adım adım anlatayım. Kızın gerçek 'ben'iyle diyaloga başladığımda, son zamanlarda Kaluga semtinde yaşayan adamın Benliği ile konuştum. 1979 yılında kırk sekiz yaşındayken öldü. Başarısız bir kalp ameliyatıydı. O bir mühendisti. Herkes gibi standart bir şemaya göre yaşadı: çocukluk, okul, ordu, enstitü, evlilik, çocuklar, iş. Yeni bedenindeyken bile önceki yaşamını en küçük ayrıntısına kadar hatırlıyor. Kendisi hakkında, ölümden sonraki, reenkarnasyon sırasında ve özellikle şu anki hayatındaki duygularını çok anlattı. Elbette bu bilgi beni çok şaşırttı!"

Sensei gülümsedi ve bu sefer daha yumuşak bir şekilde, "Merak etme, şok olan tek kişi sen değildin. Onun için de böyle bir sohbeti yapmak oldukça sıra dışı bir deneyimdi."

"Gerçekten mi? Bu konuşmayı kaydetmediğim için üzgünüm... Yaşam sonrası deneyiminden sonra hayatı anlamaya ve hayata bambaşka bir şekilde değer vermeye başladığını söyledi. Ama hiçbir şeyi değiştiremeyeceği için bu anlayış çok geç geldi. Yeni bir bedendeysen kendini çelişkili hissediyor. Bir yandan sonsuzluğun ve muazzam manevi gücün yakınlığını açıkça hissediyor. Ve gerçekten de bu İlâhi güce dalmak ve önceki hayatındaki düşünce ve eylemlerinin doğurduğu kalıcı ıstıraplardan kurtulmak istiyor. Öte yandan, yeni bir bedeni olan yeni Benliğin içsel bir gözlemcisi olarak hissediyor. Ve yeni Benliğin, yani Alina'nın da aynı hataları yaptığını dehşetle görüyor. Ama buna etki edemez.

Yeni Benliğin kötü düşüncelerinin ve eylemlerinin hakim olması, onun acılarını yoğunlaştırıyor. Onun ifadesine göre bu hâl bizim cehennem dediğimiz haldir.”

"Hepsi bu değil," Sensei omuzlarını silkti. "Bu Benliğin daha derinine inersen, önceki reenkarnasyondan bundan daha az acı çekmeyen bir başkasını bulacaksın. Ve bunun arkasında başka bir acı çeken var. Ve bunun gibi."

"Peki... Bu nasıl açıklanabilir?"

"Açıklanabilirdi. Ama görüyorsun ki, bilimin diliyle açıklamaya başlasam hiçbir şey anlamayacaksın.”

Nikolay Andreyeviç gülümsedi ve içini çekti.

"Bunu biliyorum. Ama bunu beklemiyorum. Bana basitçe ve mecazi olarak açıkla.”

Şimdi gülümseme sırası Sensei'deydi.

"Basitçe mi diyorsun?" ve bir süre sonra mizahla ekledi. "Pekala, tamam. Sadece ruhun bir tür yumurta hücresi olduğunu hayal et, spermatozoa ise reenkarnasyondan sonra bedendeki Benlikler gibidir. Benlik, yaşamı boyunca, bizim durumumuzda yumurtaya yaklaşan bir spermdir. Etrafında dönüyor, ama onu döllemeyi başaramıyor. Böylece zavallı spermatozoon tüm yaşam enerjisini kaybeder ve onun yanında kalır, şöyle diyelim, aşağılık kompleksinin tam setiyle Benlik olarak kurur. Reenkarnasyon biter. Bir sonraki spermatozoon-Benlik, o yumurta-ruh için çabalar. Ama hayatı boyunca yine kuyruğunu salladı ve maddi yön için çabaladı. Böylece yumurtanın ruhsal olarak döllemesi yerine tüm yaşam enerjisini kendi egoizmine harcadı. Yaşam enerjisi bittiğinde, bu Benlik aynı aşağılık kompleksi hikayesini deneyimler ve

duygusal olarak cehennemdekinden bile daha kötü acı çeker. Yine yeni bir reenkarnasyon. Üçüncü sperm, yumurtaya doğru çabalar. Onun girişimi yine başarısız olur. Ve böyle devam eder. Belli bir zaman diliminde hiçbirinin yumurta-ruhu döllemeyi başaramaması durumunda, ruhun yanındaki duygusal kompleksleri olan tüm bu kurumuş spermatozoalar yok olur.”

“Ve yumurta?”

"Bir bakıma o da. Çünkü görevini yerine getirmediyse, böyle döllelenmemiş bir yumurta-ruha kim ihtiyaç duyar? Bu nedenle, o da başka bir duruma yok edilir. Çünkü asıl amaç, Benliğin Sevginin gücü ve saf İnanç sayesinde ruhuyla bütünleşebilmesidir. Bu neden gerekli? Çünkü bu durumda tamamen yeni bir ruhsal varlık doğar, ona melek diyelim. O, ruhun sonsuzluğunun genlerini ve güçlü yaşam gücünün genlerini gerçeklikte tezahür ettirir. Elbette tüm bunlar kulağa çok ilkel ve kaba geliyor. Ama sanırım gayet açık.

... Yani genel olarak kimyaya benziyor – devam eden süreçlerin yasalarını biliyorsanız ve iki farklı kimyasal elementi ustaca birleştirirseniz, sonsuz enerji kaynağı olan tamamen yeni bir madde elde edersiniz.”

“Kimya elbette iyi bir örnek. Ama bunu fizyolojik seviyede ele alalım. Yeterince komik ama şimdi gerçekten daha açık," diye yanıtladı Nikolai Andreevich gülümseyerek. “Ama sana sormak isterim, bir insan bütün hayatı boyunca bu yumurta-ruh için manevi olarak çabalamışsa ve bunu hayatı sırasında başaramamışsa? Sonra ne oluyor?”

“Aslında herkesin yaşamı sırasında ruhunu dölleme ve yeni bir yaratık olma şansı vardır. Esas olan, gerçekten bu

amaca ulaşmayı istemek, olumsuz düşünceleri ve şüpheleri reddetmek ve tamamen tek bir amaca konsantre olup Ruhsal doğanızın içsel Sevgisini büyütmek... Eğer insan ruhsal yolunda yavaşça ama ısrarla giderse, mecazi olarak söylersek, yumurta-ruhun kabuğu Benliğin baskısına teslim olmaya başlar. Hatta bu 'spermatozoon' döllemeyi başaramasa, ama ruhsal yolda küçük bir gedik açmayı başarır, sonraki 'spermatozoon'- Benlik onun yerini alır. Önceki ortak-kardeşinden biraz daha iyi koşullara sahip olur. Doğumundan itibaren daha nazik ve pozitif olacağı anlamına gelir.

"Çocuklara bak. Bir ailede iki tür doğar. Aynı yetiştirme koşulları ile bunlardan biri bencil, kötü, her şeyi kendine almaya çalışan, diğer insanların acılarına kayıtsız, bir diğeri ise kibar, cömert, insanlara açık. Bu, onların içindeki önceki Benliklerin çalışmasının bir sonucudur. İlk çocuk, en azından bir nebze de olsa nazik olabilmek için tüm hayatı boyunca çok çalışmak zorundadır. Ya da kabaca söylersek, cacodemon (iblis) garajından ayrılmak için. Diğeri ise zaten ruhsal yoldadır ve agathodemon'unu sevginin gücüyle güçlendirme şansına sahiptir. Ve ahirette de her biri, bütün ömürleri boyunca içlerinde besledikleri hislerin meyveleriyle yaşayacaklardır."

"Bu gerçekten öyle, o gerçek "ben" bana "acı meyve" hakkında bir şeyler anlattı. Acısını azaltan tek şey, yeni Benliğin içinde İnanç ve Sevginin serpilmesi anlardı. Bu onun için sadece bir rahatlama değil, aynı zamanda acı çeken yaratığın geçici bir süreliğine acıyı dindiren, yatıştırıcı, tatlı bir uykuya dalmasıdır. Ama yeni Benlik, olumsuz düşünce

merkezini açar açmaz, bu acı tekrar geliyor.”

"Aynen öyle. Bu yüzden her zaman Ruhsal yol ve agathodemon'un (iyi şans getiren ruh) hakimiyetinin insan hayatında çok önemli olduğu söylendi” diye ekledi Sensei.

Nikolai Andreevich onu dikkatle dinledi ve Sensei'den bir şeyler daha eklemesini bekledi, ama bu olmadı ve şöyle dedi: “İnsanlar sınırın ötesinde onları neyin beklediğini bilselerdi, bu hataları yapmazlardı. Bütün azizler her nesilde “İnan!” diyorlardı, ama hala şüphelerimiz var.”

"Aynen öyle. Ama İnançta hiçbir şüphe olmamalıdır! Hayvan doğasının dünyasında şüpheler olabilir. Ama Ruhsal dünyada, ciddi enerjilerin dünyasında, herhangi bir şüphe küresel sonuçlarla doludur.”

“Evet... Ama bu vakadaki en ilginç şey, bu iç gözlemcinin tamamen farklı bir tablo görmüş olmasıdır. Kıza baskı uygulayan, bilinçaltının derin katmanlarında gerçekliğini değiştiren güçlü negatif bir kuvvet vardı. Yani bu güç zihninde hüküm sürdü ve onu intihara itti.”

Bir güç diyorsun...” dedi Sensei yüzünde katı bir ifadeyle.

Bir süre bir şey düşünürken sessiz kaldı ve sonra bir şey söylemek istedi, ama o anda bir grup adam ofisine geldi ve Sensei sadece "Tamam o zaman, bakarız" dedi.

Kızı incelemek için gitmeyi kabul etti ve dikkatini adamlardan gelen haberleri dinlemeye çevirdi.

* * *

Nikolai Andreevich, Sensei'yi kliniğinin girişinde karşıladı ve tıp merkezinin dolambaçlı labirentlerinde ona rehberlik etti. Sonunda, potansiyel intiharlar ve derin depresyona giren insanların olduğu bölüme geldiler. Sensei, psikoterapistle birlikte uzun koridorda derin düşüncelere dalmıştı. Nikolai Andreevich ona kızın son muayene sonuçlarını anlatıyordu.

Koğuşlardan birinin kapısı ardına kadar açıktı. Köşede, orta yaşlı, saç sakalına karışmış bir adam köşedeki yatakta yatıyordu ve kayıtsızca açık kapıya baktı. Koğuşun yanından geçen Sensei aniden durdu, bu hastanın gözlerine baktı ve ona döndü.

"Nereye gidiyorsun? Daha ileri gitmeliyiz," Nikolai Andreevich, Sensei'nin yanlış yöne gittiğini düşündü.

Ama Sensei onun sözlerine tepki vermedi. Bilerek koğuşa girdi ve hastanın yanına oturdu. Nikolay Andreyeviç onu şaşkınlıkla izledi. Adam ziyaretçilerine bakmadı bile ve kayıtsızca açık kapıya bakmaya devam etti.

"Ne zamandan beri burada boş boş oturuyorsun?" diye sordu Sensei, adama onu uzun zamandır tanıyormuş gibi bakarak.

"Neredeyse bir ay," diye yanıtladı Nikolay Andreyeviç onun yerine. "Üçüncü kez intihar girişiminde bulundu. Derin depresyonda. Kesinlikle asosyal ve bütün gün burada yatıyor..."

Ama Sensei, psikoterapistin sözlerini görmezden geldi. Aniden garip bir şiir okumaya başladı: "Hiç doğmamak / En iyisi, başına gelebilecek en iyi şey, / Sıradaki en iyisi, doğduğunda, en az gecikmeyle / Geriye giden yolu izlemek."

İlk dizeler hastanın gözlerinde bir ilgi parıltısı uyandırdı. Başını olağandışı ziyaretçiye çevirdi ve okumayı zar zor bitirdi, adam zevkle, "Sofokles mi?! Bu antik Yunan oyun yazarının şiirlerini de okudunuz mu?!"

Sensei gizemli bir şekilde gülümsedi.

Hasta, kendi kendisiyle konuşuyormuş gibi hayranlıkla, "Benim gibi düşünen biriyle tanıştığım memnun oldum," diye mırıldandı. Ama ondan sonra aceleci bir konuşmayla patladı, "Burada, bu duvarlarda, neredeyse iki buçuk bin yıl önce şaheserlerini yazan bir adamın bu paha biçilmez mısralarını alıntılamanı beklemiyordum! Bu harika! Ben sadece onları düşünüyordum. Ne doğru sözler..."

"Ama hatırladığım kadarıyla başka sözler de söylemişti, 'Bir insana hizmet etmiyorsa zihin korkunç olabilir,' dedi Sensei.

"Kes şunu... 'zihin'... Zihin, insana bir armağandır ve aynı zamanda onun lanetlenmesidir. François de La Rochefoucauld'un sözlerini hatırlıyor musunuz, 'Zihin her zaman kalbin aldatıcısıdır.' Buna nasıl katılmam? İnsanlar her zaman birilerinin zihnini küçük düşürmeye çalışır. Ama bunu

iyi yapmayı beceremiyorlar. Sonra acımasızca intikamını alıyorlar ve zulme başlıyorlar. Ve sadece ölüm onun kurtuluşudur! Cicero'nun dediği gibi, "Ölüm talihsizliklerden uzaklaştırır, ama iyi şeylerden değil."

"Vaiz 9:4'te bir cümle vardır: 'Yaşayanlar arasında umudu olan vardır; diri bir köpek bile ölü bir aslandan iyidir!'"

"Umut?! Umut sadece boş bir sestir," dedi adam üzgün bir şekilde. Ve aniden hayatından şikayet etmeye başladı. "Kimse beni anlamıyor, ne arkadaşlar, ne meslektaşlar, ne de akrabalar! O zaman neden yaşamam gerekiyor? Neden bazı insanlar şanslıyken benim gibi diğerleri sadece sorun yaşıyor? Belki diğerlerinden daha kötüyüm. Bütün dünya bana karşı bu kadar düşmansa neden daha uzun yaşayayım? O (*bir kadından söz ediyor) bile beni terk ettiyse... Hayatım anlamsız. Benim gibi böyle bir zihinsel ızdırap yaşayabilir misiniz? Bu acı beni içten içe yutuyor ve beni parçalara ayırıyor. Hayatım bana sadece acı getiriyor. Ve kimse bundan cayamaz... Ölmek istiyorum."

"Ölmek istiyorsun? Ama bu hayatta ne yaptın? Şimdi öleceksin ve sonra ne olacak?"

"Acı çekmeyeceğim."

"Çekmeyecek misin?! Orada huzur bulacağını mı sanıyorsun? Bir avuç kötülükten, bir avuç acıdan kurtulabileceğini mi sanıyorsun? Sen saf bir adamsın! Orada daha çok acı çekeceksin. **Çünkü burada sana hükmeden her şey orada kat kat büyüyecek. Burada bir ŞANSIN var, ama sınırın ötesinde seçtiğin meyveye sahip olacaksın. Ne ekersen onu biçersin...**"

"Bütün bunlar boş sözler. Uyuduğumda kendimi iyi hissediyorum. Uyandığımda kendimi kötü hissediyorum. Son bir uyku çekmek istiyorum ve orada kendimi iyi hissedeceğim. Ve sözlerin sadece kelimeler."

"Sadece kelimeler mi?!" Sensei onun elini tuttu ve kuvvetle çekti. "O zaman gerçekliğe gidelim."

Sözlerinden sonra adam kapanmış gibi görünüyordu. Bedeni kasılmıştı ve başı cansız bir şekilde yastığa düştü.

Her şey kayboldu. Sadece sonsuzluk hissi ve sonsuz özgürlük zihni tamamen kapladı. Kaygısızlık, sakinlik her taraftan ahenkli nefesiyle hoşnut ediyor. Ne büyük mutluluk! Beden yok, problemler yok, ıstırap yok. "Burası bir cennet olabilir! Özgürüm, sonunda özgürüm!" uzun zamandır beklediği bir arya, zihninin içinde bir yerde yankılandı. Ama birdenbire hiçbir yerden melodik bir ses duydu, 'Sen saf bir adamsın, gerçekten özgür müsün?!'

Korkunç bir şey oldu. Bu kutsanmış halde kalma arzusuna, iradesine karşı bir yere çekildi. Ne güçlü bir çekim! Sanki biri aklını zorluyor, sana benzer bir şeye bölüyor. Yaşamın son dakikalarındaki gibi parça parça değil, tüm yaşam için korkunç acı verici bir duygu kümesi, nefret, kötülük, korku içinde yoğunlaşmış gibi, önceki tüm olumsuzlukları korkunç bir acıyla yeniden yaşıyorsunuz.

"Eski acının geri gelmesi mümkün mü?! Tanrım, çok ağır ve dayanılmaz hale geldi! Bu yakıcı zihinsel ıstırap, gücümün ötesinde bir baskı uyguluyor!" Umutsuzluk, korku, panik ve ağırlaştırıcı kaçınılmazlık trajedisi hissi.

"Ama bu nedir? İmkansız... Yaşam gücüm yok! Acıyı nasıl bastırabilirim?!" Keskin bir kalp kırıcı zihinsel acı hissi ve bir şeyleri değiştirmek için tek bir yaşam gücü damlası yok!

Korku bir kar çığı gibi büyüyor. Zihinsel acı daha güçlü hale geliyor. "Hayatım boyunca bu kadar güçlü müydü? Hayır, hayır... Bu böyle olamaz... Bu ince kabuklar-altımdaki Benlikler – bu onların acıları! Peki neden böyle bir acı hissediyorum?.. Çünkü o benim! Bu olumsuzluk çok iç karartıcı, öyle bir acı veriyor ki... Artık dayanamıyorum!.."

"Neredeyim? Bu garip... Acı biraz azaldı ama ruhumun acısı kaldı. Ruh?! Aman Tanrım, o çok yakın! İşte burada, bir sabun köpüğünün ince filminin altındaymış gibi ince zar tabakasının altında titriyor. Sonsuzluğunun ve huzurunun titreşimlerini çok net hissediyorum... O kadar yakın ve ulaşılmaz ki! Gerçek yuva hakkında inanılmaz ıstırap hissediyorum! Çünkü doğal sonsuzluğa dalmak, işkence eden acıdan sonsuza kadar kurtulmak için yaşam gücünün bir damlasına ihtiyacım var.

... Bu duyarlı karşıtlığı çok güçlü hissediyorum... Hayır, ruhun ıstırapı yoktur, Tanrı orada, huzur orada, orada acıya yer yok. Bütün acılar içimde..."

Havada yüksek sesle çocuk ağlaması duyuldu. "Neredeyim? Bir çocuğun bedeninde miyim?! Yeni bedende mi?" Ama sevinci ağırlık ve depresyon izledi. Bebeğin bedenini bir spazm kapladı. "Ama bu çok acı verici! O nedir?!" "Serebral spastik çocuk felcinin ağır formu..." diye tekrarladı beyaz elbiseli uzun boylu adam, çocuğun üzerine eğilen bir kadına. "Bu imkansız! CSP?! olamaz!" Güçlü bir spazm, çaresiz bedeni yeniden büktü.

“Ne korkunç bir acı! Aman Tanrım, ne için? Çok fazla olumsuzluk mu vardı? Dengenin kadehindeki son damlam mıydı? Ben ne yaptım! Geçmişim için ne korkunç bedel! Kendimi tüm hayatım boyunca kendi Ego'ma kilitleyen bir aptaldım! Ve şimdi ne olacak? Hayatım boyunca bu çaresiz bedende net bir zihnim mi olacak?! Ben ne yaptım?! Kendimi mahvettim, çok daha ağır varoluş şartlarına soktum. Kendime daha da fazla acıları ekledim.

Ama ruhum çok yakındı... Aman Tanrım, bağışla beni!!! Sen hep benimle birlikte oldun, ama ben... Beni affet!!! Senin paha biçilmez hediyesi - Hayatı, aptalca ve faydasızca harcadım, gerçekten özgür Sonsuzluğuna biraz daha yaklaşmak için çok az iyilik yaptım... Hayatın her saniyesi ne kadar değerli... Şimdi kurtarıcı Şansın kaybı ne kadar utanç verici ve acı verici...

Gücüm ve olanaklarım geri dönüşü olmayan geçmişte kaldığında, şimdi ne yapabilirim?! Ve şimdi, yeni Benlik tarafından tekrarlanan bir ve aynı aptal hataları, tüm tutsak edilmiş Benliklerin acılarını yoğunlaştıran, onun büyüyen öfkesini acı bir şekilde gözlemleyebiliyorum. Onlar da kendi acılarıyla yeni Benliğin ıstırabını artırıyorlar. Yaşam gücü olmayan bir varlık olmak korkunç! Yeni Benliğimin içindeki her şeyi, ıstırabı hissedebiliyorum, acı çekebiliyorum ama hiçbir şeyi değiştiremiyorum... Bu bir kısır döngü gibi, şimdi aptallığımla yaşadığım ve artık benim için yanan bir sonsuzluk haline gelen bir cehennem çemberi... Şimdi görüyorum ki Ölüm acıdan kurtarmaz, Yaşam boyunca biriktirdiğiniz 'içinizdekileri' ağırlaştırır. Tanrım! Bağışla beni... Mümkünse beni bağışla...”

Bu samimi tövbe anında, olağüstü derecede güçlü ve kudretli bir şey, onun özünü çocuğun sakat bedeninden çekmeye başladı. Bu maddeden güçlüklerle kurtulduktan sonra, alışılmadık bir özgürlük ve rahatlık hissetti. Ama hala kendi özünün çaresiz bir gözlemcisi olmaktan korkuyordu.

*Sonra kuvvetli bir görünmez güç onu tekrar başka bir bedene sokmaya başladı. Ne mutluluk - o kendi bedeniydi! Hayatın kokusunu hissetti, yatağına düştüğünü, güçlü bedenine genç kanla bağlandığını hissetti. Ve tüm bu olağandışı deneyim, yaşam gücünün önceki dolgunluğu zihnini kucakladı. Aniden, YAŞADIĞINI, kendi bedeninde olduğunu ve ellerinde yaratıcı bir yaşam gücü olduğunu büyük bir rahatlıkla anladı. **Ve daha da önemlisi, kendi ruhu için, büyük acı deneyimleyen ve kendi seçimlerinin mahpusları olan kendi tüm Benliklerinin serbest bırakılması için her şey kaybolmamıştı. İnsanlar uğruna, kendi ruhu uğruna YAŞAMAK için büyük bir dilek ile tutuşuyordu. Sevgi adına sevmek ve tüm canlı varlıklar için Sevgi adına yaşamak!** Kendi cehennemlerinin kabuğunda ebediyen kendi içinde tutsak edilmiş olan herkesin sadece sevincini değil, coşkusunu da hissettiğini kavrayarak, şeffaf duvarından Ruhun kurtarıcı gemisini ıstırap ve tövbe ile seyrediyordu. Ve bu kudretli geminin hareketini, üzerinde kaptan olarak onu Yaradan'ın sonsuzluğuna doğru süren hareketini hissetti*

Adam gözlerini açtı. Elini tutan Kişiyeye baktı. Büyük Işığın O'nun gözlerinde parıldadığını gördü, onun ruhu da

ışınlarda yansiyordu. Önünde Kimin olduğunu anladı ve o anda ona bir Şans olarak verilen İlahi armağanın tüm tamlığını kavradı. Hayatında ilk kez, her şeyi kucaklayan mutluluğun gerçek hissini yaşadı. Bunu kelimelerle ifade edemedi ve Yolunu Aydınlatan'ın elini minnetle kuvvetle sıktı. Ve O, onu hiçbir şey söylemeden anlayarak, kaptana iyi şanslar diliyormuş gibi aynı samimi el sıkışma ile cevap verdi. Bu sessiz anda, sözcüklerle paylaşılamayacak her şey söylendi, çünkü bu, ruhların gerçek iletişimi idi.

Adam hızla yatağından fırladı, kıyafetlerini plastik bir torbaya attı ve çıkışa koştu.

Nikolai Andreyeviç, bir dakikalık baygınlık sırasında hastasına ne olduğunu anlayamadı ve ona bağırdı, "Hey! Dur! Nereye gidiyorsun?"

Adam döndü, ona mutlu bir şekilde baktı ve doktora geri geldi. Minnettarlıkla elini sıktı ve "Doktor, hayatımda ne kadar çok şey yapmam gerektiğini hayal bile edemezsiniz! Doktor, HAYAT'ın ne olduğunu sen kendin hayal edemezsin! YAŞA, doktor!"

Bu sözlerle koğuşundan koşarak çıktı. Hastadaki bu ani değişiklik karşısında şok olan Nikolai Andreyeviç, Sensei'ye şaşkın şaşkın baktı, "Ona ne oldu?! Güvenlik!"

Sensei gülümsedi ve onu durdurdu, "Bu gerekli değil. O sadece tekrar sağlıklı."

Koridora çıktılar ve hızla kaybolan adama baktılar.

Nikolay Andreyeviç hâlâ şaşkınlıkla, "Ne olduğunu anlamadım," dedi.

Sensei Ömer Hayyam'dan dizeler alıntılıyarak oldukça gizemli bir şekilde yanıtladı, "Cenneti ve cehennemi arıyordum, dünyanın ve sonsuzluğun ötesinde. Görkemli bir ses yankılandı göklerde: " Ne arıyorsun? Cennet de cehennem de senin içinde!"

"Anlamadım..." Nikolai Andreevich bir soruyla Sensei'ye bakmaya devam etti.

"Sakin ol doktor," dedi Sensei ve dostça bir tavırla omzuna vurdu. "Önemli olan, hastanın bunu anlaması."

"Peki Ömer Hayyam'ın bununla ne ilgisi var?" kafası karışmış bir şekilde omuz silkti.

"Ömer Hayyam'ın bununla kesinlikle bir ilgisi yok," diye yanıtladı Sensei babacan bir gülümsemeye.

* * *

Sensei ve doktor, Alina'nın odasına girdiğinde, kız fark edilir şekilde canlandı ve onları tatlı bir şekilde karşıladı. Sensei oturdu ve farkında olmadan problemine geçen Alina ile sohbet etmeye başladı. Bir süre sonra, ona sadece hayatını anlatmakla kalmayıp, o anda onu neyin üzdüğünü ortaya koymaya çalışarak içeriden açılmaya başladı.

Nikolay Andreyeviç, Sensei'nin konuşma tarzına bir kez daha hayran kaldı. Sensei, farklı yaşlardaki insanlarla özgürce iletişim kuruyordu ve bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki,

herkes onunla sadece açık bir diyalog kurmakla kalmıyordu, aynı zamanda en içteki konuları da hevesle tartışıyordu. Sorun hakkında basit konuşmanın yanı sıra, insanlar büyük bir rahatlama, tatmin ve hatta sakinlik hissediyorlardı. Sensei'nin sözleriyle, yalnızca sempatik bir anlayış bulmakla kalmadılar, en önemlisi de rahatsız edici sorulara son derece basit ve net cevaplar aldılar. Nikolai Andreevich, bu diyalog sürecinde kelimelerin değil, bazı görünmez içsel iletişim bağlantılarının önemli olduğu izlenimini edindi. Bu tür konuşmalarda gözlemci olarak bulunduğundan, kendisi de açıklanamaz bir duygusal yükseliş hissediyordu. Bu, Sensei'den yayılan tuhaf bir kutsanmış esinti gibi görünüyordu ve onu çevreleyen insanları sağlıklı bir şekilde etkiliyordu.

Ve şimdi, Sensei'nin Alina ile konuşması sırasında, Nikolai Andreevich, gerçek Sensei'nin terapisinin sözel olmayan bir seviyede yapıldığını anladığını hissetti. Kız hevesle Sensei'ye maceralarını anlatırken, kalp meselelerini ve gençlik aşkının acılarını ayrıntılarıyla anlatırken (ki bu arada doktora bu kadar ayrıntılı anlatılmamıştı), Sensei dikkatle onun gözlerinin içine bakıyordu. Nikolay Andreyeviç'e Sensei'nin bakışı, sanki sadece bakmakla kalmıyor, görünmez bir şeyle mücadele ediyormuş gibi sürekli değişiyormuş gibi geldi.

Konuşmayı bitirince, Alina'yı bırakın, Nikolay Andreyeviç bile açıklanamaz bir rahatlama hissetti. Yüreğinden bir yük kalkmış gibi. O anda doktor, tıbbi şüpheyle dolu zihni, bu hastanın tedavisinin mutlu sonucundan hala şüphe etmesine rağmen, o zamandan beri kız

için her şeyin yoluna gireceğine dair açıklanamaz bir içsel güvenin ortaya çıkışını hissetti.

Odadan çıktıklarında psikoterapist, "Peki, fikrin nedir?" diye sordu.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Sensei, düşüncelerinden uzaklaşarak.

"Kız nasıl?"

"Onu hastaneden hiç şüphe duymadan taburcu edebilirsin."

"Bak, bunu ne kadar ustaca yapıyorsun! On dakika içinde iki iyileşmiş hastamız var. Vertebrolojinden (omurga bilimi) vazgeç! Bize katıl! Ülkeye ne kadar iyilik yapabileceğini hayal edebiliyor musun?!"

Sensei gülümsedi, "Siz, insanlar! Her zaman birilerinin gelip her şeyi sizin yerinize yapmasını tercih edersiniz. Böyle şeyleri kendin yapamaz mısınız?"

"Şey... İstatistiklere bakılırsa, yapamayız," dedi Nikolai Andreevich gülerek.

"Hım... İstatistiklere bakılırsa..."

Nikolai Andreyeviç, "Evet, sayılar dünyaya hükmediyor," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Hatalısın. Sadece insanların dünyayı nasıl yönettiğini gösteriyorlar," diye ciddi bir şekilde itiraz etti Sensei.

"Haklısın," diye gülümsedi Nikolay Andreyeviç. "Peki kıza gerçekte ne oldu? Gerçekten normal bir çocuğa benziyor. İntihar eylemlerinin başlatıcısı neydi?"

"Bilim adamı merakını gidermek için mi soruyorsun?" Sensei garip bir ifadeyle sordu.

Nikolai Andreevich bile şaşırdı.

“Sadece, neden... Pratik bir psikoterapist olarak da ilgileniyorum. Kendi kendine saldırganlık ve intihar sorununun şu anda özellikle çocuklar arasında ne kadar kritik olduğunu hayal bile edemezsin. Ne yazık ki, Alina'nın durumu son zamanlarda tipik hale geldi. Mutlu ailelerin gelecek için iyimser planları olan, moralleri yüksek kesinlikle normal çocukları, bir anda intihar ediyor. Ve tıp bu durumlarda güçsüz görünüyor.

"Ve onları nasıl tedavi ederiz? Geleneksel olarak – psikofarmakoterapi ile... Ve nesnel olarak söylemek gerekirse, psikofarmakolojinin başarısı esas olarak intihar aktivitesinin seviyesini değiştirmedir. İlaç almak hastaya geçici semptomatik rahatlama sağlıyorsa ne işe yarar? Dürüst olmak gerekirse, bu ilaçlar nedeniyle, doktor genellikle periyodik veya sürekli yaşam boyu tedaviye ihtiyaç duyan kronik bir hasta elde eder. Mesleki argomuzda hastanın tıbbi destek alma alışkanlığını nasıl adlandırdığımızı biliyor musun? "Gaddarlaştırıcı". Bunun nedeni, ilaçsız hastaların ilacı kalıcı olarak almaya başlamadan önce olduğundan daha fazla sinirli olmalarıdır. İyi bir şekilde, kaygılı durumu aşmak için kişi kendini eğitmeli, kendine güvenmeyi geliştirmeli, bu durumu aşmak için irade gücünü kullanmalıdır. Elbette, bu bir hap alıp sözde kaygısız ve aldatıcı bir koruma elde etmenin en kolay yolu. Ama asıl soru, hapın etkisinin sona ermesinden sonra insana ne olacağıdır. Sonuçta, bu tür sorunlar ortadan kalkmayacak. Ve sorular cevapsız kalıyor... Doğru, şu anda fizyoterapiyi ilaç dışı bir oto-saldırganlık tedavisi yöntemi olarak kullanmaya çalışıyoruz. Ama intihar vakalarının sayısı

azalmıyor. Ve sorun bu dünyayı çoktan terk etmiş olanlarda değil. Sorun, bu tür girişimlerde bulunmaya devam eden insanlardadır. Bu gerçek bir salgın!

"Evet, bir bilim insanı olarak bu beni rahatsız ediyor. Ama meraktan değil. Bilmen için, Dünya Sağlık Örgütü'nün bu yüzyılın ikinci yarısındaki verilerine göre intiharlar, son on yılda büyüme eğilimi göstererek ölüm nedenleri arasında dördüncü sırada yer almıştır. Gezegende bir yıl boyunca altı yüz binden fazla insan intihar ediyor. Sovyet sonrası bölgenin eyaletlerini ele alalım! Yüksek düzeyde intihar aktivitesi olan ülkeler grubuna dahil edildik. Geçmişte böyle bir şey hayal edebiliyor musun? Rusya'da son yüzyılda devasa bir bölgede sadece iki ya da üç intihar oldu... Asıl mesele şu ki, şimdi emeklilerle birlikte otuz ila kırk yaşındaki nüfusun yetenekli kısmı ölüyor. Ve çoğu zaman intihar girişimleri, on sekiz ila yirmi dokuz yaşlarındaki gençler tarafından yapılıyor. Ama en üzücü olan şey, son yıllarda, beş ila on dört yaşındaki çocuklar arasında intiharların ani bir şekilde artması ve çoğu zaman intihara hazırlık sürecinin uzun sürmesidir. Bu kesinlikle anormal ve açıklanamaz bir süreç! Bu yüzden intihara meyilli eylemlerde bulunmanın gerçek nedenini bilmek benim için çok önemli. İnan, eğer bu nedeni bildiğim için bu insanlara yardım etmeyi ve en azından bir kısmını kurtarmayı başarırısam, hayatım boşa olmayacak. Bu yüzden senden aldığım bilgiyi sadece bana değil, yardım edeceği kişilere de Onur'un yaptığı gibi davranacağım."

Sensei, Nikolai Andreevich'in gözlerinin içine dikkatle baktı.

"TAMAM. Ama sana açıklayacağım her şeyin hayal edebileceğinden çok daha ciddi olduğu gerçeğine hazır ol."

* * *

Sensei'nin anlatımını gerçekten de Nikolai Andreevich'i şok etti. Birkaç gün boyunca duyduklarını düşünmekten kendini alamadı. Bu bilgi, toplumdaki toplu intihar sorununun sadece gizli bir yanını görme imkanı vermekle kalmadı, aynı zamanda bu kötülüğün kökenini de görmesini sağladı. Doktor, bazı hastalarının geçmiş vakalarından garip detayları analiz etmeye başladı. Apaçık olan şeyle şaşkınlıkla kendinden geçmişti. Birçok şey netlik kazandı. Birçok insanın hayatlarının bazı dönemlerinde intihar etme gizli arzusunun her durumda kendi arzusu olmaktan uzak olduğu ortaya çıktı. Ve özellikle onları çevreleyen bazı 'bireyler' için, bu özellikle gizli bir düşünce değildir.

Nikolai Andreevich, gençliğinden bir vakayı bile hatırladı. Öğrenciyken her şeyin alt üst olduğu ve daha fazla yaşamının kesinlikle anlamsız görüldüğü bir dönem yaşadığını da itiraf edebilirdi. Gelecekteki doktorun o zaman intihar etmeye çalıştığı söylenemez. Hayır. Ama bu konudaki düşünce, katı yaşamsal iyimserliğine rağmen, kafasında ısrarla dönüyordu. Keşke o yıllarda bu bilgilere sahip olsaydı! Onu trajik sonuçlara iten iç karartıcı düşüncelerin bu kadar acı verici, dayanılmaz bir işkencesi olmazdı. O sırada, mutlu bir şans

olarak adlandırılabilir beklenmedik bir durum onu kurtardı. Beklenmedik bir şekilde ortaya çıktı ve tüm dikkatini çekti. Gerçekten bir şans mıydı? Daha çok İlahi Takdirin iziydi...

Nikolay Andreyeviç, geçmiş günlerdeki olayları hatırlayıp analiz ettikten sonra, o sıralarda neden bu kadar kötü düşüncenin zihninde bu kadar ısrarcı olduğunu ve yakın çevresinden kimin onun ölümü üzerine “yürekten ağırlamaya” gerçekten istekli olduğunu anladı. Ayrıca, bu tür olumsuz insanlarla karşılaşmanın nadir görülen bir durum olduğu geçmişin aksine, şu anda dünyanın onlarla ve karanlık işleriyle dolup taşmasından endişe duyuyordu. Sorunun toplum için ağırlığını, küreselliğini ve tehlikesini gören Nikolai Andreevich, Sensei ile konuşmasını Peder John'a yeniden anlatmaktan kendini alamadı. Peder John, duydukları karşısında Nikolai Andreevich kadar şok oldu ve o da bunları Sergey'e anlattı.

Sergey, Sensei ve Peder John'un arkadaşıydı. Sensei'nin çevresinden, yalnızca özlerinin ruhsal gelişimiyle ilgilenmeyen, aynı zamanda günümüzde garip gelse de, anavatanının kaderini de çok önemseyen insanların yakın çevresine dahildi. Yaklaşık otuz yaşındaydı. Hiçbir ayırt edici özelliği olmayan sıradan bir adam gibi görünüyordu. Genç yaşına rağmen, Sergey yeterli askeri deneyime sahipti. Hayatı boyunca çok şey görmüş ve yaşamıştı ve hayatının amacına olan inancını neredeyse kaybettiği belli bir dönem vardı. Ama Sensei ile unutulmaz buluşması sadece dünya görüşünü değiştirmekle kalmadı, hayatına kuvvetli bir itici güç verdi ve her şeyden önce hayatına anlam kattı.

Büyük anavatanının sadık bir vatanseveri olarak, insanlara yardım etme ve Tanrı'ya hizmet etme arzusunu içinde hissedenden Sergey, bu tür bilgilere kayıtsız kalamadı. Nikolai Andreevich, Peder John ve Sergey bir araya geldiler ve Sensei'den bu sorun hakkında daha ayrıntılı bilgi istemeye karar verdiler. Söylendiği gibi, her şeyi Sensei'nin dudaklarından öğrenmek ve en azından yaşadıkları kasaba için hangi iyiliği yapabileceklerini düşünmek istiyorlardı. Bu yüzden üçü de iş gününün sonunda Sensei'nin tıbbi ofisine geldiler.

Tüm sağlık personeli ve hastalar çoktan gitmişti. Sensei arkadaşlarını odasına davet etti. İsteklerini duyunca sandalyesinden kalktı ve düşünerek bir aşağı bir yukarı yürüdü.

“Kendinize ne kadar ciddi ve zahmetli bir ruhsal görev yüklemeye niyet ettiğinizi hayal bile edemezsiniz.”

Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkti. "Zorluklar karşısında geri adım atmayacağız"

“Geri adım atacak yer yok, anavatanımız arkamızda!” Sergey ekledi.

"Gerçekten, yer yok," Peder John iç çekti. “Bu kötü ruhlar son derece çoğaldı. Farklı çatlaklardan sürünüyorlar. Diğer herkes gibi biz de aynı kayıtsız uyurgezer olarak kalırsak, o zaman insanları uykudan kim uyandıracak, kayıtsızlıkları ile yaklaştıkları feci uçurumu kim gösterecek?”

Sensei birkaç dakika tereddüt etti, oturan arkadaşların her birine dikkatle baktı, kişilikleriyle ilgili tüm artıları ve eksileri tarttı ve sonunda “Tamam, istediğiniz gibi yapacağım...” dedi.

Üç arkadaş birbirlerine destekleyici bakışlar atarak neşelendiler. Sensei tekrar odaya yürüdü ve koltuğa rahatça oturarak konuşmaya başladı.

"Pekala, bir sorunu anlamak için onu içeriden incelemeliyiz... Sözde insan hastalıkları, ani depresif durumlar, intihar girişimleri, intiharlar, kazalar, cinayetler genellikle Kanduk'un grubu tarafından yapılan eylemlerin tezahürünün sonuçlarıdır.

"Kanduk kim? Dünyanın farklı köşelerinde farklı şekillerde adlandırılır. İnsanların en korkunç vampirlerle ilgili tüm hikayeleri, Kanduk'un yaptıklarına kıyasla sadece bebek dilidir. Esasen, kurt adamlar ve vampirler hakkındaki tüm bu batıl fikirlerin belli bir temeli vardır. Folklorda vampirler, mezarlarını terk eden ve yaşayan insanların kanını emen ölü insanlar olarak temsil edilir. Bu masallar pek çok hayal ürünü ayrıntıya sahip olsa da gerçeklerden çok da uzak olmadığını kabul etmeliyiz. Kanduklar gerçekten de nihai ölüm anlamına gelen tam ruhsal yıkımlarına mahkûmdur. Ama belirli bir süre boyunca, yeni bedenlerde bilinçli olarak yeniden doğabilirler ve insanların pranasıyla beslenebilirler.

"Prana, prana..." Peder John mırıldandı. "Yaşam gücü mü?"

"Evet, bir keresinde size prana'nın bir insanın gebe kalındığı anda elde ettiği yaşam enerjisi olduğunu söylemiştim. Genel olarak, onun miktarı hayatının şartlarını belirler. Bu prana'nın yaşam boyunca harcandığı ve sona erdiğinde insanın öldüğü anlamına gelir. Pratik olarak kendi kendine yenilenmez, ama kuvvetli ve etkili bir güçtür, bu yüzden değerlidir."

"İşte bu," Peder John başını salladı. "Bilinen bir kavram olduğunu hatırlıyorum..."

"Kanduk insanlardan prana çalıyor ve onu sadece "yem" olarak değil, aynı zamanda mecazi olarak, akümülatörlerini yeniden şarj etmek için ve ayrıca ona kurbanları üzerinde güç veren doğaüstü saçmalıklardan her türlü hile için bilinçli olarak bedenden bedene yeniden doğması için bir güç olarak kullanıyor. Kanduk basit bir insan değildir. O daha çok, bir tür parazite dönüşmüş eski bir insandır. Bu doğal. Hayvani ve ruhsal doğanın birleştiği her yerde, örneğin burada yeryüzündeki insanda olduğu gibi, her zaman bu birleşmede parazitleşen yaratıklar vardır... Tüm bu kötü ruhların maddi dünyanın susuzluğuna ve doymazlığına taptığını söyleyebiliriz. Gerçi özünde Kanduklar ve gruplarının Lucifer'in sistemiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bunlar, herhangi bir taraftan ayrı duran nötr ara yaratıklardır. Çoğunlukla, ihtiyatlı ve gizli hareket ederler."

"Gruplarından bahsettin..." dedi Sergey. "Bu, kendi başlarına hareket etmedikleri anlamına mı geliyor?"

"Tabii, etmiyorlar. Kanduk, yardımcıları ile tam olarak doğrudan ilgilenir. Her şeyden önce, onlar kendisi için kademeli olarak insan pranasını aldığı için onun için bedava yemdir. İkinci olarak, bir bedenden diğerine geçiş süresi için onlar tarafından toplanan prana'nın yenilenmesi gerekir... Çoğunlukla, yardımcılarının üç grubunu kendisi için toplamaya çalışır. İlk grup Lemboy'lar içerir. Bunlar güvenilir insanlardır. Kanduk onları maddi bedende kendi "ebedi yaşam" gizemine inisiye eder ve prana ile enerji yenileme tekniğini açar, sadece asıl şeyi - yavaş yavaş onlardan da

prana aldığı ve maddi bedenlerde hayatın sonsuz olmaktan uzak olduğu gerçeğini anlatmaz. Lemboylar da, kendi ikmallerini yapan ikinci grubu toplarlar – Klokhtun'lar. Ve Klokhtunlar daha büyük bir grubu toplar - İznyl. Ve herhangi bir grup Kanduk'tan ne kadar uzak durursa, o kadar çok sömürü ve daha az bilgi sahibi olur. Sonuç olarak, tüm bu kalabalık, daha önce de söylediğim gibi, Kanduk için özel bir enerji deposu, Lemboylar tarafından da kullanılan bir tür prana yoğunlaştırıcı olarak işlev görüyor. Ve Kanduk yaşanan hayatlarla yaşlandıkça, varlığını sürdürmek için daha fazla pranaya ihtiyaç duyar.”

“Bu, Kanduk'un gerçek amaçlarının ve niyetlerinin yalnızca ilk grubu oluşturan Lemboylar tarafından bilindiği anlamına gelir. Ve geri kalanı, tüm bunlardan habersiz olarak sömürülüyor, ” Peder John kendisi için bir sonuç çıkardı.

"Aynen öyle. Ve belirli sayıda Lemboy toplamak için en zor çaba, eski bedenin biyolojik ölümünden önce, eski bedenden yeni bir bedene geçtiğinde Kanduk tarafından yapılır...”

"Bu Dunduk'un veya Kanduk'un bir ruhu olup olmadığını merak ediyorum?"

"Evet, var. Onun eski bir insan olduğunu unutma. Ama her yeniden doğumda ruhu küçülür ve küçülür. Mesele şu ki, Kanduk bunu bir...şey olarak kullanıyor, sizin için açıklığa kavuşturmak için, ruhunu bir ulaşım tesisi olarak kullandığını söyleyelim. Toplanan prananın tüm gücüyle ona tutunur ve bir bebeğin bedenine geçerken yeniden doğuş sürecini bilinçli olarak yönetir. Onlar parazitler gibi "yapışırılar", küçük bedenin yaşam gücünü yutarlar ve onu kendi enerjileriyle

değiştirirler. İtiraf etmeliyim ki, çocuğun doğumundan sekizinci günden sonra, çocuğun kendi ruhu bedene geldiğinde nüfuz edebilirler. Ve Kanduklar onun ruhunu çıkmaya zorlar.”

"Bu, bilinçli olarak yeniden doğdukları anlamına geliyor..." dedi Nikolai Andreevich düşünerek.

"Evet öyle. Kanduk, hafızayı, duyguları, önceki yaşamların deneyimini tüm hacminde saklar.”

"Ve çocuğun bedenindeyken çevredeki insanlardan prana çalmaya devam ediyor mu?"

"Mesele şu ki, Kanduk yeniden doğarken, çocuk bedeninde kaldığı süre boyunca ve bu beden büyürken Lemboylar, kendi gruplarından aldıkları prana ile onu beslerler, onlar vasıtası ile gelen bu enerjinin ona gittiği gerçeği hakkında fikirleri yoktur. Bu enerjiyi kendileri için topladıklarını sanıyorlar."

" Bir dakika, onları ayıran mesafe ne olacak? Anladığım kadarıyla efendilerinin nerede yeniden doğduğunu bilmiyorlar mı?" diye sordu Sergey.

"Bu durumda mesafe önemli değil. Enerji dünyasında her şey oldukça farklı bir şekildedir... Yani beden ergenlik çağına gelene kadar Kanduk insanlarla tek başına enerjisel temasa geçemez. Ve bu zamanda özellikle Lemboylar ve onların çevresinden beslenmeye ihtiyacı var. Kanduk sadece bedeninin ergenlik enerjilerini kullanmaya başlayabilir.”

"Ve ruhuna ne oluyor?" Peder John sordu.

"İyi bir şey değil, kesinlikle. Her reenkarnasyonda ruhu küçülür ve küçülür. Ve ne kadar küçülürse, Kanduk'un bir sonraki geçişi için ihtiyaç duyduğu prana miktarı o kadar artar ve daha kötü kalpsiz canavara dönüşür. Onun için bir tür açlık

anlamına gelen yetersiz miktarda prana olması durumunda, korkunç bir güçle üzerine baskı yapan kalıcı negatif enerji topakları olan bir canavara dönüşür.

“Reenkarnasyon sürecinden bilinçli olarak geçerek, daha yüksek kürelerin varlığının farkında olurken, bir Lemboy iken gönüllü olarak kendisini lehimlediği ve efendisi Kandukun görkemli güçten ve "ebedi reenkarnasyonlardan" zevk alma hakkında anlattığı masalları dinlediği bu insan kutusundan dışarı çıkamaz.

Artık insan olamayacağı ve bu pislikten kurtulmaya da gücü yetmediği ortaya çıkıyor. Bu yüzden ruhsal ıstırabı daha da kuvvetlenir. Ruhu reenkarnasyonlarda yuvarlanan ve bu maddi dünyadan çıkma, ruhsal gelişimin üst aşamasına geçme, Tanrı'nın gerçek yaratma gücüne katılma şansı hala olan bir insanın aksine, Kanduk bilinçli seçimiyle kendini bu şanstın yoksun bıraktı. Bu nedenle Kanduk hayatının çoğunu maddi dünyada yaşar. Bu onun için mutluluktur. Yeterinden fazla gücü var ve geleceği yok, bu yüzden öfke yayıyor. O mahkumdur ve bunun farkındadır. Bu yüzden geçirdiği her andan zevk alır. Kanduklar, hayatı, bireylerinin tamamen ölümünden önceki son nefes olarak alırlar.”

"Ama tam ölüm anında onlara ne oluyor?" Peder John sordu.

Sensei kalktı, buzdolabından maden suyu şişelerini aldı ve arkadaşlarına sordu. "İçer misiniz?"

“İçerim,” dedi Nikolai Andreevich, diğerleri reddetti.

Sensei iki şişe açtı ve birini doktora verdi. Sonra koltuğa oturdu ve birkaç yudum soğuk maden suyu alarak konuşmaya devam etti.

“Sonsuzlukla karşılaştırıldığında genellikle yetersiz bir terim olan yaklaşık bin yıl anlamına gelen on ya da on iki hayat yaşadktan sonra, Kanduklar pranayı işleme yeteneğini tamamen kaybederler. Ruh minimum boyutlara iner ve sonra tamamen yok olur. Ruhları olmadığı için çöp olurlar. Gördüğünüz gibi, paradoksal bir durumları var. Prensipite, bir ruha sahip oldukları için bireyler olarak var olurlar, ama ruhun gelişimi, zihinlerinde cocodaemon'un (iblis) sabit baskınlığı ile sürekli olarak baskılanır. Ruhları her zaman bu kötülük topağına direnmeye çalışır, bu yüzden bu yaratık inanılmaz acılar çeker. Ama aynı zamanda ruh olmadan da var olamaz. Böylece kelimenin tam anlamıyla cehennem azabına mahkum oluyorlar... Kanduk ruhu için hiçbir şey yapamaz, çünkü onların materyalizasyon süreçleri tüm hızıyla devam ediyor. Eskiden birisi olduğunu hatırlıyor, ama aslında artık ne insan ne de canavar, o bir hiç... Zaman geçtikçe prana onun için ölümcül hastalıkta bir tür anestezi hapi haline geliyor.”

"Bu Kanduk fiziksel olarak ortadan kaldırılabilir mi?" Sergey, Sensei'yi dinlerken düşünerek sordu.

"Evet, kaldırılabilir. Mesele şu ki, bedeninin fiziksel olarak ortadan kaldırılması onun için büyük bir armağana eşittir, çünkü bundan sonra Kanduk, bedeninin kullanılmamış büyük miktarda pranası ile başka bir reenkarnasyona gidecektir. Ama ruhsal, enerjisel seviyede mücadele etmek, onun enerjisini kesmek için gerçek bir olasılık demektir.”

“Onları nasıl anlayabiliriz?”

“Esasen bunu, bilincin başka bir yanından, ruhsal seviyede hareket etme aracılığı ile yapabiliriz. Genel olarak Kanduk ve grubunu sıradan insanlardan ayırt etmek çok zordur. Görünüşleri veya yaşam tarzları bakımından diğerleri gibidirler. Mümkün olan herkes olabilirler: arkadaşlar, yakın insanlar, akrabalar, meslektaşlar, patronlar. Ve reenkarnasyon deneyimlerinden sonra sosyal konum onlar için çok önemli değil. Sadece güçten bıkmışlar. Örneğin, bizim koşullarımızda ya milyoner ya da sokak temizleyicisi olabilirler. Onlar için hiç önemi yok. Gizemlerini büyük bir sır olarak saklarlar. Kanduk'un yakın çevresini ve kendisini de görünen izlerden anlamak çok zor.”

“Piramit yapısı mı? ” Sergey sordu.

"Evet, katı bir hiyerarşiyle. Sadece Kanduk'un en yakın çevresini oluşturan Lemboylar onu görerek tanırırlar, çünkü onunla doğrudan iletişime geçerler. Onlara, başkalarının pranasını emme tekniklerini, insanların bilincini ve bilinçaltını manipülasyon yollarını, insanların Lemboyların kendilerine psikolojik ve enerjisel bağlılık yaratma yöntemlerini, anahtarları kodlamayı vb. öğretir.

“Ne tüyler ürpertici bir hırsız seti!” John dilini şaklattı. "Dünya hakimiyetini hedeflemek gibi kokuyor."

"Herhangi bir hükmetme umurlarında değil." Sensei elini salladı. “Asıl amaçları, açlıklarını tatmin etmektir - istediğiniz gibi adlandırabilirsiniz - enerji açlığı, prana açlığı. Başka bir konu da, bu amaca ulaşırken, sizin daha çok Archonlar olarak bildiğiniz Yıkıcılar ile kendi gruplarının faaliyetinin ortak çıkarlarının birleşimini elde etmeleridir. O zaman kesinlikle insanlara zor zamanlar gelir. Kötü ruhlar ortak bir

zemin bulmakta ve bencil amaçlarına ulaşmak için bir araya gelmekte her zaman garip bir şekilde hızlıdır.”

“Bu doğru,” Peder John kabul etti.

Nikolay Andreyeviç, "Uzun zamandır kafamı kurcalayan soru bu," dedi. "Neden bu kötü ruhlar manevi insanlardan çok daha hızlı bir araya geliyor?"

"Bu şaşırtıcı değil. Gerçek bir ruhsal kaynaşmaya ulaşmak için bu gruba dahil olan insanların kendi hayvani doğalarını zincirlemeleri gerekir. Ama bu büyük çaba gerektirir. Bu, insanın kendini ve düşüncelerini sürekli olarak kontrol etmesidir.”

“Lemboyların da kendi grupları olduğundan bahsettin... Yanılmıyorsam Klokhtunlar,” diye hatırlattı Sergey ve devam etti, “Bu yüzden Lemboyları görünüşleri ile tanıyorlar...”

"Peki Klokhtunlar Lemboyların yemlerini nasıl yutuyor?" Peder John konuşmayı sorusuyla böldü.

Sensei, "Esas olarak mali güdüler, güce susamışlık ve Ego'ları tarafından yutulan hayvan doğasının içkin maddi yemleriyle birlikte "akıl çelen fikirlerin" çekiciliği nedeniyle" diye yanıtladı Sensei.

Psikoterapist, duyduklarını düşünerek “Bu, psikolojik olarak fikir üretmeye yatkın oldukları ve daha sonra kendi fikirlerini belirli bir yönde ortaya koyabilecekleri anlamına gelir” dedi.

"Tam olarak öyle. Klokhtunlar, Lemboylarını idolleştirirler ve bu yapının arkasında Kanduk'un olduğundan haberleri yoktur ve doğal olarak onun gerçek niyetini de bilmezler... Klokhtunlar tamamen Lemboyların enerjisel etkisi altına girerler. Zamanla Klokhtunlar, “eğitmenlerinin” huzurunda bir rahatlama, bir tür doyum hissetmeye başlarlar.

Ve sonrasında kendilerini Lemboylardan uzaklaştırmak için bir girişimde bulunurlarsa, böyle bir içsel depresyon hissetmeye başlarlar... mecazi olarak söylersek, sanki uyuşturucu bağımlısı gibi, birçok fiziksel ve zihinsel hastalık görünümünde bir tür yoksunluk sancısı çekerler. Gruba geri döndüklerinde her şey yerine oturur.”

Nikolai Andreevich, “Bir tür fizyolojik bağımlılık mı yaşıyorlar?” sorusuyla başını eğdi.

"O da dahil. Bilimsel bir dille ifade edersek, endomorfın öfori oluşumu ile ideolojik içeriğin tahriş edici maddelerle endorfin sisteminin uyarılması yoluyla endonarkotik bağımlılık, kulağa daha kesin bir tanım olarak gelecektir. Yani Lemboylardan kaçmaya çalışılırsa, buna narkotik yoksunluğuna benzer hastalıklı bir durum eşlik eder. Bu şekilde Lemboylar, takipçilerini bilinçaltı seviyede kodlayarak hayvan doğalarını yoğun bir şekilde harekete geçirir. Onlara ciddi bir bilgi vermezler. Lemboy onlara yalnızca yıkıcı psikoteknikler ve insanlar üzerinde sınırlı bazı etki yöntemleri öğretir.”

Peder John, “Kısacası, onları bencil amaçları için tam ölçekte kullanıyorlar” dedi.

"Evet. Kanduklar ve Lemboylar da dahil olmak üzere bu yapının en üst sıraları için Klokhtunlar yarı iletken gibidir. Misyonları ile özel olarak görevlendirilirler, ama bunun esası hakkında hiçbir fikirleri yoktur. Ana hedefleri, Kanduk'un yakın çevresinin yenilenmesini sağlayan insanların kakodaemonunun (iblislerinin) uyarılması yoluyla bir dizi insanın pranasına erişimini açmaktır."

Sensei'yi dinleyen Sergey kollarını kavuşturdu ve son cümle telaffuz edildiğinde, "Hımm, bunu yapmak için Klokhtunlar en azından iktidarda bir pozisyonda olmalı, ya da en kötü ihtimalle bir organizasyonun başında olmalı..."

"Doğru yönde düşünüyorsun," diye başını salladı Sensei, maden suyundan birkaç yudum alarak, "Klokhtunlar genellikle siyasi, devlet ve daha sık olarak kamu, dini, mezhepsel dernekler veya agresif müzik çalan gruplar dahil hareketlerin, farklı grupların başlatıcıları, organizatörleri veya liderleridir... Bu tür grupların bir örneği, tamamen zararsız görünen yabancı dil eğitim kursları bile olabilir. Bu kursların öğretmenleri örneğin tamamen "masum amaçları" olan "gerçek gönüllüler" gibi davranarak başka bir ülkeden geliyor... Klokhtunlar kendi çevrelerinde kalabalıklar topluyorlar. Ve ilk bakışta, toplumun belirli çevrelerinde saygı duyulan barışçıl insanlar gibi görünebilirler. Klokhtunlar, ustaca negatif eğilimler ekleyerek insanların bilinçaltı motivasyonları üzerinde sinsice oynarlar. Ama insanlar onlara güvenmeye başlar başlamaz, insanların düşüncelerini hemen cacodaemon hakimiyetine yönlendirirler. İnsan, pranasını dışarı saçan olumsuz düşüncelerine ve olumsuz eğilimlerine açık hale gelir. Ve Lemboylar bunu Klokhtun'un "kurbanlarla" bağlantılı olan enerji alanı vasıtası ile alırlar.

"Ondan prana pompalanan insana ne olur? "Kurban" nasıl tanınır? İnsan bir şekilde yaşam enerjisinin kaybını psikolojik baskı olarak hissediyor mu? Ya da rahatsız edici intihar düşünceleri olarak hissedilebilir mi?" Peder John sordu.

“Evet, sadece o değil, yakın akrabaları veya yakından bağlı olduğu dostları da böyle düşüncelere sahip olabilir. Bazen prana çalmanın bu etkisi o kadar güçlüdür ki, “kurbanın” başına ani ciddi hastalıklar gelmesine neden olur ve bu nedenle kişi aniden ölebilir.

“Genel olarak, Kloktun'un çalışmasından sonra, “bağışçı-kurban” sürekli kötü şans akışı içinde yaşamaya başlar, bu nedenle daha fazla açılır, aşırı gergin ve sinirli hale gelir. Sıklıkla “bağışçılar” veya aileleri birbiri ardına hastalıktan muzdarip olmaya başlar. Doktorlar da bu soruna kafa yorurlar: Bir hastalık iyileşir, bir başkası yapışır, bir başkası iyileşir, üçüncüsü ortaya çıkar. Ve tüm bunları, kronik hastalıklı olma sendromuna, yani her şeyi huysuz bir insan olarak uydurduğuna bağlarlar. Ama gerçekte kişi sadece “temas halindedir”. Kanduk'un grubundan biri onun içinde yönetiyor. Ve tüm hastalıkları, en çok, zorla dışarı prana pompalaması nedeniyle ortaya çıkıyor. Beden sinyaller vermeye başlar, mümkün olan her şekilde direnmeye çalışır, deyim yerindeyse en yüksek sesle “SOS!” diye bağıırır. Bu yüzden kişi bu "sürekli sağlık sorununu" yaşar.

Nikolai Andreyeviç korku içinde sandalyede geriye yaslanarak, "Böyle düzinelerce hasta sayabilirim," dedi, "Hepsi "temas halinde" mi?!"

“Psikolojik sorunları olanların çoğu... Elbette tüm düzensizlik vakalarını Kanduk'un gruplarının eylemlerine bağlayamayız. Beden sadece bir bedendir. Herhangi bir maddi nesnede olduğu gibi, onda bazı arızalar doğaldır. Ve kronik rahatsızlıklar onun doğasında var. Sadece biyolojik

makinemize zamanında bakmak, önleyici tedbirler almak ve ihmal etmemek gerekiyor. Ama asıl şey, Hayvan doğasının isteklerine rağmen sadece olumlu düşünceleri kafada tutmaktır. Kalbinde sevgi, Allah sevgisi ile yaşamalı, etrafında pozitif alan yaratmalıdır. Bu durumda hiçbir musibet ona yapışmaz.”

Sensei konuşmayı kesti. Maden suyunu içti ve boş şişeyi masaya koydu.

"Peki ya üçüncü grup... İznyl?" Sergey, Sensei'ye kasvetli bir şekilde sordu.

Peder John gülümseyerek başını salladı.

“Bu adamların ne tuhaf isimleri var – Klokhtun, İznyl... İznyl – Rusçada “tükenmek” anlamına gelen “iznyvat” fiilinden mi geliyor? Ahlaki olarak ilişiyorlar mı?”

"Bu doğru nokta!" Sensei başını salladı.

"Bunu biliyordum. Tıpkı “Ölümsüz Koschei” gibiler...”

Sergey soran Farther John'a baktı. "Bunun anlamı ne?"

Peder John, başını Sergey'e çevirdi ve karşı konulmaz aralıklı dişleriyle gülümsemesiyle şöyle dedi:

“Ölümsüz Koschei', peri masallarından Ölümsüz Vampir için Rusça bir isimdir. Başka şeyler yapmak yerine en azından geceleri halk hikâyeleri okumalısın.”

İkinci bir duraklamadan sonra dördü de yüksek sesli kahkahalara boğuldu.

"Onlar için iyi bir isim," dedi Sensei alaycı bir tavırla ve ciddi bir konuşma tarzına döndü. “Haklısın, İznyller halk tarafından gerçekten “zor adamlar” olarak adlandırılıyor.

Sürekli her şeyin kötüye gittiğinden, yaşamının zor olduğundan şikayet ediyorlar. Her zaman her şeyden memnun değiller, diğer insanlara takılıp durmaya çalıştıkları sürekli sorunları var. Histeriktirler, kolayca skandal başlatırlar ve çoğu zaman kendileri de kavgaları kışkırtırlar. Bundan sonra büyük bir rahatlama, hatta bir tür enerji patlaması hissederler, ama muhalifleri tamamen çökmüş hisseder.”

Nikolay Andreyeviç, "Bu tür insanların sağlıkları kötü olmalı," dedi.

"Çok doğru."

"Öyleyse onlardan alınacak bir şey yoksa Kanduk onları nasıl kullanıyor?" Sergey omuzlarını silkerek sordu.

"Elbette, pranaları da alınmış olsa da, Kanduk'un grupları için enerjisel değerleri yok. Ama bu insanlar, tanıdıklarının, arkadaşlarının, akrabalarının çıkış noktalarına, enerji alanlarına erişime sahiptir ve ayrıca aktif cacodaemon'a sahip aktif bireylerdir. Bu yüzden Isnyl'ler Kanduklar ve grubu için faydalıdır. Çevredeki insanlarda kolayca stres, depresyon, saldırganlık yaratırlar ve buna uygun olarak pranalarının iletkenleri haline gelirler. Genelde küçük çaplı küçük hırsızlardır.”

"Bu çok açık," dedi Peder John yavaşça, "Yani küçük miktarlarda hırsızlık yapıyorlar."

Nikolai Andreevich, "Bütün bu kötü ruhların aynı prensibe göre hareket ettiği görünüyor", "Bir insana yakınlaşıyorlar..." sonucuna vardı.

"...sıklıkla onun en iyi arkadaşları olurlar," diye ekledi Sensei.

"...Onu saldırganlığa kışkırtıyor," diye devam etti psikoterapist,

“Ve insanda cacodemonun negatif düşünceleri ortaya çıkar çıkmaz, enerjisel düzeyde aurasını delip girerler ve prananın salıverilen enerjisini emmeye başlarlar. Bundan sonra bu kişi hastalanır veya depresif bir duruma girer.”

"En iyi durumda," Sensei hemfikir olarak başını salladı, "En kötü durumda, Kanduk veya Lemboy kendi kendine hareket ederse, 'kurbanlarını' intihar etmeye veya kasıtlı olarak kendileri için bir kazaya kışkırtmaya teşvik eder. Kurbanın ölümü anında, onun tüm yaşam enerjisini alır... Başkalarının fiziksel ölümü onlar için bir yudum taze hava gibidir. Başkalarının acısı onların yenilenmesidir. Onlar için bir nevi narkotik diyebiliriz.”

"Pekala, bir dakika bekle!" Sergey işaret parmağını kaldırarak, "Kanduk veya Lemboy'un kendi kendine hareket etmesi ne anlama geliyor? Bu, bazen kurbanlarıyla kendi grupları aracılığıyla değil, doğrudan iletişim kurdukları anlamına mı geliyor?”

Peder John ona canlılıkla baktı ve düşüncesini takip etti:

"Bu, avlanmak için herhangi bir komplodan vazgeçtikleri anlamına geliyor. Ve bize bir şans veriyor...”

Herkes Sensei'ye baktı. O gülümsedi ve şaka yaptı:

“Sizinle konuşmak bile ilginç değil, her şeyi önceden bildiğiniz için... Kanduk'un bazen bir gaf yaptığını ve insanların arasında kendini gösterdiğini belirtmekte haklıydın. Bunu ya kendi birikimli gruplarını yaratmayı başaramazsa, prana açlığından yapar ya da sadece kendi zevki için kendini eğlendirmek ister. Elbette bu durumda onu tespit etmek çok daha kolay... İnsanlarla temasa geçerse Klokhtunlardan veya İznyl'lerden çok daha ciddi işler yapar. Aynı şey Lemboylar için de geçerli.”

"Bir örnek verebilir misin?" Sergey, Sensei'ye, sanki kendi hesaplamalarının iplerini aklında tutuyormuş gibi dikkatle bakarak sordu.

"Örneğin, bir Kanduk'un bir kalabalık toplaması ve psikolojik bir tedavi yapması ya da insanların pranasını çıkarmak için kodlama yapması gerekmiyor, gerçi bu onun için sorun değil. Birinin bakışıyla karşılaşması onun için yeterli. Ve eğer bu kişi hükmeden cacodemon ile açık ise, tavşan gibi boa'nın ağızına yakalanır."

"İnsanın çok heyecanlı, alıcı veya herhangi birine kızgın olduğu o açıklık aşamalarını mı kastediyorsun?" Psikoterapist sordu.

"Aynen öyle," diye onayladı Sensei, "Neden? Bütün bunlar, bu tür durumlar sırasında insanın 'korumasının' zayıflaması ve dışarıdan herhangi bir sözde 'virüs' için erişilebilir hale gelmesi gerçeğinden kaynaklanmaktadır. İnsan ne kadar saldırgan ve kinci olursa, Kanduk ve gruplarının etkisine karşı o kadar az korunur. Böyle basit bir örneği inceleyelim: Bir insan kuyrukta bir yerde sinirlendi. İsyan etmeye, homurdanmaya başlar. Ve o anda birinin bakışını hisseder. Birçok insan nereden geldiğini fark etmez, ama bunu kendi üzerlerinde hissederler. Ve insanlar, sanki içeride bir şey parlıyormuş gibi, biraz daha fazla sıçratır. Enerji patlaması hisseder, davasını kanıtlamaya başlar. Aslında kimse onun bu durumuyla ilgilenmez. Ama insanlar, tıpkı mıknatıslar gibi, ses kısılınca ve çılgın hale gelinceye kadar ağız dalaşlarına ve kavgalara çekilirler. Böylece Kanduk ve suç ortaklarına açık hale gelirler. Ama insanlar kaç kez uyarıldı, tekrar tekrar söylendi - asla kimseye karşı kötü niyet taşımayın..."

"Haklısın," diye onayladı Peder John ve öğretici bir şekilde ekledi, "İsa bu yüzden dedi ki: Biri sol yanağınıza vurursa, ona diğerini de çevirin. Bu şekilde senin için daha güvenli olacak, çocuğum."

Bunun üzerine herkes gülümsedi.

"Aynen... Yani," diye devam etti Sensei. "Bir Kanduk veya Lemboy açık bir adam bulunduğu zaman ve o zaman teknik olarak bunu yapmak deyim yerindeyse kolay. Bir veya iki gün içinde 'kurban', refah içinde ve iyi bir ailede, iyi bir iş ve toplumda iyi bir konuma sahip olsa bile, aniden intihar eder, açık olarak veya kaza olarak kamufle olur. Bu olay, bu adamın bloke edilmesidir..."

Nikolai Andreevich, "Uzmanların dediği gibi, insan bilinçsiz intihar davranışı gösterir" diye ekledi.

"Aynen öyle," diye onayladı Sensei. "Kendini arabaların altına atıyor veya pencereden atlıyor vb. Ve en önemlisi, 'kurban' bu durumlarda mutlak ölümcül sonuçla sonuçlanacak şekilde hareket eder. Ölüm anında bir Kanduk insan enerjisini elinde tutar ve pranasını tamamen alır... Ama bir yetişkin hiçbir şeydir, ya Kanduk prana açlığı çektiğinde ya da "oyun" olarak onun avıdır. Kendi kendine avlanmaya gittiğinde, normalde bebeklerin ve çocukların, yani çok büyük bir prana rezervine sahip kurbanların peşine düşer. Ne kadar genç olurlarsa onun için o kadar iyidir."

"Nasıl bir parazit!" Peder John öfkesini ifade etmekten kendini alamadı. "Kutsal hiçbir şeyleri yok... Çocukları bile öldürüyorlar!"

"Mesele bu..."

Nikolai Andreevich derin bir iç çekti ve başını iki yana salladı, "Küçük çocukları göz temasıyla mı yakalıyorlar yoksa bir çocuğu biri aracılığıyla saldırganlığa mı kışkırtıyorlar?"

"Bu dünyada olanlar... delilik," Peder John sakinleşemedi.

"Bekle ama bebeklere ne diyorsun?" Nikolay Andreyeviç tartışmaya devam etti. "Onların düşüncelerinde henüz bir sabitlenme yok. Hayatlarının ilk yılında sadece basit duygular yaşarlar."

"Bir Kanduk'un bebek üzerinde gerçekten doğrudan bir etkisi olamaz," diye yanıtladı Sensei. "Ama bebeği çevreleyen insanlar iyi iletkenlerdir. Duyarlı seviyede bir bebek, annesiyle veya her zamanki çevresinden ona bakan insanlarla yakından bağlantılıdır. Bu nedenle, Kanduk, olumsuz düşüncelerin hükmetmesine sahip oldukları zaman bu çevreleyenlerin üyelerinden birini yakalar. Ve sonra örneğin bebekli bir aile arabasıyla bir yere gittiğinde, Kanduk tarafından 'açıklanamaz bir nedenle' yakalanan baba hızlanır ve aniden hendeğe sürer. Bebeğin ölümü anında Kanduk çok fazla saf enerji alır."

"Ne kadar alçak! Dünya böyle yaratıklara nasıl dayanabilir?!" diye mırıldandı Peder John.

"Veya Kandukların veya Lemboyların bebeğin çevresinden birisine bağlandıktan sonra yaptıkları kötü işlerin bir başka örneği. Bir aile yatağa gider. Herkes mutludur, bütün akşam gülüyorlardı ve gelecek için planlar yapıyorlardı. Ama geceleyin anne kalkıp bebeğini öldürüp intihar ediyor ya da çocuğunu ellerine alıp çok katlı evin penceresinden atlıyor."

"Evet, ne yazık ki, sık sık böyle oluyor. İstatistiklere baktım," diye başını salladı Nikolai Andreevich. "Bu vakalara tipik bir intihar denilemez."

"Haklısın," dedi Sensei. "Bu, bir Kanduk veya Lemboy'un doğrudan etkisinin bir örneğidir. Bu vakalar, insanların depresyon, alkol, uyuşturucu, ölümcül hastalıklar veya zihinsel bozukluklardan öldüğü olağan intiharlardan açıkça farklıdır."

Nikolai Andreevich, "Bu arada, istatistiklere göre, bu tür garip intihar dalgası esas olarak endüstriyel şehirlerde oluyor" dedi.

"Böyle oluyor, çünkü Kanduklar esasen çoğunlukla büyük sanayi kentlerine yerleşiyor ve gruplarını oluşturuyor. Bir şehirde yaklaşık üç yüz intihar varsa, bunların büyük bir kısmının Kanduklar ve çevrelerinin doğrudan faaliyetleri nedeniyle gerçekleştiğinden emin olun. Bu, şehirde bu şeytani yaratıklar varsa, ara sıra olmayan sık sık meydana gelen kazaları hesaba katmadan. "

Peder John ağır ağır konuştu "Eveeeet". "Bir kaza olduğunda, bunun bir intihar olduğunu kanıtlamak zor. Poliste dedikleri gibi, bir intihardan şüphelenmek kanıtlamaktan çok daha kolaydır..." "Kaza olarak kaydedilen ama daha çok kamufle edilmiş intiharlara benzeyen ölüm vakalarıyla da uğraştım" diye ifade etti psikoterapist.

Peder John, sesinde üzüntüyle, "Bir cinayeti intihar olarak maskeleyen daha çok moda oldu," diye ekledi.

Nikolay Andreyeviç onu dinledikten sonra devam etti, "Bir keresinde bazı arkadaşlarla bulduğum zaman bölgesel devriye kuvveti şefiyle tanıştım. Kamufle edilmiş intiharların

sıklıkla sürücülerde gerçekleştiğinden ve hatta onlar tarafından 'otosit' olarak adlandırıldığından bahsetti... Yine de bu kazaların ara sıra olup olmadığı tartışmalı bir nokta. Çoğu durumda bunu psikolojik bağlama bağladıkları için: sürücünün dikkat eksikliği, aşırı hız, durumu değerlendirmedeki hatalar, arabayı sarhoş halde kullanma. Çoğu zaman bu, sürücünün yalnızca bilinçli değil, bilinçsiz olarak kendi kendini yok etme davranışının sonucunu şart koşar. Ama nedenlerini bulmaya başlarsanız, görüldüğü gibi, her şey o kadar basit değil.”

“Her şey... basit değil,” diye tekrarladı Peder John şaşkınlıkla.

Bu arada telefon çaldı. "Bir dakika," dedi Sensei arkadaşlarına. Ayağa kalktı, telefonun yanına geldi ve ahizeyi kaldırdı. “Evet... Benim... Evet... Evet... öğleden sonra... Hoşçakal.”

Sensei ahizeyi bıraktı, sandalyesine oturdu ve konuşmaya devam etti, "İşte buyrun."

Sergey şakaklarına masaj yaptı ve yavaşça, “Anladığım kadarıyla bu yapıda basit bir şema var. Arı bahçesine bile benziyor... Kanduk, bal toplayan ve yiyen arı bahçesinin reisi. Lemboy arı kovanında bir kraliçe arıdır. Ve Kandukların anladığım kadarıyla birkaç arı kovanı var. Klokhtunlar, arıları çeken, organize eden ve Lemboyları ve bir Kanduk'u besleyen peteklerdir. İznyller ise insanlar arasında 'uçan' ve onlardan 'bal' toplayan toplu işçi arılardır.”

"Öyle de söylenebilir," diye onayladı Sensei. "Bu arada, bu 'bal'ı çaldıkları bir insana, gizli terminolojileriyle 'tutsak' deniyor."

Peder John acı bir şekilde, "Ne kadar neşeli çocuklar," dedi.

"Onların faaliyetleri ile karşılaşınca insan kahkaha ile güreleyebilir", Sensei ciddi şekilde ifade etti.

Nikolai Andreevich vurguladı, "İntihar istatistiklerine göre, bu kötü yaratıklar çok fazla".

"Maalesef... Bir süre önce Kanduklar tek ve aynı yerde uzun süre yaşamıyorlardı. Hep göç ettiler. Ve göçleri hızlı bir şekilde hesaplanabilir. Bir yere vardıklarında, belirsiz bir intihar dalgası meydana geliyordu. Yani önce bir dalga geliyordu, sonra sakinleşiyordu. Sonra yine başka bir ilçede veya şehirde ikinci bir dalga meydana geliyordu. Böylece insanlardan yaşam enerjisini çalmaya devam eden yandaşlarını bırakarak göç ediyorlardı... Bugün bu 'idari faaliyetleri' çoğunlukla Lemboylar ve Klokhtunlar sağlıyor. Kanduklar çoğunlukla büyük şehirlere yerleşiyor ve kendilerini gizliyor, bu yüzden onları bulmak için çok zaman harcamak gerekir."

Sensei sessizleşti.

"Bugünlerde etrafta çok fazla şeytani yaratıklar var" diye ifade etti Peder John.

"Doğru... Çok fazla," Sergey ekledi.

Başlıca Peder John ve Sergey'e hitap eden psikoterapist, "Ve en önemlisi," dedi, "Yüz yıl önce Rusya, Avrupa ülkeleri arasında intihar düzeyinde son sıradaydı. Yüz bin kişi için sadece üç vaka sayıldı..."

Sensei başıyla onayladı ve ekledi, "Ve üç kişiden sadece biri Kanduk'un grubu tarafından kışkırtıldı."

"Sovyet sonrası devletlerde neler olduğuna bakın!" diye yakındı Nikolai Andreevich. "Yüz bin kişi için otuz bir vaka oluşturuyorlar, yirmi vaka yüksek bir gösterge olarak kabul edilirken! Ve bu rakam her yıl artıyor. Ve sadece artmakla kalmıyor, aynı zamanda intihar edenler gençleşiyor. Bu bir felaket!"

"Evet," Peder John anlayışla başını salladı. "Ama insanlar bu sorunu görmezden geliyorlar, görmüyorlar ve başları belaya girene kadar hesaba katmak istemiyorlar."

"Tabii," diye devam etti doktor. "Yalnızca intihar konusunda uzmanlaşmış bazı psikiyatristler bu sorun hakkında açıkça konuşuyor. Ama onları kim dinliyor? 1985'e kadar SSCB'de intihar konuları hakkında konuşmadıkları açık. İstatistikler bile bir sırdı. Ama ülkede artan sayıda intihar gerçeğine de dikkat çektiler. Fark edilmeden bırakılamazdı."

"Peki 1993'te ne oldu? Kilise kanallarından alınan bilgileri dikkate alsak bile," Peder John kaşlarını çattı. "Gerçek bir gericilik patlamasıydı! Ve kimse bizim zamanımızdaki gibi umursamadı."

Nikolai Andreevich, "Ama o yıl bir şekilde ideallerin yıkılması, yoksullaşma, sosyal hayatın düzensizleşmesi ile açıklanabilir" dedi. "Sosyal ve ekonomik düzeyi düşük olan toplumda hep böyleydi."

Sensei başını salladı ve ona döndü, "Eğer eski zamanlardan başlayarak intihar istatistiklerini etraflıca analiz ederseniz, yaşam standartları ile intiharlar arasında doğrudan

bir bağlantı bulamazsınız. İntiharlar genel olarak Yıkıcıların faaliyetlerinin yan sonucu ve zihinlerinde cacodemon hakimiyetini kışkırtan Kanduk çevrelerinin faaliyetlerinin doğal bir sonucudur. İnsanlar, kötü düşüncelerin ve olumsuz ruh hallerinin zihinlerinde olmasını diledikleri ve izin verdikleri ve olumluyu görmezden geldikleri için kendileri suçludurlar. Bu yüzden acı çekiyorlar.

“Ama tüm insan uygarlıklarında çokça olmasına rağmen kadim zamanlardaki örneklere dokunmayalım, bugün gözlemlenebilenlere bakalım. Örneğin, İsviçre, yüksek düzeyde sosyal ve ekonomik kalkınmaya sahip en zengin ülkelerden biri gibi görünmektedir. Ama vatandaşlarının uzun yıllardır zengin yaşamına rağmen, Avrupa'da intiharlarda liderlerden biridir. Ve bize uygar bir yaşam örneği gibi görünen Avrupa ülkelerinde intihar, en yaygın on ölüm nedeninden biridir. İnsanlar için hayali özgürlükleri ve çevreleriyle birlikte Yıkıcıların ve Kandukların aşırı sayıları için gerçek özgürlüğü olan ABD'den bahsetmiyorum bile. Bu arada bugün ABD, Kanduklar ve onların Lemboyları için dünyadaki başlıca sığınaklardan biridir. Yani bu ülkede, dünyanın farklı ülkelerinde denenmiş birçok yıkıcı psikoteknik var.”

Peder John utanarak gözlerini kıstı ve aralıklı dişleriyle gülümsedi, "Yani bunu o saldırgan kadının kılığında 'Demokrasi' adında bir sopayla mı yapıyorlar?"

"Ayrıca," diye yanıtladı Sensei.

Nikolai Andreevich, "Doğru, bugün Kanduklar her türlü eylem özgürlüğüne sahipler," diye yakındı.

Sergey, başıyla onayladı, "Bütün bu bilgileri hesaba katarsak, piramit yapılarının tüm dünyada büyük hızlarla büyüdüğünü duyduk."

"Görüyorsun, bu şeytani yaratıkların gözü Slav topraklarında bile vardı," dedi Peder John kendine ait bir şey düşünerek. "O kadar cesurlar ki... Kimsenin onlara direnmeyeceğini düşünüyorlar..."

Nikolai Andreevich öfkesini gösterdi ve "Ve en önemlisi, amaçları için her yolu kullanıyorlar" dedi.

"Bu doğru," Sensei onu destekledi. "Mümkün olan her yolu kullanıyorlar... Organizasyonlarını Tanrı'nın adını veya insanlığın ruhani liderlerini kullanarak gösterişli isimlerle adlandırıyorlar! Gerçeği mümkün olan her şekilde çarpıtıyorlar, kendilerini beslemek için mümkün olduğunca çok prana çekmek için Sevginin, Özgürlüğün anlamını saptırıyorlar! Hiçbir şeyi küçük görmezler, aşağılamazlar ve hatta Şeytani mezhepleri bile kurdular. İnsanlığın yüzyıllardır biriktirdiği bilgiler de dahil olmak üzere her şeyi manevi amaçlar için kullanıyorlar.

"Şekerlerinin" bu güzel "paketlemeleri" ile insanları cezbediyorlar, yani popüler ve dünyaca ünlü markaları kullanan organizasyonlarının, konferanslarının, seminerlerinin isimlerini kastediyorum. Ama bir insan kancalarına yakalandığında, onun zihniyle çalışmaya başlıyorlar ve görünmez bir şekilde Gerçeği Yalan ile değiştiriyorlar. Ve insan, egosunun, cacodemonunun (iblisinin) kölesi oluyor. Bakın Klokhtunlar insanları örgütlerine nasıl çekiyor! Gizli veya açık bir şekilde Hayvan doğasının ipleriyle, ruhun ihtiyaçlarından gelen derin duygular üzerinde oynuyorlar ve onların yerine talimatları koyuyorlar."

Peder John, "Doğru," dedi. "Dindar" örtü ve "evrensel sevgi" propagandası altında ve bu örgütlerin liderlerine boyun eğmiş teslimiyet altında, insanlara bilinçaltında çevredeki topluma karşı saldırganlık göstermeleri öğretiliyor."

"Aynen öyle," diye onayladı Sensei. "Shambala ve Belovodye isimlerini kullanan mezhepleri bile var. Gerçekten çok saçma! Ne düşünüyorlar? Cahil kalabalığı, Shambala'nın ne olduğu hakkında en ufak bir fikri olmayan saf insanları kandırmayı mı umuyorlar? Shambala, insanlar arasında asla mezhep ve din kurmaz, üstelik bağış toplamak, konferanslar ve seminerler vermek için! Bütün bunlar sadece asil olmayan amaçları olan insanların faaliyetleridir..."

"Shambala söz konusu olduğunda, paradoks, tüm dünya dinlerinin tek ve aynı ruhsal bilgi taneciklerini kullanması ve Shambala'nın bunun birincil kaynağı olmasıdır. Ama Shambala'nın kendisi asla insanların yaşamını etkilemez ve insanlara seçim hakkı verir. Eğer küresel süreçleri etkilerse, bu etki dolaylıdır ve fazlası değildir."

Sensei sessizliğini korudu ve ardından sanki orada olmayan beşinci kişiye bir şey açıklıyor gibi boş sandalyeye bakarak konuşmaya başladı, "Shambala Shambala'dır. O bir zenginlik dinlence yeri, bir sergi salonu ya da bir müze değil. Shambala'yı arayan kendi içine bakmalıdır. İnsanlar için Shambala, her şeyden önce, bilincin diğer tarafından gelen ve her insanın kendi üzerinde, düşüncelerinin saflığı üzerinde çalışmasına ve agathodemon'un (iyi şans getiren ruh) hakimiyetini ve Tanrı'ya olan Sevgiyi korumasına sıcak bakan tamamen saf bilgi anlamına gelir... Bu nedenle, sadece

onların başka bir dini olan, sadece basitçe "çok aç" oldukları için, açgözlü amaçlarında Shambala'nın ismini kullananlar tarafından yapmacık bir gülümsemeyle gümüş bir tepside verilmesi için ona dış dünyada bakmayın. Sadece kendi içinize bakmalı ve gerçekte kim olduğunuzu ve bu dünyaya neden geldiğinizi bulmalısınız."

Uzun bir duraklama, Sergey'in "İnsanların Shambala'nın bilgisinin tamamına ulaşması mümkün mü?" diye sorduğu beklenmedik bir soruyla bozuldu.

"Biliyorsun..." diye yanıtladı Sensei yorgunlukla, "insanlar tam kapsamlı olmaktan çok uzaktalar... Umalım ki, insanlar en iyi koşullarda, eğer cacodemonları (iblisleri) üzerinde kazanmayı başarırlarsa, bu bilginin yüzde birine yaklaşsınlar. O zaman bir şansları olur. Ama soru bunu yapabilecekler mi... En basit sınavı bile geçemiyorlar... Shambala insanlara saf bilgiyi o kadar çok kez vermeye çalıştı ki! Ve şişmiş egoizmleri ve muazzam megalomanileri yüzünden insanlar bu bilgiler ile ne yaptı?" Sensei duraksadı ve sonra daha sakin bir şekilde ekledi, "Bilgi bir problem değil... Sorun insanda, onun maneviyatı seviyesinde... Shambala elbette yol gösterebilir. Ama asla kimseyi o yola zorlamaz. İnsanlar istediklerini seçer, istedikleri yere giderler. Seçtikleri şeyi alırlar."

Yine kısa bir duraksama oldu ve yine konuşmanın ana konusuna geçiş yapan Sergey, "Bence şu şekilde: Kanduklar ile bir problem varsa, onu çözecek biri olmalı..."

"Bu arada, Shambala insan toplumu için bu sorunun çözülmesinde rol alıyor mu?" Peder John nazikçe sordu.

"Shambala mı?" Sensei şaşırđı. "Shambala'nın bununla hiçbir ilgisi yok, çünkü bu tamamen her insanın ve genel olarak insanlığın kişisel seçimidir. Ve seçme hakkı insanlara bizzat Tanrı tarafından verilmiştir. Kanduk ve çevresi, bir insana ancak gönüllü olarak bir 'kapı' açtığında, yani zihnindeki olumsuz düşüncelerin hükmetmesi ile onların zihnine gelmelerini sağladığında girebilir. Agathodemon'un hükmetmesi ile, Allah'a ve tüm canlılara sevgiyle hâkimiyeti ile insanların içinde yaşamasına kim engel olabilir? Her şeyden önce siz düşüncelerinizin efendisisiniz ve içinizde hakim olacağına karar vermelisiniz. Benmerkezciliğiniz ve Hayvan doğasının düşüncelerinin zihinde hükmetmesiyle, insan kendi başına böyle ara parazitler yaratır ve bundan dolayı acı çeker.

"Ama Shambala için bu parazit yaratıklar ilgi alanı değil. Kanduklar enerji dengesini bozmazlar, insan ruhları dokunulmazdır ve sadece başka bir reenkarnasyona giderler. Bu nedenle Shambala için bu kötü yaratıklar, meşgul bir insan için köpeğin üstündeki bir pire kadar ilgi çekici değildir," dedi Sensei ve gülümseyerek Peder John'a baktı. "Bodhisatvalar bu 'haksız oyun' hakkında insanları sadece bilgilendirebilir, ama onların yerine bu sorunu çözmezler. İnsanlar isterse bunu kendileri yapabilirler. Yapmazlarsa, bu kötü yaratıklarla daha fazla yaşamaya devam edecekler. Bir kez daha tekrarlıyorum, **insanın hayatı onun seçimidir ve sorunlarını kendi başına çözmesi gerekir.**"

"Ama bu Kanduklar insanlardan yaşam enerjisini alıyorlar!" Peder John protesto etti.

"Ne olmuş?" sakince cevapladı Sensei. "İnsan için yaşam enerjisi nedir? Mecazi olarak konuşursak, benzin gibidir. İnsanın benzinini olduğunda, araba kullanabilir. Bittiği zaman, insan dışarı çıkar, başka bir araba ile değiştirir ve tekrar sürer. Yani ruhun evrimi birisi benzinini dışarı akıttığı için durmaz, sadece belirli bir süre için 'otoyol'da yavaşlar. Ancak genel olarak trajik bir şey yoktur. Bu sürüşte en önemli şey nedir? Yön. Doğru yönü alırsa, ana caddelerde ilerlerse ve arabasını güvenli park yerlerine bırakırsa, bu bir şeydir. Ama yolunu kaybeder ve bazı kuytu köşelerde sürerse, arabasını uygun olmayan yerlere bırakırsa ve benzin deposu açık kalırsa, benzin çalınırsa kendisi suçludur."

Böyle tuhaf karşılaştırmalar kullanıyorsun," diye sırtı Peder John.

"Ama oldukça açıklar," diye gülümsedi Sensei. "Yani insanlar sıkıntılarında kendileri suçlular. Kandukların tek yapması gereken, sadece bir ağ koymak ve avlarını beklemek."

Nikolai Andreyeviç, "İstatistikleri hesaba katarsak artık beklemek zorunda bile değiller," diye içini çekti.

"Aynen öyle. İnsanlar Hayvani doğalarını takip ettiklerinde tüm sınırları aşan bir aptallık gösterirler. Bu nedenle Kanduklar ve Lemboylar ziyafetleri kutlarlar. Bu yüzden küstah oluyorlar ve küçük çocukları bile ceza almadan avlıyorlar."

"Cezasız mı?" Sergey, Sensei'nin son sözlerini yakaladı. "Bu, onları cezalandıran bazı insanlar olduğu anlamına geliyor. Shambala değilse onlar kimdi?"

“Onlara meydan okuyan bazı cesur insanlar vardı...”

Peder John omuzlarını dikleştirdi ve göğsünü dışarı uzattı. "Neden 'vardı' diyorsun?"

Sensei onun düzelmiş duruşuna baktı ve hafifçe gülümsedi.

“Çünkü günümüzde onlardan neredeyse kimse kalmadı. Bu yüzden genel denge bozuldu ve bu yüzden tüm bu kötü yaratıklar gelişmeye başladı.”

“Bize ayrıntılı olarak anlatır mısınız?” diye sordu Sergey.

“Elbette... Bir zamanlar bu insanlara Geliar'lar denirdi. Antik çağlardan beri, Kanduklar ve çevreleri de dahil olmak üzere kötü yaratıkların peşinden koşan ve hayatlarını önemli ölçüde karmaşıklaştıran insanların gizli bir birliğiydi.”

“Görünmez savaşçılar gibiydiler mi?” dedi Peder John gizemli bir gülümsemeyle.

"Onun gibi bir şey," Sensei gülümsedi ve daha ciddi bir şekilde ekledi, "Geliarlar çok gizli bir şekilde hareket ediyordu. Onların mücadelesi, bilinç sınırının ötesinde tutulduğu için sıradan insan mücadelesine benzemiyordu.”

"Sınırın ötesinde mi? Bu çok daha ciddi," dedi Nikolai Andreevich düşünceli bir şekilde.

“Bu negatif güçler, kişisel Hayvan doğasından çok daha kötüdür, çünkü insan algısını o kadar çok bozarlar ve onu Yalan ile yanlış yönlendirirler ki, gerçek manevi yolları arayışında tamamen yönünü şaşırır. Çoğunlukla, kötü yaratıklar tarafından zombileştirilen zihni, gerçeği nesnel olarak tahmin edemez...”

"Bu doğru," Nikolay Andreyeviç Sensei ile aynı fikirdeydi.

"Yalnızca çevreleriyle birlikte Kanduklar değil, o görünmez tarafta birçok kötü yaratık da var. Bu nedenle Geliar'ların görevi sadece insanların hayatta kalmasına yardım etmek değil, aynı zamanda insanın kendi Ruhunu geliştirme yolunu kişisel olarak seçebilmesi için zihinlerini bu tür parazitlerden korumaktı."

"Bu, insanlara kendilerini doğal bir şekilde geliştirme ve kişisel seçimlerini yapma şansı vermek anlamına mı geliyor?" diye belirtti Sergey.

"Aynen öyle," başını salladı Sensei. "Ayrıca Geliarlar insanları manevi yola zorlamıyorlardı, inançları veya seçimlerine etki etmiyorlardı. Lemboylar, Klokhtunlar, İznyller gibi sohbetlere bile başlamadılar, ama bilincin başka tarafından hareket ediyorlardı, mecazen söylersek, insanları arkalarından koruyorlardı. Ve en önemli olan şey, onların faaliyetleri nedeniyle insanlar içsel manevi büyümenin doğal sürecini deneyimliyorlardı ve kötü yaratıklar tarafından teşvik edilen tüm yapay olarak şeyler bir kabuk gibi ortadan yok oldu."

"Bu savaşçılar nasıl yaşıyordu? Onlar kimdi?" diye sordu Peder John.

"Onlar sadece diğer insanlar gibi yaşayan iyi ve dürüst insanlardı. Toplumda farklı zamanlarda öyle roller oynadılar ki, sadece Anavatanlarının refahı için herhangi bir şüphe uyandırmadan hareket etmelerini değil, aynı zamanda manevi potansiyellerini tam olarak gerçekleştirmelerini sağladılar. Örneğin, dinlerin egemenliği sırasında Geliarlar, çoğu zaman yaşadıkları bölgesel yer için öğretileri tipik olan farklı dini

organizasyonlarda hizmet ettiler. Örneğin Orta Çağ'da, Batı ve Orta Avrupa ülkelerinde genellikle şövalye olarak hizmet ettiler ve kendi gizli ruhsal şövalye düzenlerini organize ettiler. Bizim zamanımıza çok daha yakın bir zamanda, uzun süreli iş gezileri olan organizasyonlarda çalıştılar. Yüz yıl önce kendilerini bazı bilim adamları, devlet görevlileri veya gezgin keşifler örtüsü altında sakladılar - bu onların farklı bölgelerde kötü yaratıklarla mücadele etmelerini sağlar. Böylece genel olarak kendilerini farklı zamanlarda farklı şekilde adapte ettiler. Ama aslında basit İlim insanlarıydılar... Prensip, eğer gerçek faaliyetleriyle bağlantılı değilse, sosyal konumları onlar için sıradan insanlar gibi o kadar önemli değildi. Ana hedefleri içsel çalışmalarıydı. ”

"Onlar Tanrı'ya hizmet eden gerçek Işık Savaşçılarıydı..." dedi düşünceli bir şekilde Peder John. "Onlar yalnızca Tanrı'yı hoşnut eden işler yapan gerçek Azizler ile karşılaştırılabilir." "

"Herkesin Tanrı'ya giden yolu vardır," diye yumuşak bir şekilde yanıtladı Sensei ona. "Azizlerin yoluna bir anlamda bencil yol denilebilir, çünkü Kıyamet Günü'nü bekleyerek, nefslerinin kurtuluşunu önemserler. Tanrı'yı hoşnut eden işler yapmalarına rağmen, başkalarına öğretirler ve hatta onlar için dua ederler. Ama başkalarına öğretmek ve kendi başına mücadele etmek, sözler ve eylemler arasındaki boşluk gibi çok farklıdır. Belki şimdi anlamınız zor ama zamanla bunu hissedeceksiniz... Azizlerin yolu zayıf insanların yolu olarak adlandırılabilir, ama insanlığın geri kalan büyük kesimine kıyasla Azizlere zayıf denilemez. Bundan başka, birçok ünlü benliğe aziz sıfatı verildiği bir sır değil, ama gerçekte değildiler (belirli bir grup insanın birini bir azizliğe aday

göstermesi ve onu sadece ölümden sonra ve çoğunlukla bir çok durumda çok sonra, bu adamı tanıyanlar arasında kimse hayatta değilken aziz ilan etmesi tesadüf değildir.) Ama insanlar, kutsal emanetleri gerçekten mucizeler yaratan gerçek Azizlere giden yolu asla unutmazlar.

"Bu nedenle, Azizler ve Geliar'ların yolları, Tanrı'ya giden iki farklı yoldur. Ve herkesin üstesinden gelebileceği yolu seçme hakkı vardır. Azizler, yalnızca Geliarların mücadelelerinin ilk aşamalarında idrak ettiği bir şeye ulaşmış olsa da, bu gerçekten önemli değil. Çünkü herkes Geliarların üstlendiği yiğitliği seçemez. Geliarlar Azizlerden farklıydı, çünkü Işık ve Karanlık arasındaki son savaşı beklemediler, ona burada ve şimdi katıldılar. Ve sadece kendi ruhları için savaşmakla kalmadılar, aynı zamanda doğal gelişimlerine katkıda bulunarak milyonlarca başka ruha da önemli ölçüde yardımcı oldular. Bu elbette zor bir yol."

"Bu yolun zorlukları nelerdir?" diye sordu Nikolay Andreyeviç.

"Kısaca anlatmak gerekirse... Öncelikle, bir Geliar, çevresi için daha önce olduğu gibi sıradan bir insan rolünü üstlenmiş, insanların kendisine karşı hayvani saldırganlığını söylediğim gibi kışkırtmamak için doğal yaşam biçimini yürütmüştür. İkincisi, bir Geliar, Ruhsal doğasının Hayvan doğası üzerinde hüküm sürmesi için, yalnızca dışsal olarak değil, ama en önemlisi içsel olarak her zaman kendisini kontrol etmelidir. Üçüncüsü, tüm bunlara rağmen, bir Geliar, bölgesindeki insanları kötü yaratıklardan korumak için günlük olarak karmaşık meditasyonlarla çalışmalıdır. Yani toplum içinde olarak ve sıradan bir hayat yaşayarak, sürekli olarak var oldu ve gerçekliğin başka bir yönünde çalıştı.

Bu nedenle bu çok zor bir yoldur... Ama manevi yaşamda ileriye doğru dikkate değer bir adımdı, diyebilirim ki, manevi basamaklarda bir sıçrama.”

"Evet," dedi Peder John. "Görünüşe göre Kutsal Ruh onların çabalarını destekledi.”

Geliarlar gerçekten iyi işler yaptı... Rigden Djappo da dahil olmak üzere Shambala'nın Boddhisattvaları bile, savaşçıların içsel başarılarından dolayı onlara özel bir saygı duyuyordu. Yaşamları boyunca Geliarlar, reenkarnasyon çemberinden ayrılma ve Nirvana'ya özgürce gitme hakkını hak etti. Ya da Hıristiyan terimleriyle ifade edersek, Cennet Kapıları onlara her zaman açıktı ve Başmelek Cebrail'in kendisi onları bu Kapılardan geçirdi...”

Sergey, "Anladığım kadarıyla, Geliarlar gruplar halinde çalıştı” diye özetledi. "O zaman Geliarların içsel yapısı nedir?"

"Neredeyse aynı Kanduklar arasında olduğu gibi."

Sergey şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Eğer bir kuvvet varsa," dedi Sensei, "eşit kuvvet ona karşıdır ve bunun sonucunda monad dengelenir. Kanduklar insan toplumunda ortaya çıktığında Geliarlar aslında monad'ı dengeledi ve toplumda göreceli denge oluştu.

"Yapılarında benzer olan ne anlamadım? Aynı dış gruplara mı sahipler?"

"Hayır, dışsal değil. Kuvvetin benzer içsel gruplarına sahiptirler. Lemboyların bir Kanduk'u olduğu gibi, Geliarların da bir Etimon'u var, deyim yerindeyse komutanları. Etimon

'temelin, hakikatin koruyucusu' anlamına gelir. Genelde en deneyimli ve ruhsal olarak en gelişmiş Geliar idi. Etimon, grubun eylemlerini koordine ediyordu, Geliarları kendi yollarına yönlendiriyordu ve kendi başlarına mücadelenin ve kişisel gelişimin aşamalarını öğrenmelerine yardımcı oluyordu. Geliar'ların bir kısmı Etimon seviyesine ulaştığında, o ya işini tamamladıktan sonra en Nirvana'ya gidecekse onun komutasını devralıyordu ya da kendi grubunu kurup yüksek ahlak gösteren ve manevi ilim için çabalayan layık insanlardan Geliarları seçiyordu. Kanduk'un etrafında on iki Lemboy toplamaya çalışması gibi, Etimon da on iki Geliar topluyordu."

"On iki Geliar ve on üçüncü Etimon olduğu anlamına mı geliyor?" canlı bir şekilde dile getirdi Peder John. "Sanki İsa'nın on iki havarisi vardı ve o on üçüncüydü."

"Doğru. Çünkü bu bir güç çemberi oluşturmanın yolu. Sıradan insanların bunu anlaması zor ama, Bilgi insanları bunu iyi biliyorlar."

"Ama bunlar iki eşit karşıt güçse, mücadeleleri için bir ve aynı enerjiyi kullanmaları gerekir," diye akıl yürütmeye başladı Sergey. "Bu, Geliarların pranalarını da kullandığı anlamına geliyor. Bu nedenle, yaşam enerjilerinin çoğunu harcayan ve düşmanlarının gücünü hesaba katan Geliarlar, pranalarını bir şekilde yenilemek zorunda kalıyordu, aksi takdirde bedenleri ilk savaşta ölecekti."

"Haklısın," diye onayladı Sensei. "Fark, prana yenileme yöntemlerindedir. Kanduk'lar ve Lemboy'lar onu insanlardan çalarlar ve onları sık sık hayatlarından yoksun bırakırlar ve ruhlarının büyümesine izin vermezler. Etimonlar ve Geliarlar ise bunu insanlara zararsız olan bir yöntemle elde ediyor."

"Neden Kanduklar onu zararsız bir yöntemle elde edemiyorlar?"

"Çünkü bu yöntem ancak agathodemon'un (iyi şans getiren ruh) mutlak hakimiyeti ve cacodemon'un (iblisin) sıkı kontrolü ile mümkündür... Bu hayat Geliarlar için kalıcı bir mücadeledir, Kanduklar için ise bir zevk... Farkı görüyor musunuz?" Sergey başını salladı.

"Monad böyle inşa edilir."

Sergey bir süre sessiz kaldı ve ardından "Geliarlar Düzeni neden kayboldu?" diye sordu.

"Neden? Toplum değerlerini değiştirdi. Geliarlara yeni gelenler sıradan insanlardan seçilmişti. Modern topluma bakın. Hayvan doğasının apaçık hakimiyetini gösteriyor. İnsanlar manevi olanlardan daha çok maddi hazineler elde etmeye çalışırlar. Bu nedenle Geliar Düzeni yavaş yavaş azalmaya başladı. Yüz yıl önce son Geliar, insan toplumu için Pravi'nin tamga'sını kapattı, çünkü kulağa ne kadar basit gelse de," Sensei derin bir şekilde içini çekti, "ruhsal olarak bu işe devam etmek isteyen hiçbir insan yoktu..."

"Tek kelimeyle, o zaman monadın dengesi bozuldu. Ve bu yüzden toplum her zamanki sonucunu aldı."

Sonunda Sergey, "Pravi'nin tamgasının kapalı olması ne anlama geliyor? Yanlış hatırlamıyorsam tamga bir tür işaret..."

"Bir madalyon," dedi Sensei.

"Ve Pravi..." diye devam etti Sergey, "Sanırım eski Slavların terminolojisinden bir şey."

"Evet," diye devam etti Nikolay Andreyeviç, "bu doğru. Eski Slavların kozmogonisinde bahsedilen üç dünya vardır: Pravi dünyası Işık dünyasıdır, iyi tanrılar, Yavi dünyası görünür dünyadır ve Navi dünyası mezarın ötesindeki dünyadır. Slavlar Pravi dünyasını yüceltiler, bu yüzden Hıristiyanlıktan önce bile Pravoslavny (ortodoks) olarak adlandırıldıkları düşünülüyor."

Sensei, "Açıkçası, sıradan insanların Pravi'ye bir ilah olarak tapmaları çok daha sonra oldu" dedi. "Oysa Pravi, Geliarlar ve Etimonlar için... sizin daha iyi anlamanız için, o başkomutan gibi biri. Geliarları yöneten tüm Etimon'ların çalışmalarını yönetiyordu ve koordine ediyordu. Gerçi 'başkan' kelimesi bu tür faaliyetler için doğru değildi. Çünkü bütün bu insanların aralarında dostluktan veya akrabalıktan daha fazlası vardı. Aralarında kimse diğerlerinden daha yüksek veya daha düşük değildi. Düşüncelerinde ve eylemlerinde disiplinliydi. Sadece daha deneyimli olanlar daha büyük Sorumluluk aldı... Pravi, genel ruhsal ağdaki eylemlerin koordinasyonundan sorumluydu ve kontrol etti."

"Ne demek istiyorsun?" Peder John anlamadı.

Sensei, "İnternet gibi bir şey ama, onun ruhsal versiyonu," diye yanıtladı.

"Öyleyse Pravi'nin tamgasının kapalı olması ne anlama geliyor?" tekrar sordu Sergey.

"Pravi'nin tamgası, birçok Pravi neslinin birlikte çalıştığı özel bir madalyondur. Elbette kristalleri çok güçlü enerjiyi biriktirdi. Pravi'nin tamgası çalışmada kullanıldığında açılır.

Ve Geliarlar çalışırken her zaman açılır. Yüz yıl önce olduğu gibi onunla çalışmayı bıraktıklarında kapanır. Basitçe söylemek gerekirse, tamga gelecek nesil Geliarlar için kapsülde bırakıldı."

"Kapsülde mi?" diye hayretle sordu Nikolay Andreyeviç.

"Düşündüğün gibi değil," diye açıkladı Sensei. "Terimlerle karıştırmaması için diyelim, tamga dağlarda, ulaşılmaz bir yerde tutuluyor."

"Bu dağlar uzak mı?" diye sordu Sergey gülümseyerek ve hemen ekledi. "Açıkçası eğer gerekliyse dünyanın öbür ucuna kadar gitmeye hazırım."

Sensei gülümsedi, "Tamga sadece bir enstrüman. Önemli olan Üstat olma arzusudur."

Sergey güvenle başını salladı ve ciddiyetle, "Bende var..." dedi.

"... ve sadece sen değilsin," diye ekledi Nikolay Andreyeviç.

"Elbette," diye onayladı Peder John.

"Bu en önemli şey," dedi Sensei iyi huylu bir tavırla. "Gerisi de gelecektir."

Part 3. Pravi Tamga

(Anastasia'nın günlüğünden alıntılara dayanılarak yazılmıştır)

Bahar gelmişti. Eğitim derslerinden birinde, Sensei'in Nikolai Andreevich ile birlikte bir yerlere gideceği için bir sonraki hafta sonu derslerinin iptal edildiği söylentisi yayıldı. Eğer doktorun adı geçmeseydi kimse bu habere dikkat etmezdi. Ancak onun katılımı grubumuzu o kadar ilgilendirdi ki Nikolay Andreyeviç ve Sensei'nin nereye gittiklerini öğrenmekle kalmadık, kendimizi de onların yol arkadaşı olmaya davet ettik. Sensei ile birlikte bir Kırım dağları yolculuğunu kaçırmamız kesinlikle affedilemez olurdu! Dahası, Nikolai Andreevich'in açıkladığı gibi, yolculuk için basit bir neden yoktu. Son zamanlarda mağaracılık konusunda çok hevesli olduğunu ve bu yüzden Sensei'nin ona olağanüstü mağaralardan birini göstermeyi kabul ettiğini söyledi.

Doğrusunu söylemek gerekirse, genç ek personel Nikolay Andreyeviç'e bir sürü ek sorun çıkardı. Hayal gücümüzde mağara turu tamamen romantik bir şeydi ve gerçekliği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Neden özel bir hazırlığa ihtiyaç duyulsun ki? Sadece sırt çantanızı alın ve gidin! Yine de Nikolay Andreyeviç, hakkını vermek gerekirse, ekipman konusuna çok ciddi yaklaştı. Profesyonel çalışmalarında, herkesin birbirini tanıdığı küçük kasabamızda sık sık askeri bir mayın kurtarma ekibiyle işbirliği yapıyordu. Böylece, doktorun çabaları sayesinde, bize gerekli tüm yeraltı iniş ekipmanları sağlandı: kanvas tulumlar, üzerlerine meşaleler takılmış madenci kaskları ve ilave el fenerleri. Bu ekipmanlar daha sonra yolculuğumuz sırasında fazlasıyla işimize yaradı.

Kostya, Andrew, Tatiana, ben, Stas, Eugene, Volodya ve Victor'dan oluşan grubumuza ek olarak Valera, Peder John ve Sergey'in de bizimle birlikte geleceği ortaya çıktı. Bize Sergey'in Sensei'nin eski bir arkadaşı olduğu ve bir süre sonra onun çevresine katıldığı açıklandı.

Kırım'a araba ile gitmeye karar verildi. Yol kesinlikle kısa değildi, ana belki de akşam geç saatlerde yola çıktığımız için herkes için çok yorucu değildi.

Sabah Kırım Yarımadası eşsiz doğasıyla bizi sosyal olarak karşıladı. Bahar burada çiçek açmış, etrafı taze yeşilliklerle kaplamıştı. Arabanın penceresinin ardında değişen manzaralar birbirinden çekiciydi. Bir güzellik yarışması gibi önümüzde yarışıyor gibiydiler. Ilıman iklim burada çok çeşitli ağaçların ve çalılarının yetişmesine izin veriyordu, bazı kalıntılar da dahil olmak üzere, zaman zaman onları çok karmaşık şekillere sokuyordu.

Kısa süre sonra küçük bir köye girdik ve bir evin kapısının yanında durduk. Sensei ve Nikolai Andreevich ev sahibiyle anlaştı ve arabaları evin avlusuna park ettikten sonra küçük grubumuz çadırları ve yiyecek malzemelerini yüklenerek dağlara doğru hareket etti. Oldukça uzun bir süre yürümemiz gerekti, ancak yürüyüş sadece keyifliydi.

Etraftaki her şey yeşilliklere gömülmüştü. Arada sırada, her tarafı açan bahar çiçekleriyle süslenmiş çayırlar görünüyordu. Ve hava tek kelimeyle muhteşemdi, dikkat çekici derecede hafif, saf ve ince doğal aromalarla doluydu. Bir yerde havanın dağ tazeliğinde, canlandırıcı ozonda bir nefesi vardı; başka bir yerde rüzgâr kap dolusu eşsiz bir deniz

kokusu yayıyordu; diğesinde ise çiçek açmış bir buket bitki esansının kokusu hüküm sürüyordu.

Gitmekte olduğumuz çayın dibi çok uzakta değildi. Ancak Sensei, hava kararmaya başladığından ve dağlarda alacakaranlık genellikle hızlı olduğundan, durmayı ve geceyi ormana yakın bir kayalıkta geçirmeyi önerdi. Biz çadır kurmakla uğraşırken hava tamamen karardı. Neyse ki çocuklar yolda çalı çırpı toplamışlardı ve bu sayede sıcak yiyecek ve içecek pişirebildik. Hepimizin çok sevdiği kamp ateşi buluşmasını düzenlememeye karar verdik çünkü ilk olarak hepimiz oldukça yorgunduk ve ikinci olarak Sensei'nin dediği gibi fiziksel dayanıklılığımız ertesi gün tekrar test edilecekti. Böylece herkes akşam yemeğinden hemen sonra uyumaya gitti.

Sabah bizi yoğun bir sis karşıladı, bu yüzden eşyalarımızı topluyor ve tıpkı sevilen bir ulusal çizgi filmin ana karakterleri gibi yolumuza devam ediyorduk "Siste kirpi". Yine de, dağlarda hava genellikle tahmin edilemeyecek kadar hızlı değişir, bu yüzden kısa süre sonra sis kalktı ve kendimizi çayın dibinin hemen yanında bulduk. Yine de Sensei dağın tepelerine doğru ilerlemek yerine bizi aşağıya doğru yönlendirdi.

Güneş çoktan yükselmişti. Gökyüzü bulutsuzdu. Kuşlar çeşitli melodilerle ötüyordu. Tüm bunların yanı sıra güzel dağ manzarası mükemmel bir bahar havası yaratıyordu. Yol boyunca çocuklar, yanlarındaki tırmanış ekipmanlarıyla hangi yükseklikteki kayalara tırmanabileceklerini tartışıyorlardı. Yine de, Vano ve Eugene'in aralıksız yorumlarını ve

şakalarını çağrıştıran dağ tepelerini fethetme fikrine hevesli olmalarına rağmen, Sensei dağa tırmanmak için acele etmedi ve küçük grubumuzu dağın tabanı boyunca yönlendirmeye devam etti.

Çok geçmeden Sensei'nin "yüzey" yürüyüşümüzün varış noktasına ulaştığımızı söylediği göze çarpan bir kaya oluşumuna geldik. Şaşkınlık içinde etrafımıza bakındık. Gizemli mağaranın sözde girişi olarak hayal ettiğimiz yarım daire şeklindeki devasa mağara yoktu. Tek bir yarık izi bile yoktu! Bu bilmece ilgimizi çekti ve üzerimize yünlü giysilerimizi giymeye başladık. En çabuk giyinen Eugene oldu. Diğerlerini bekleyerek yeri keşfetmeye başladı ama kayada bir yarık görüntüsü bulamayınca şaşkınlıkla sordu, "Sensei, " Açıl susam açıl" mı dememiz gerekiyor?"

Sensei sırttı, "Formaliteleri bir kenara bırakalım."

Giyindikten sonra Sensei, grubumuzun her ihtimale karşı evden getirdiği çadır, ek ekipman ve eşyaları içeren "aşırı yükü" bırakmayı önerdi. Eşyalarımızı ayırmaya başladık. Daha sonra yiyecekleri ve diğer gerekli şeyleri sırt çantalarımıza daha portatif bir şekilde yerleştirdik ve geri kalanları bir taş yığınının arkasına "kamufle ettik". Her şey hazır olduğunda, Sensei kayanın yanında başıboş duran ve çok ağır görünen büyük taşlardan birine yaklaştı ve onu kolayca kenara çekti.

"Hoş geldiniz," diye davet etti Sensei, açılan rögarı göstererek.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık ve daha da yaklaşarak açılan karanlık deliği inceledik. Eugene büyük bir gayret

gösteriyordu. Hatta yüzükoyun uzandı ve şaka olsun diye birkaç kez "hey!" diye bağırarak yarı yarıya rögarın içine sıkıştı. Sonra geri çekildi, dizlerinin üzerine çömeldi, mekanik bir şekilde tulumundaki tozu silkeledi ve gülümseyerek itiraf etti, "Şimdi Winnie the Pooh'un tavşanın evini ziyaret ederken neler hissettiğini anlıyorum."

Herkes güldü ve Peder John neşeye ve didaktik bir şekilde şöyle dedi: "Bakın oburluk günahı nelere yol açabilir! Proteinler ve karbonhidratlarla bedenini tatmin etmeye devam edersen, yakında ne bir mağaraya ne de Cennetin Kapısı'na sığabileceksin..."

"Sorun yok," diye kendini neşelendirdi Eugene. "Sıkıştırmanın imkânsız olduğu yerleri fırtınayla ele geçireceğiz."

"Böyle bir "sıkıcı" için fırtına mümkün olabilir mi?" Vano gözlerini "yaşlı bir adam gibi" kısarak sordu.

Gülümseyen Eugene'in cevabını bir başka kahkaha dalgası bastırdı. Gülp biraz dinlendikten sonra grubumuz rögara dalmak için hazırlandı. Sensei, daha rahat hareket edebilmek için bacağa nasıl çanta takılacağını gösterdi. Kaskının fenerini değiştirdikten sonra ilk giren o oldu. Valera da onu takip etti. Her ikisi de iskelenin görünüşteki darlığına rağmen bunu oldukça düzgün bir şekilde yapmayı başardılar. Ardından Stas, Eugene, Andrew, Tatiana ve ben, sonra da diğerleri.

Karnımızın üzerinde sürünüyor, dirseklerimizi tıpkı cephedeki izciler gibi duvarlara dayıyorduk. Dağ, taştan mengenesinin sıkı halkasıyla bizi kucakladı. Kasvetli mağara bizi asık suratlı bir sessizlikle karşıladı. Mezar sessizliğini sadece bizim iniltilerimiz ve tulum ve çuval hışırtıları

bozuyordu. Bu dar çukurun içinde dağ, davetsiz misafirlerini g, özdenetim ve soğukkanlılık konusunda sınıyor gibiydi.

Gerçekten de böylesine taşlı bir çukurun içine girince insan bambaşka bir dünyaya geçiyormuş hissine kapılıyor. Birkaç dakika öncesine kadar bedeniniz özgürlüğü hissediyor, doğanın parlak renkleri ve güneş ışığı arasında ikamet ediyor, kulağınız kuş sesleri ve uzun kış uykusundan uyanan böceklerin vızılılarıyla mutlu oluyordu; oysa Şimdi kendinizi büyük tonajlı kaya ktellerinin altında taştan prangalara hapsedilmiş hissediyorsunuz. Karanlık her yerde hüküm sürüyordu. Serin havada taş kokusu hissediliyordu.

Başlangıçta, böylesine kayda değer bir farklılığa alışmak zordu. Yassılaşmış bedenlerimizin üzerinde tehditkâr bir şekilde asılı duran devasa anıtsal kaya tabakasının altında, kendinizi kaderi tamamen doğanın kaprisine bağlı olan kk bir böcek gibi hissediyorsunuz. Düşünceler ve duygular daha da keskinleştii. Hatta biraz korku hafif hareketleri fel etti. Yine de merak, eski hayvan içgüdüsünü bastırdı ve gizemli yeraltı dünyasını görmeye duyulan susuzluk, bu ilk sınavı sonuna kadar geçmek için güven ve kararlılık verdi.

Karnımızın üzerinde yaklaşık yirmi metre yol kat ettikten ve beş metre daha ilerledikten sonra, dik durmanın mümkün olduğu kk bir mağaraya çıktık. Tatiana ve ben sürünerek dışarı çıkıp diğerlerini beklerken, Eugene ve Stas çoktan kahkahalar atmaya başlamış ve Sensei'le menhol geçişi sırasında hissettiklerini ve yeteneklerini paylaşıyorlardı. Bu tür

koşullarda uzun boy ve buna bağlı olarak güçlü bir yapı pek de avantajlı değildi. Neyse ki, her iki adamın da güçlü kolları vardı, aksi takdirde sadece kendileri değil, arkalarında süründüğümüz için hepimizin başı belaya girebilirdi. Stas geçişimizi "canlı deri yüzme" olarak adlandırdı. Adamlara göre, geçidin bazı bölümlerinde, göğüs kafesi hacmini önemli ölçüde azaltacak şekilde nefes vermeye ve bu nedenle dar aralıklardan geçmeye çalışırken gerçek solunum jimnastiği mucizeleri göstermek zorunda kalmışlardı. Çocuklar yeraltı dünyasıyla oldukça tatsız dakikalar geçirmişlerdi. Ve bunu yaşayanlar sadece onlar değildi. Kostya, Victor ve Nikolai Andreevich'in yüzlerine bakılırsa, Tatiana'nın ve benimkilerden bahsetmiyorum bile, diğerleri de bazı unutulmaz duygular yaşamıştı. Volodya, Sergey ve Vano en son çıkanlardı, ancak bu üçünün öyle huzurlu ve doğal bakışları vardı ki, sanki bu rögar geçişi onlar için önemsiz bir şeymiş gibi. Ayrıca, dağla beklenmedik karşılaşmanın ardından grubun çoğunda hafif bir hüznün hakimken, Sergey ve Vano tam tersine, sanki gençlik yıllarını hatırlama fırsatı bulmuşçasına bu geçişten büyük bir keyif almış görünüyorlardı.

Herkes bir araya toplandığında Sensei bizi ileriye doğru yönlendirdi. Yaklaşık elli metre sonra fark edilmeden genişlemeye başlayan alçak tavanlı taş bir koridor boyunca ilerliyorduk. Monoton bir şekilde uzayan duvarlar boyunca birkaç dakika daha yürüdük ve sonunda ruh halimizi biraz yükselten ilk muhteşem manzarayla ödüllendirildik. Yolumuzun üzerinde sarkıt ve dikitlerle süslü küçük bir salon belirdi. Kasvetli karanlığın ortasında, çölde bir serap gibi

bembeyaz bir adacık görmek oldukça heyecan vericiydi.

Gruptan istemeden de olsa sevinç ıgılları yükseldi. Eşyalarımızı bırakıp salonun etrafına dağıldık ve bu doğal yarattığı ilgiyle izledik. Tavanda uzun ipliksi sarkıtlar, zeminde ise suyun damladığı yerden yükselen palmiye gövdelerini andıran muhteşem dikitler vardı. Doğanın ince sanatını çatlaklar boyunca bir kenar dikiş saçağı halinde görmek çok ilginçti. Ve bazı yerlerde öyle karmaşık dikitler sarkıyordu ki, sanki bir sihirbaz tarafından büyülenmiş ve yerçekimi kanunlarından tamamen habersiz gibiydiler.

"Ne kadar güzel!" dedi Andrew.

Herkes büyülenmiş bir halde salonda dolaşıyordu.

"Ne kadar zahmetli bir iş!" Nikolay Andreyeviç bir sonraki dikiti incelerken şöyle dedi. "Damla damla, yıl yıl, milenyum milenyum. Her yıl santimetre bazında evrimin tam bir tarihçesi."

"Neyin evrimi? Mağaranın mı?" Kostya merak etti.

"Kırım kıyılarının."

Kostya dikiti her yönden inceledi ve gözlüklerini düzeltti.

"Mecazi anlamda mı söylüyorsun?"

"Hayır, neden?" Nikolay Andreyeviç bitişikteki bir dikiti parlattı. "Buraya bakın. Burada halkaları daha iyi görebilirsin, tıpkı ağaçların kesildiğinde olduğu gibi. Dikitin büyüdüğü tüm dönem boyunca mağaranın dışında iklimin nasıl şekillendiğine dair kimyasal kayıtlar var. Bu bilgiler yüzeyden yağmur suları ve eriyen karlardan gelen sularla sağlanıyor."

"Harika! Bunu nereden biliyorsun?"

"Biraz daha oku, sen de öğreneceksin."

Doktorumuzun yanında duran Andrew elini dikite uzattı, ama Nikolai Andreevich onu aceleyle durdurdu, "Dokunma! Bir dikite sadece dokunsanız bile, terinizin parçacıkları yıllar boyunca onu tahrip edecektir." Andrew utanarak elini geri çekti. "Görüyorsunuz, burada değişmez bir ortam var. Nefes alışımız bile buradaki havanın kimyasını değiştiriyor."

"Anlıyor musun?!" Kostya Andrew'la alay etti. "Don ve nefes alma!"

Bu konuşmayı duyan Eugene hemen "mantıklı bir öneri" ortaya attı.

"Girişe bir kapı levhası yerleştirilmeli: "İnsan havasıyla nefes almak, hapşırma ve öksürmek kesinlikle yasaktır"."

Vano'nun kıkırdaması karanlıkta yankılandı, "Gerçekten de! İnsanların mağaraları uzun zaman önce terk etmiş olmasına rağmen, grubumuzdakiler de dahil olmak üzere bazı bireyler hala troglodit bilinci tarafından terk edilmemiştir. Bu bilinç seviyesi hala beyinlerini tamamen işgal ediyor." Ve karanlığın içinden çıkıp Eugene'in omzuna dokundu. "Şimdi gidelim... sen, mağara enfeksiyonu."

Biz yeraltı salonunun olanaklarına hayranlıkla bakarken Kostya aniden çömeldi, karnını tuttu ve hızla nefes almaya başladı.

"Sorun nedir?" Sensei onun durumunu fark ederek sordu.

"Birden kendimi huzursuz hissettim..."

"Belki de klostrofobin vardır?" Nikolay Andreyeviç merak etti.

"Hiç sanmıyorum. Aslına bakarsanız, herhangi bir kapalı alan hastalığım yok. Sadece biraz huzursuz hissediyorum..."

Bu konuşma diğer çocukların dikkatini çekti. "Hey, dikkat et!" Volodya şakayla karışık tehdit etti. "Bir tankın içinde sağlıklı olamazsın."

"Ben iyiyim," diye elini salladı Kostya kendisine doğrultulan el feneri ışınlarının ışığında. "Sadece bir tedirginlik... Şimdi geçer."

"Olur böyle şeyler," dedi Sensei sakince. "Herhangi bir hastalığı olmayanlar bile bazen mağaraların içinde huzursuzluk hissederler, özellikle de oraya ilk kez geldiklerinde. İnsanın hayal gücü burada büyük oyunlar oynayabilir..."

"Bu doğru. Hayal gücü öyle bir korkuya neden olabilir ki," diye yineledi Nikolay Andreyeviç, "insan buradan çok hızlı kaçabilir."

Çocuklar gülüştüler ve Kostya gülümseyerek ayağa kalktı, ama kendisine yönelik bu beklenmedik genel ilgiden dolayı kafası karışmıştı. Biraz sonra çocuklar tekrar salona dağıldığında Kostya Tatiana ile fısıltıyla konuşmaya başladı ve sonra Sensei'ye yaklaştı. Bir an tereddüt etti ve sonra şaşkınca mırıldandı, "Şey... belki de Tatiana ve ben kalacağız... Sizi burada yüzeyde bekleysek daha iyi olur... Diyelim ki, eşyaları koruyacağız."

Sensei gülümseyerek, "Nasıl isterseniz, bu sadece sizin kararınız," dedi. "Yakında dönmeyeceğiz." Ve sonra daha ciddi bir şekilde ekledi, "Yüzeye geri dönmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

Kostya tereddütle omuzlarını silkti, "Eh, idare ederiz... Umarım."

"Bu açık. Şimdi sizi yukarı çıkaracağım." Vano'yu bulan Sensei, Kostya ve Tatiana'yı işaret ederek ona şöyle dedi "Sen sorumlu olarak kalacaksın, ben de çocukları "yüze"ye götüreceğim."

Vano gülümsedi ve sessizce, "Bitti mi? Yeraltı romantizmi bitti mi?"

Sergey konuşmalarını duydu ve hizmetini sundu. "Sensei, onları geri götürmeme izin ver, bu şekilde daha hızlı olur. Bir iple zincire bağlanacağız. Önce ben gideceğim ve sonra onları yukarı çekeceğim."

"Doğru, bırak Sergey gitsin!" Vano yankılandı ve şakayla karışık Sensei'ye şöyle dedi. "Bugün bizim Susanin'imiz olduğun için seni el üstünde tutmalıyız."

"Tamam," dedi Sensei sırtarak ve Sergey'e dönüp sordu. "Lütfen dikkatli ol."

"Ben hallederim, merak etmeyin."

Kostya, Tatiana ve Sergey tek bir iple bağlandılar. Her şey hazır olduğunda geri dönmeye başladılar. Grubun geri kalanı geçici dinlenme süresini dinlenerek ya da mağaradaki sarkıt ve dikitleri incelemeye devam ederek geçirdi. Kısa süre sonra Sergey geri döndü ve şakayla karışık Sensei'e "operasyonun" başarıyla tamamlandığını bildirdi.

Grubumuz daha da ilerledi. Bana görüldüğü kadarıyla oldukça hızlı bir şekilde birbiri ardına zincirleme olarak ilerliyorduk. Hatta şöyle düşündüm: "Buraya mağaraları görmeye geldik ve şimdi jet uçağındaki gibi hızlı bir tur yapıyoruz". Sensei deneyimli bir rehber olarak grubumuza tam

bir güvenle liderlik ediyordu. Kapılardan küçük salonlara, salonlardan galerilere geçtik. Rotamız birkaç kez yön değiştirdi: bazen bir yamaçtan yukarı çıktı, bazen yokuş aşağı indi, sonra keskin bir şekilde döndü ve içinden çıktığımız ve ters yönde gitmiş gibi görünen bazı dar yarıklardan geçti. Bazen ilk bakışta geçilmez gibi görünen taş tuzaklara girdik, ama Sensei bizi hiç fark edilmeyen yollardan güvenle çıkardı, aklımızı rahatsız etmedi.

Sıcaklığın bir yerden bir yere değiştiği hissediliyordu. Bazı yerlerde hava daha nemliydi ve bu tür geçitlerin duvarlarındaki meşalelerin ışığında su damlaları parlıyordu. Bazı yerler ise cereyan yapıyordu. Ve bir kavşakta uzaktan bir yeraltı selalesinin sesini duyar gibi olduk.

İlk başta bir şekilde yönümü bulmaya çalışıyordum, ama sonra birkaç kez yön değiştirdik ve çok dallı budaklı yolların olduğu kavşaklardan geçtik ve yön bulma çabalarımın boşuna olduğunu anladım. Yine de işin ilginç yanı, bu kadar dolambaçlı ve karmaşık yönlere sahip bir güzergâhta olmamıza rağmen, çoğunlukla boyumuzun ölçüsünü alarak, arada sırada sıkışarak, karnımızın üzerinde sürünerek ya da ayaklarımızı sürüyerek, neredeyse hiç fark edilmeyen bir yol boyunca yürüyor olmamızdı. Yolun aniden alçaldığı ya da dik bir şekilde yükseldiği yerlerde, bazı kaba merdiven basamakları fark edilebiliyordu. Basamakların yanındaki taşlar tamamen pürüzsüzdü. Acelemizden dolayı bu basamakların doğal mı yoksa yapay mı olduğunu tam olarak anlayamadım. En büyük sürprizimiz, hem psikolojik hem de fiziksel olarak bazı beklenmedik çilelere hazırlanıyor olmama rağmen oldukça rahat ilerliyor olmamızdı.

Ve kendi insan doğamın bu tür koşullar altındaki davranışlarına ilişkin önemli bir gözlem daha yaptım. Yolumuzun en başından beri, özellikle de menhol geçişinden sonra, sürekli olarak doğal olmayan bir korkunun garip hislerini yaşadım. Bunun bir sonucu olarak hareketlerim kısıtlanıyor ve grubun ortasında yürümeye gayret ediyordum, dahası çoğunlukla bastığım yere bakıyordum. Etraf bana kasvetli ve korkutucu görünüyordu. Böyle düşündükçe de korkudan titriyordum. Hareket halindeyken bu korkunun nedenlerini arıyor, özellikle mağaranın garip etkisini suçluyordum. Sonunda öyle bir panik haline ulaştım ki, nerede olduğunu bilsem neredeyse çıkışa koşacaktım.

Ancak, mağaranın insan ruhu üzerindeki olumsuz etkisine dair teorim, bizimkilerin alışlagelmiş şakalarıyla dolu sonraki beş dakikalık dinlenme sırasında, mağaradaki gezintilerinden keyif aldıkları belli olan tur katılımcılarının çoğunun Olimpiyat sakinliğini fark ettiğimde sabun köpüğü gibi patladı. Nikolai Andreevich ise zamanını hiç boşa harcamıyor ve her fırsatta çevresindeki duvarları, kayaları ve katmanları inceliyordu. Tüm bunları fark ettiğimde, kabaran olumsuz düşünceler geri çekildi ve Hayvan doğasının kötü saldırganları olan bu düşüncelerin sadece hayal gücümle alay edebilecekleri bir anı beklediklerini anladım. Korku yerini meraka bıraktı...

Gerçekten kaçmaya çalıştığım mağara ilginçti - doğal olan mı yoksa Peder John'un özenle adlandırdığı gibi kendi "troglodit bilincimin" mağarası mı? Bu kadar korktuğum şey

neydi? Bir insan nerede olursa olsun - yeraltında, yeryüzünde ve hangi ortamda olursa olsun - korkusunun gücünün düşüncelerinden kaynaklandığı tamamen açıktır. Ne demişler, bir insan ne düşünüyorsa tam olarak odur. Ve korkumun sadece saçma olduğunu hissetmeye başladım, çünkü bu sadece Hayvan doğasının önemsiz kirli bir numarasıydı. Sakinleştikten sonra duygularımı ve hislerimi Lotus Çiçeği meditasyonuna yoğunlaştırdım ve belli bir süre sonra her şey kendiliğinden çözüldü. Zihnim bile yeraltı dünyasının muhteşem yaratımlarını takdir etmek gibi faydalı bir işle meşgul olmaya başladı.

Korku örtüsü ortadan kalkar kalkmaz önümde, yer üstündeki sıkıcı hayatım boyunca varlığını bile tahmin edemediğim harika bir dünya açıldı. Yüzyıllar boyunca su tarafından ustalıkla oyulmuş fantastik taş kemerleri ve duvarları görünce, böylesine büyük ölçekli bir eser karşısında çok mutlu oldum. Mağaranın içindeki manzaranın olağanüstü çeşitlilikte olduğu ortaya çıktı. En azından el fenerlerimizin sonsuz karanlıktan yakalayabildikleri etkileyiciydi. Bu güzelliği düşünürken, sanki esrarengiz bağırsakların görünmez yaşamıyla iç içe geçmiş gibi bir hayranlık duygusuna kapıldığımı hissettim.

Şimdi yeraltı seyahatlerinin mağara bilimcileri ve mağaracıları neden bu kadar cezbedtiğini anlıyordum. Yeraltı dünyasının belki de insanoğlunun hiç ayak basmadığı harika noktalarını keşfetmenin verdiği eşsiz haz ve hayranlık duygusuydu bu. Bu, ebedi gizemin, hazinelerini yalnızca cesur ve kararlı insanlara gösteren esrarengiz bütünlüğün sarsıcı duygusuydu. Muazzam irade gücü ve azim, insanın

bitkin ve yorgun bedeninin ısrarla ilerlemesini, bazen ölümlerle yaşamın eşiğinde dengede durmasını sağlıyor. Bir grup halinde yürüyorduk ve yine de belli bir heyecan verici titreme yaşıyorduk. Peki ya insan tek başına giderse? Sadece bir yeraltı rotasını kat etmek için değil, aynı zamanda doğanın büyük gizemi uğruna her şeyden önce kendisinin ve korkularının üstesinden gelmeye hazır, bütünleşmiş, güçlü iradeli bir kişi olmak için bir insanın ne kadar cesarete sahip olması gerekir!

Mağaralar dış dünyadan sıkıca izole edilmiştir. Onların mutlak sessizliği ve aşılmaz karanlığı otomatik olarak insanı kendi içine dalmaya, kendi ruhuna bakmaya zorlar. Mağaralar, yaşamlarıyla, iç iklimin daimi koşulları altında bin yıllık varoluşlarıyla, ikilikleriyle bir şekilde insana benzerler. Bir insanın kaderi ve koşulları dışarıdan nasıl değişirse değişsin, bedeni nasıl gelişirse gelişsin ve sonra yaşlanırsa yaşlansın, kişinin ruhunun içinde karanlık, özlem, sessizlik ve sonsuzluk kalır, eğer kişi oraya yönelmezse. Ve sizin dışınızda hiç kimse bilinçaltınızın karanlık yeraltında saklı olan tüm görkemli ve ilahi olana erişemez. Sadece siz kendiniz, var olan her şeye duyduğunuz değişmez Sevgi sayesinde, sadece içinizdeki gerçek hazineyi bulmakla kalmaz, aynı zamanda onu karanlıktaki İlahi yolu aydınlatacak parlak bir kristale dönüştürebilirsiniz.

Öte yandan, dış dünyadan böylesine mükemmel bir mağara izolasyonu, meditasyon veya dua sırasında kişinin dış dünyayla bağlantısının kesilip iç dünyasına yoğunlaştığı

zaman bilincinin izolasyonuna benzer. Dua sözcüklerinin telaffuz edildiği bilincin içinde, olağan telaştan, yaşam sıkıntılarında aynı inziva, aynı mükemmel sessizlik vardır. Çarpıcı tesadüfler! Peki ya, küresel olarak doğa için, değişmez iklime sahip bu tür yerler, dış koşullardan bağımsız olarak, doğanın kendisi için en önemli ve değerli olan yeryüzündeki ilk yaşamın embriyolarını koruyabileceği tam olarak belirli emniyet valfleriyse. Ruhsal bir insan için ruh ne kadar önemliyse, doğa için de yaşam o kadar önemlidir. Gerçekten de, zaman zaman sadece tüketicinin doğaya karşı tutumuna, Dünya üzerindeki şu ya da bu yerin insanlara neler verebileceğine odaklanarak pek çok ilginç şeyi gözden geçiriyor ya da küçümsüyoruz. Pek çok insan bu tür yerlerin doğanın kendisi için ne anlama geldiğini hiç düşünmüyor. Ve ne yazık ki, kitlesel egoist düşünce ve eylemlerimiz hem doğa hem de bir bütün olarak insanlık için izler bırakıyor.

* * *

Grubumuz oldukça uzun bir süredir yürüyordu. Tünel benzeri bir geçitten daha geçtikten sonra kendimizi çok sayıda taş bölmesi olan bir mağara salonunda bulduk. Burada Sensei yirmi dakikalık uzun bir mola daha vereceğimizi duyurdu. Birisi taşların üzerine oturdu, diğerleri çantalarını çıkarıp etrafa bakınırken Eugene tulumunu tozdan arındırmak için gayretle silkelemeye başladı.

"Tanrı aşkına! Her yer toz içinde!" Adam düpedüz sinirlenmişti ama sonra gülümseyerek şaka yapmaya başladı:

"Şu iki şeyi hiç anlayamadım: Tozun nereden çıktığını ve paranın nereden kaybolduğunu?"

Gerisini dinlemeye koyulan Sensei, diğer şeylerin yanı sıra, "İnsanlar bu kadar tembel olmasaydı, çoktan bir "kir kovucu" yaratmış olurlardı. Doğadan, örneğin bir lotus çiçeğinden öğrenmeliler. Yaprakları mükemmel bir şekilde kendini arındırır, suyu ve kiri uzaklaştırır."

"Nikolay Andreyeviç son kelimeyi vurgularken bir taşın üzerine oturdu ve ayağını bottan kurtarmaya çalıştı. "Oysa insanlar çoğunlukla sabunu geliştirmeye çalışan kimya ile meşguller."

"Kesinlikle," diye sırttı Sensei, çömelmiş ve sırtını bir taş bölmeye yaslamıştı. "Elden bir şey gelmez - iş iştir..."

"Peki bu "pislik kovucu" nedir?" Stas merak etti.

"Çok basit bir şey," dedi Sensei gözlerini yarı kapalı tutarak. "Bu, pelikül şeklinde koruyucu bir kat. Herhangi bir giysinin üzerine sürülebilir. Çok kullanışlı... Çağdaş teknolojileri kullanarak yapmak da çok kolay. Polimeri alıp gümüş nanopartikülleriyle birleştirmek yeterli..."

Sensei uyumaya çalışırken sessizleştiği için kimse onu daha fazla soruyla rahatsız etmeye cesaret edemedi.

O dinlenirken biz de mağarayı inceliyorduk. Her şeyden önce sıra dışılığı nedeniyle üzerimizde özel bir etki yarattığını belirtmek gerekir. Mağara hacimli bir labirenti andırıyordu. Tüm köşeleri birbirine benziyordu ve bir yerde kenara çekildiğinizde dönüş yolunu uzunca bir süre aramanız

gerekiyordu. Mağara kubbesine yansıyan meşale ışıklarını takip ediyor gibi görünüyorsunuz ama sonra kendinizi başka bir çıkmaz köşede buluyorsunuz. Şaka ustalarımız bile, mağara testini bu tür bir yön bulamama konusunda geçtikten sonra, özel bir neden olmadan gruptan uzaklaşmamaya gayret ettiler.

Yine de Eugene bu koşullar altında bile kendine sadık kaldı. İlk olarak, Vano labirenti incelemeye gittiğinde onu korkutmaya karar verdi. Peder John taşların arkasında kaybolur kaybolmaz, Eugene bize bir gerilim filmi çılgılığı duymak üzere olduğumuzu işaret etti ve rahibin peşinden yürüdü. Ancak beklenen ses efekti gelmedi. Vano oldukça hızlı bir şekilde geri döndü, ama Eugene hala yokken farklı bir taraftan. Sonunda, ağlamaklı sesi karanlıktan bir yerlerde yankılandı: "Millet, neredesiniz? Halloo! Kimse yok mu! El fenerimin pili ses tellerimle birlikte tükendi. Yardım edin! SOS!!! Oooh..."

Sensei, Eugene'in ısrarlı ulumalarını dinleyerek gözlerini açtı, Sergey'in yanına yerleşmiş olan Peder John'un memnun yüzüne baktı ve ciddiyetle şöyle dedi

"Lütfen, tamamen kaybolmadan önce onu oradan çıkarın, yoksa bir hafta boyunca onu aramak zorunda kalacağız."

Vano gülümsedi, doğruldu ve el fenerini mağaranın tavan köşelerinden birine doğru tuttu.

"Işığa doğru yürü, benim günahkâr çocuğum..."

Belli bir süre sonra adam mutlu bir gülümsemeye önümüzde belirdi. Ve tam o anda, şakayla karışık, ellerini öne doğru uzatmış kör bir dilencinin görüntüsünü canlandırdı. Şakayla karışık eğilmeye ve "hasta" bedenini kurtardıkları için

herkese teşekkür etmeye başladı. Hatta rahibe yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve başını yere vurmaya başladı. Bu selamlamalardan biri sırasında, "kör dilenci" tulumunun paçasında bir yırtık görünce aniden "görme yetisini geri kazandı".

"Oops! Ne kalite ama, lanet olsun..."

Adamların kahkahaları eşliğinde deliği eliyle kapattıktan sonra yanıma geldi ve "acı çeken kişi için bir kerelik merhamet ödeneği" olarak bir iplik ve bir iğne istedi. İhtiyacı olanı aldıktan sonra Eugene komşu bir çıkmaz sokağa doğru ilerledi ve terziliğiyle kimsenin kafasını karıştırmamak için köşede saklandı. Yerine oturması epey zaman aldı. Sonra giriş duvarında, el fenerinin ışığıyla pantolonunun paçasını zahmetle diken adamın gölgesi belirdi. Bu arada gündelik konular üzerine konuşmaya başladık. Birden Stas sordu, "Bak! Onun nesi var?" diye sordu.

Herkes Eugene'in "atölyesine" doğru baktı. Adamın gölgesine bakılırsa, kendisine yukarıdan saldıran devasa tüylü bir örümceği kovaladığı düşünülebilirdi. Köşeden, sanki bir adam "etobur böcek"le savaşmak için elinden geleni yapıyormuş gibi kısık sesler duyuluyordu. Stas yarı yarıya ayağa kalktı. Sonra gülümsedi ve bizim dikkatli bakışlarımız arasında sessizce çıkmaz sokağa doğru ilerledi. İçeri bir göz attı ve gülmemek için kendini zor tutarak aynı gürültüyle geri döndü. Meğer Eugene bir gölge tiyatrosunun trajikomedisini oynuyormuş, iğne ve iplik isterken burnumun dibinden sinsice aldığı belli olan havlu püsküllü hafif şapkamı kocaman bir gölge örümceğine dönüştürmüştü. Stat bize bu baharatlı

detayları anlattığında, kendimizi daha fazla kontrol edemedik ve kahkahalarla kükremeye başladık ve sadık komedyenimizi alkışladık. Kükremeleri ve alkışları duyan Eugene, girişiminin rezil bir başarısızlık olduğunu anladı. Yine de duruma hemen tepki gösterdi ve gölge oyununda "örümcek" ve onun "eziyet çeken kurbanını" sakın bir şekilde canlandırdı.

Eugene'in son şakası herkesin o kadar hoşuna gitti ki, çocuklar birbirlerini "canlanan" mağara aslanları ve devasa ayıların gölgeleriyle korkutmaya başladılar. Bu memelilerin otuz ya da kırk bin yıl önce yaşamış olmaları pek de önemli değildi. Asıl önemli olan oyun sürecinin kendisiydi, çünkü yabancı bir yerde unutulmaz izlenimler yaratacak olan tam da buydu.

Sarkıklarımız canlandı. Yeni eğlence özellikle kana adrenalin kattı ve yürüyüş sırasında zamanı aydınlattı. "Aydınlık" tam da doğru kelimeydi, çünkü rotamız herhangi bir süper çaba sarf etmemizi gerektirmiyordu. Bazılarımızın gizliden gizliye beklediği gibi yeraltı nehirlerinden geçişler, dipsiz çukurların üst geçitleri yoktu. Örneğin, Volodya sırt çantasında su mokasenleri taşıyordu ve Sensei'ye bunların zorunlu olarak gerekeceğini garanti ediyordu. Stas ve Eugene her ihtimale karşı yanlarına ipler ve bazı kaya tırmanışı ekipmanları almışlardı. Sensei o zaman itiraz etmemeye karar vermiş ve hepsinden vazgeçmişti. Şimdi, oldukça uzun bir yol kat ettikten sonra, görünüşe göre çocuklar omuzlarında taşıdıkları tüm o malzemelerin işe yaramaz olduğunu fark ettiler. Muhtemelen, mağaradaki tehlikeli yerleri bir şekilde

atlattık, çünkü yolumuz çoğunlukla, doğal bir versiyonda oldukça medeniydi diyebilirim.

"Büyük su" ile sadece bir kez karşılaştık. Bir başka su birikintisi, eğim ve dönüş karmaşasını geçtikten sonra, yılan balığı gibi kıvrılan dar bir yarıktan geçtik ve kendimizi küçük bir platformda bulduk. Hava hemen nemlendi ve sanki büyük bir boşluğa girmişiz gibi hissettik. Meşalelerimizin ışıkları karanlığın içinde süzölmeye başladı ve muazzam sarkıt olanaklarını aydınlattı. O anda yukarıda, bir kaya terasındaydık. Önümüzde dantelli, bembeyaz bir dağı ve içindeki dikitleri olan muhteşem bir göl uzanıyordu. Gölün ortasında yer alan yedi devasa kar beyazı dikit, şekilleriyle ideal olarak lotus çiçeklerini andırıyordu. Muazzam boyutları olmasaydı, bunların gerçekten de doğal çiçekler olduğunu düşünebilirdik.

Taş çıkıntıdan aşağıya tuhaf çuval benzeri basamaklarla dikkatlice indik. Göl boyunca zar zor fark edilen bir patika uzanıyordu. Zarif işlemeli salonun şaşırtıcı güzelliği bizi iyice yavaşlattı. Gerçekten nasıl ilerleyebilirdik? Belki de yolumuzun üzerinde daha iyi bir şey göremeyecektik. Büyük olasılıkla ruh halimizi anlayan Sensei daha yavaş yürümeye başladı ve bize masalsı "sarayın" muhteşem süslemelerini fark etme fırsatı verdi. Tavandan aşağıya, eksantrik, ters dönmüş şamdanlar şeklindeki sarkıtlar görkemli bir şekilde sarkıyordu. Ve bunların arasında, muhteşem beyaz zambaklardan oluşan devasa salkımlar şeklinde solmayan çiçek demetleri sarkıyordu. Salonun duvarları yoğun bir şekilde orijinal bembeyaz püsküller ve ponponlarla süslenmişti ve bazı yerlerde sanki hafif bir tülle örtülmüş gibi ince bir beyaz

kristal tabakasıyla kaplanmıştı. Ve tüm bu cazibe, meşalelerimizin ışıkları altında göz kamaştırıcı havai fişeklerle parıldıyor ve ışıldıyordu. Her şey o kadar dantelli, narin, kırılğan ve hassas görünüyordu ki, binlerce yıldır sürekli çiçek açan ve dağların bağırsakları tarafından sevgiyle korunan bu muhteşem cennet noktasına bakarken istemeden nefesimi tuttum.

Yine de en çarpıcı olanları, devasa boyutları ve ideal şekilleriyle dikit nilüferlerdi. Bembeyaz güzelliklerinden gözleri ayırmak mümkün değildi. Hayatımda daha önce hiç bu kadar şaşırtıcı, saf ve doğanın kendisi tarafından minerallerden yetiştirilmiş çiçekler görmemiştim. Grubumuzun sevinç çığlıklarına bakılırsa, neredeyse hepimiz bu olağandışı güzellikteki görüntü hakkında benzer düşüncelere sahiptik. Çocuklar bu mucizenin doğa tarafından yaratıldığına inanamıyorlardı, o kadar gerçek dışı görünüyordu ki. Nikolay Andreyeviç onların şüphelerine karşı şöyle dedi: "Tartışmasız, bu doğanın işi! Muhtemelen bu nilüferler su altı oluşumları, birikmiş kabuklar. Bu tamamen doğal bir süreç. Göl yüzeyinde ince bir zar oluşur. Daha sonra su seviyesine ulaşan dikitler üzerinde birikir. "Tüplerin" tahtalarına yapışan ince zar yavaş yavaş yüksekliklerini arttırır..."

Ancak Nikolay Andreyeviç'in kapsamlı açıklamalarına ve sağlam bilimsel yorumlarına rağmen, tam yedi çiçeğe sahip böylesine nilüfer benzeri bir güzelliğin sadece doğa tarafından yaratıldığına inanmak zordu. Gerçi bunu doğadan başka kim yaratabilirdi ki? Başka kim damlama yönünü binlerce yıl önceden bu kadar hassas bir şekilde tahmin edebilirdi ki,

sonunda bu aralıksız çalışma sayesinde böyle bir mucize ortaya çıkabilsin?

Doğrusunu söylemek gerekirse, kimse büyüleyici ve cezbedici nilüfer gölünden ayrılmak istemiyordu. Yine de Sensei bize etrafı gezmemiz için biraz zaman tanıdı ve kararlı bir şekilde ilerlemeye devam etti. Biz de geride kalmak istemeyerek onu takip ettik. Ayrılırken, bu yer bize beklenmedik bir sürpriz daha yaptı. Gittiğimiz yönde ve ışığı hedef alarak, muazzam dikitlerden oluşan ve nilüfer gölünü koruyan bazı görkemli heykel figürleri vardı.

Yaklaştığımızda, ortada yer alan ve kayadan dışarı doğru çıkıntı yapanlardan birinin, Giza'daki Mısır piramitlerinin yakınında ebedi barışı koruyan yatan Sfenks'e benzediğini gördük. Nedense tüm "heykeller" arasında en çok onun mistik figürü dikkat çekiyordu. Kar beyazı Sfenks'in yaşayan bir hayalet gibi, bin yıllık barış bölgesine izinsiz girmeye cüret edenlere yüksekten bakmak için devasa mağaranın duvarından yarı öne doğru hareket ettiği gibi garip bir izlenim yaratıldı.

Zayıf ışık huzmelerimiz Sfenks'in yaklaşık beş metre yüksekliğindeki devasa başını aydınlattığında tüylerimiz diken diken oluyordu. Kraliyet başlığına benzeyen sarkıtlardan oluşan büyük buz sarkıtları ensesinden omuzlarına doğru iniyordu. Alnında ise kobraya benzeyen, kukuletası açılmış, bembeyaz bir heykelcik yükseliyordu. "İnsan yüzünün" ifadesine gelince, yeterince net değildi, ama bu sadece izlenimimizi yoğunlaştırdı. Yüz kabartmasının böylesine "belirsiz" gizemi daha da çekiciydi, çünkü herkese zihinsel olarak kendi hayali görünümünü çizme şansı veriyordu.

Ancak, belki de bu esrarengiz yüzdeki en etkileyici şey, yönlendirdiğimiz ışıktan gelen tuhaf yansımalarla oynayan gözleriydi. Bu ışık efekti sayesinde tüm sarkıt ve dikit heykeli canlanıyor ve gerçekten de yeraltı dünyasının asırlık sırlarını koruyan güçlü bir Muhafıza dönüşüyordu.

Gözleri herkesin üzerinde bir etki yarattı. Grubumuz birbirlerine usulca fısıldamaya başladı. Birisi gözlerin yerinde elmaslar olduğunu ve bu yüzden gözlerin böylesine şaşırtıcı bir parlaklık ürettiğini düşündü, birisi bunun sarkıtın doğal dışbükeyliğinden kaynaklanan bir ışık yansıması olduğunu düşündü ve birisi de geri kalanları böyle bir etkinin ancak yapay olarak yaratılabileceğine ikna etti. Sadece Sensei tartışma boyunca sessizliğini korudu.

Gariptir ki yolumuz doğruca Sfenks'e çıktı. Bu doğal heykele yaklaştıkça hafif bir batıl inanç korkusu bile hissetmeye başladım. Grubumuz dikitinin hemen önünden geçerken kendimizi bir karınca formasyonu gibi hissediyorduk. Sol ön ayağına geldiğimizde ise birdenbire ikinci ve üçüncü "pençeler" arasında fark edilmeyecek kadar dar ve sıkışık bir geçide dönüştük. Birden, bu mağarada tek başıma olsaydım, burada, görünüşü anlaşılmaz bir korku uyandıran heykelin yakınında bir geçit aramayı akıl edemeyeceğimi düşündüm. Muhtemelen yürüyüşe katılanların her biri aynı düşünceyle ilerlemeye teşvik edildiğinden, herkes bir diğerrinin izini takip ederek geride kalmamaya çalıştı. Bakışları sadece korkutucu değil, aynı zamanda kök

salmış olan Sfenks ile yüz yüze kalma ihtimali kimseyi mutlu etmiyordu. Her birimiz Ebedi Muhafız'ın gözlerinin neyden yapıldığını tartışırken kasıla kasıla yürüyor olsak da, sonuçta bu tartışma, etkileyici devasa figür karşısındaki dehşetimizi bir nebze olsun hafifletiyordu.

Sfenks'in ön ayağından geçip daha geniş bir iskeleye ulaştığımızda, birisi Sfenks ya da daha doğrusu eski Yunan mitolojisindeki Sphinga ile ilgili bir efsaneyi hatırladı. Sfenks, Teb yakınlarındaki bir uçurumda yaşayan ve yoldan geçen herkese aynı bilmeceyi soran kanatlı yarı kadın yarı dişi bir aslandı: "Sabahları dört ayak, öğlenleri iki ayak ve akşamları üç ayak üzerinde yürür. Nedir bu?" Cevabı bilmeyen herkesi yiyip bitirmiş. Sadece Oidipus bilmeceyi çözebilmiş ve onun çocuklukta, olgunlukta ve yaşlılıkta bir insan olduğunu söylemiş. Ondan sonra Sphinga kendini uçurumdan attı... Yine de, efsaneyi evde rahat bir koltukta bir fincan çayla oturarak okumak bir şeydi ve tamamen farklı bir şey, daha az mistik olmayan bir sarkıt ve dikit Sfenks ile buluşma sırasında bir dizi duygu yaşadığınız psikolojik bir şoktan sonra efsaneyi gözden geçirmekti. Bu koşullar altında, sanki Sfenks'in bilmecesinin çözümsüz kaldığı ve ölümünün nedeni haline geldiği o yoldan geçen kişiymişsiniz gibi, her şeyi kesinlikle tamamen farklı algıladınız.

Bunun üzerinde daha derin düşünersek, bunun Sfenks ile değil, gafil avlanan bir insanla ilgisi olduğunu görürüz. Bilinmeyen karşısında bizde böyle bir panik korkusuna neden olan şey tam olarak nedir? Bu tür olaylara karşı içsel

duyarlılığımız ve hayal gücümüzü harekete geçiren ve Hayvan doğası tarafından yaratılan dehşet verici resimler yaratan spontane düşüncemizdir. Ve dikkatimizi emen ve bu dünyadaki her türlü engeli aşabilecek muazzam ruhsal güç kaynağını zoraki bir korkuyla gölgeleyen de tam olarak Hayvan doğasıdır. Bu nedenle, gafil avlanan bir insan bilincinde baskın olan alışkanlıkları devreye sokar. Ve *eğer bilincinde alışılmış Hayvan doğası baskın olan "sıradan bir yoldan geçen" olduğu ortaya çıkarsa, bu maddi yaşamın tek gerçekliği olduğu ve ölümün sadece fiziksel değil, aynı zamanda " ruhsal son" anlamına geldiği çoğu insanla aynı kaderi paylaşacaktır. Öte yandan, eğer onların yerine ruhsal bir benlik ortaya çıkarsa, "sıradan bir yoldan geçen" için karşı konulmaz görünen her türlü engel, bu ruhsal benlik için sonsuzluğa doğru atılmış bir başka adım olacaktır.*

* * *

Etkileyici bembeyaz salondan sonra tekrar loş, karanlık geçitlere ve galerilere daldık. Taş, görme yetisi için alışkanlık haline gelmişti. Ve yine etraftan çok aşağıya bakmaya başladım. Alışkanlık belli ki insan doğasının en belirgin özelliklerinden biri. Ne kadar süre yeraltında kaldık? Sadece birkaç saat. Yolumuzun başındaki taş nedeniyle o kadar çok izlenim yaşadık ki - panik korkusu ve gerçek hayranlık duygusu! Peki şimdi ne oldu? Sadece kısa bir süre geçti ve her şey yeniden alışılmış hale geldi, kesinlikle neredeyse her buz sarkıtının bir sanat eseri, büyük ressam ve heykeltıraşın -

Doğa'nın - fantezi uçuşu gibi görüldüğü karstik mağaralar hariç. Yine de, karstik mağaralar, üzerinde ilerlediğimiz taş galeriler gibi sonsuz labirentler olsaydı, kusurlu zihnimizin bu bembeyaz güzelliği bile alışkanlık haline getireceğinden emindim. İşte o zaman alışkanlık, düşünmeyi yeniden "eşsiz Ego"nun derinliğine götürecek ve her birimiz gizliden gizliye en önemli olduğunu düşündüğü şey üzerine yeniden kafa yoracaktı.

Sensei'nin başını çektiği grubumuz birkaç yeraltı yürüyüşünden daha geçti. Bazı yerlerde tünel o kadar daraldı ki tekrar sürünmek zorunda kaldık. Yine de çabalarımızın sonucu tüm beklentilerimizi aştı. Kendimizi yeterince geniş bir salonda bulduk. Ne sarkıt ne de dikit olmamasına rağmen, bu oda da bizi oldukça şaşırttı. Yüzeyi, ortasında devasa dikey kayalardan oluşan garip bir kümelenmenin bulunduğu, uzun zaman önce kurumuş bir gölün oval tabanını oluşturuyordu.

Sensei bizi koridorun sol tarafı boyunca ilerletti. Bir yan duvarın neredeyse ortasında, yaklaşık üç metre yukarı çıkan, bir kayaya oyulmuş ve tuhaf bir sundurmanın girişinin yanında sona eren merdivenler keşfettik. Sfenks'in gözlerine gelince, doğal mı yoksa yapay mı oldukları konusunda tartışmalar ve şüpheler vardı; merdivenlere gelince, hiç kimse bilinmeyen bazı uzmanların kaya çıkıntısı üzerinde çok çalıştığından şüphe duymuyordu. Sensei uzun bir süre dinlenmek için burada kamp kurmayı önerdi. Çok uzun zamandır kimsenin adım atmadığı anlaşılan merdivenleri tırmanmaya başladık. Böyle anlarda, sanki bu suskun antik

taşların tanıklık ettiği bilinmeyen geçmişin en derin gizemiyle temas kuruyormuşsunuz, sanki siz de bu mağaranın asırlık tarihçesinde bir gölge gibi akıp giden bu tarihin bir parçasıymışsınız gibi garip bir hisse kapılırsınız.

"Sundurma"da büyük merdivenler gibi şekillendirilmiş üç uzun sıra yekpare taş bank vardı. Yorgunluktan sırt çantalarımızı omuzlarımızdan indirdik ve mutlu bir şekilde banklara yayıldık, fazla çalışan bacaklarımızı esnettik.

Yine de uzun süre oturmak zorunda kalmadık. Meşalelerimizin ışığı mağara odasını aydınlatır aydınlatmaz, karşımıza çıkan manzara karşısında şaşkınlıktan ağzımız açık kaldı. Basit bir taş yığını olarak gördüğümüz kayalar, salonun ortasında belli bir düzen içinde yer alıyordu. Bu desen tam olarak yukarıdan net bir şekilde gözlemlenebiliyordu, çünkü monolitlerin tepeleri sanki tek ve aynı yükseklikte kesilmiş gibiydi. Desenle ilgili varsayımını ilk dile getiren rahip oldu: "Hımm, ortasında çapraz bir çubuk bulunan Eski Slav harflerinden "ж "ye benziyor."

"Evet, gerçekten de böyle bir benzerlik var," diye başını salladı Sergey. "'Zhyvitsa", "zhivite", "zhivot"..." diye mırıldandı rahip.

"Ne diyorsunuz?" Andrew anlamamıştı.

"Bu harf Kiril alfabesinde böyle adlandırılıyor," diye açıkladı Peder John.

"A-a-ah," diye mırıldandı adam.

Nikolay Andreyeviç, "Daha basit bir ifadeyle, "hayat" anlamına geliyor," diye sözlerini tamamladı.

"Antik çağda bu harf sadece yaşam anlamına gelmiyordu. İki kutsal ayini içeren Dünya Ağacı'nın belirli bir sembolüydü: Yaşam ve Bilgi," diye belirtti rahip.

"Tabii," dedi psikoterapist, "yukarıda ve aşağıda aynı. Tıpkı Gerçeklik (Yav) ve Nav gibi."

"Bana göre biri diğerine göre ters çevrilmiş iki taş zambağa benziyor," diye belirttim.

Victor, "Kocaman bir böceğe benziyor," diye görüşünü ifade etti.

Biz tahmin yürütürken Sensei ne bizim hayret dolu haykırışlarımızı ne de kayaların genel panoramasını dikkate alıyor gibiydi. İlgilendiği tek şey, durumu tam bir dinlenme fırsatı olarak kullanmak gibi görünüyordu. Elleriyle ayaklarını ovuşturdu ve kıyafetlerinin üzerinden kısa bir rahatlatıcı masaj yaptı. Tam o anda Victor, keyifli gözlerini kayalara dikmiş, hayretle sordu: "Sensei, bu da ne böyle?"

Sensei ayaklarına masaj yaparak, "Git ve bak," diye nazikçe önerdi.

Bu fikir herkesin hoşuna gitti. Grubumuz aynı anda liderimizi dinlenmesi için bırakarak aşağı indi. Muhteşem manzarayı seyrederken adrenalinin de etkisiyle yorgunluğumuzu tamamen unuttuk ve salonun etrafında dolaşmaya, ana objeyi şaşkınlıkla incelemeye başladık. İki metrelik monolitler belli bir sıra ile birbiri ardına yerleştirilmişti. Aralarında neredeyse eşit iskele boşlukları bulunuyordu. Sadece ortada yer alan bazılarının arasındaki geçitlerin alanı biraz farklıydı. Kayalar düzgünce işlenmiş,

neredeysse pürüzsüz hale getirilmişti. Eugene yivli tepeye uzandı ve elleriyle dokundu.

"Yani?" Yanında duran Volodya ona sordu. "Cilalanmış gibi pürüzsüz... Tek sorun bol miktarda toz olması," dedi adam ellerini silkeleyip sırtarak. "Size yüzde yüz güvenle söyleyebileceğim şey, "temizlikçiler" belli ki buraya uzun zaman önce gelmişler."

"Evet," dedi doktor düşünceli bir şekilde kayaları inceleyerek. "Böyle bir şeyi yaratmak için ne kadar emek ve bilgi harcanmış! Sadece geometri bilmek böyle bir yapı için kesinlikle yeterli değil."

"Muhtemelen bunu inşa eden kişi de olağanüstü bir sanatsal yeteneğe sahipti," diye yineledi Vano, "ж" harfinin iki uzunlamasına yarısı arasında tuhaf bir iç geçidin bulunduğu kaya birikiminin tam ortasına girmişti.

Taş blokların arasına sıkışarak ona doğru koştuk. Meşalelerin ışığında önümüzde esrarengiz semboller, hiyeroglifler, süslemeler ve alışılmadık bir oyma kabartma belirdi. Şaşkınlıktan kaskatı kesilmiş, ağızımız açık bir halde, grubumuz komşu monolitleri incelemeye başladı. Birçoğunun üzerine yazı yazılmıştı ama hepsinin değil. Bana görüldüğü kadarıyla, dolu ve boş kayalarda özel bir sıra gözlenmiyordu.

Sergey çizimleri incelerken, "Bu gerçek bir matematiksel kod kaynağı," dedi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Vano, sanki bir öğrenciyi sorgulayan bir rektör gibi ellerini arkasında birleştirerek sordu.

"Bak. Seri olarak dizilmiş eşit sayıdaki takozları görüyor musun? Burada ve burada... Ve bu sütunda bunlardan daha çok var. Belli ki matematiksel türden anlamsal bir yük var... Geriye kalan tek görev," diye sırttı Sergey, "anahtarı öğrenmek."

"Hem, Polonyalı matematikçi Hugo Steinhaus'un dediği gibi: "Matematik ruh ile madde arasında aracılık eder"," dedi Peder John, alıntı yazarının adını büyük bir güçlkle telaffuz ederek.

"İlginç, ilginç," diye mırıldandı Nikolay Andreyeviç sevinçle, eliyle kabartmalı kabartmayı özenle okşayarak. "Eğer bu gerçekten de matematiksel bir kod ise... Belirli bir zamana bağlı olmayan bir mesaj yaratmak harika bir fikir. Yine de, aynı zamanda herhangi bir mantıklı varlık bunu okuyabilir, eğer böyle bir varlık matematiksel hesaplamaların temellerini uygulayabilirse..."

Onların ilgi çekici konuşmaları otomatik olarak dikkatimizi çizimlere yöneltti. Tabii ki orada özellikle matematiksel bir şey görmedim. Sıralı semboller vardı ama bana hiçbir şey anlatmıyorlardı. Resimler ve kabartmalar benim için çok daha ilginç görünüyordu. Onları taş yüzeyine çizen insanların yaratıcılığının sınırı yokmuş gibi görünüyordu. Kuleler ve üçgenler vardı; birbirinin içine geçen dalgalı sarmal çizgiler vardı; dev bir parmak izini andıran oluklar vardı; eşmerkezli daireler, karmaşık figürler ve anlaşılmaz hiyeroglifler de vardı. İlginçtir ki, bazı monolitler

sanki tek başlarına bir resim oluştururken, diğerleri, tam tersi, komşu bloklarda görsel olarak görülen süsleme kabartmasının uzantısı olan genel büyük resmin sadece bir parçasını temsil ediyordu. Yine de bazı yerlerde, özellikle monolitlerin bir dönüş açısı oluşturduğu yerlerde, resmin uzantısı boş monolitin içinden geçen kaya üzerindeydi.

Buranın bizim üzerimizdeki etkisi de oldukça ilginçti. Karşılıklı bir anlaşma olmadan, sanki geride kalmaktan ya da ileriye atış etmekten korkuyormuş gibi monolitten monolite birbiri ardına yürüdük, aslında orada kaybolmak imkansızdı ve bizimkiler genellikle korkularını hissettiklerinde bile göstermezlerdi. Ama şimdi... Sadece Valera, Sergey ve Vano monolitlerin etrafında kendi başlarına dolaşıyor, çizimleri inceliyorlardı. Geri kalanımız ise Nikolay Andreyeviç'i sanki bir tur rehberiymiş gibi takip ediyorduk ve bunun farkına bile varmıyorduk.

Bu orijinal kompleksin duvarlarına şöyle bir göz attıktan sonra, belirgin bir rahatlama duygusuyla merdivenleri tırmanarak Sensei'ye geri dönmeye başladık. Eh, monolitlerden gelen böylesi bir izlenim çığı altındayken, elbette sorular sormaktan kendimizi alamazdık. Taş banklara oturduktan sonra Sensei'yi soru yağmuruna tuttuk, ama o sadece şakalarla cevap verdi ve duygusal patlamamıza güldü.

"Sensei, bu mağaraya nasıl rastladınız?" Andrew merak etti.

"Ve kayaların üzerine çizilmiş bu semboller nedir?" Victor sordu.

"Taşları kim bu kadar düzgün işledi?" Peder John ilgisini küstahça gösterdi.

"Gerçekten, bu garip sığınak da neyin nesi?" Eugene etrafına bakarak keşfetmeye çalıştı.

Sensei elini sallayarak, "Bir şey değil," dedi. "Sadece tavşanlar için bir oda."

"Ne anlamda?" Andrew anlamamıştı. "Burada tavşan mı yetiştiriyorlardı?"

"Şey, bunun gibi bir şey," diye kaçamak bir cevap verdi Sensei, herkesle birlikte gülerек.

"Aha, şimdi söyleyeceksin," diye mırıldandı Peder John şaşkınlıkla.

Yaklaşık on dakika boyunca bitmek bilmeyen sorularımızla Sensei'ye takıldık, ama o sadık bir teneke asker gibi gülüp geçiyordu. Ondan hiçbir zaman net cevaplar almayı başaramadığımız için, entelektüel "ağır toplarımız" bir muhakeme ve tahmin savaşına girişti.

Nikolay Andreyeviç, "Kuşkusuz oldukça eski bir yapı," diyerek kendi görüşünü ortaya koymaya başladı. "Eski bir dini komplekse benziyor."

"Peki sizce bunu kim inşa etti?" Volodya merak etti. Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkerek, "Kırım en eski yerleşim bölgelerinden biridir," dedi. "Doğu Avrupa'dan gelen insanlar en eski zamanlardan beri burada yaşıyorlardı. Hatırladığım kadarıyla Kırım'da M.Ö. ikinci binyılın sonlarından itibaren Kimmerler yaşıyordu. M.Ö. birinci binyılda Tavrlar, daha sonra İskitler yaşadı. Ve sonra Yunanlılar, Romalılar, Gotlar, Hunlar, Ermeniler ve ayrıca Alanların, Peçeneklerin, Moğolların torunları da dahil olmak üzere çok sayıda ulus buradaydı..."

"Peki ya Ruslar?" Andrew listeyi dinlerken sormadan edemedi.

"Ruslar da, Kırım 1774'te Rusya'nın himayesine girdiğinde," Nikolay Andreyeviç durakladı ve tekrar ilgilendiği konuya döndü, "Ancak, listelenen insanlardan herhangi biri tüm bunları inşa edemezdi. Bana öyle geliyor ki bu kompleks çok daha eski..."

"Katılıyorum," diye başını salladı Peder John ve beklentiyle Sensei'ye baktı.

Ama Sensei, kendiliğinden başlayan bu tartışmanın tadını çıkarırcasına sessizliğini korudu.

"H'ım, çok daha eski mi?" Sergey tekrarladı ve sırtıttı. "Çok daha eski demek zaten Neandertal insanı demek."

"Aha, Taş Devri'nde!" Volodya kahkahalarla güldü. "Neden olmasın?" Vano bu fikri aldı ve ciddiyetle geliştirmeye başladı, "her şey mümkün. Neandertal insanları özel insanlardı. Son zamanlarda onların soyundan gelmediğimize dair bir versiyon duydum, çünkü insan türünün ayrı bir çıkmaz koluydu. Genlerde bazı ciddi farklılıklar buldular. Uzun lafın kısası, onlar bizim homo sapiens türümüzle kuzen olarak akraba. Yine de bazı kültürleri vardı. Ateşe aşinaydılar. Bu arada mağaralarda yaşıyorlardı ve taş işleme konusunda oldukça yetenekliydi. İşleme teknikleri çok özeldi, homo sapienslerinki gibi değildi... Ve genel olarak Neandertal insanları Avrupa'da yaşıyordu." Rahip, esprili hipotezinin ana destekleyici argümanını ortaya koydu. "Orası onların anavatanıydı."

"Merhaba!" Eugene alaycı bir tavırla, "Bu durumda homo sapiens nerede yumurtadan çıktı?!" diye sordu.

"Korkunç mutasyonlarıyla hala dünyayı kirleten bazı "en yetenekli" sapienslerin atalarının *kuluçka yerini* bilmiyorum," dedi Peder John sırtarak, "kuluçka" kelimesine vurgu yaparak. "Şimdiye kadar doğa, bu korkunç deneyin gerçek hikayesini gizledi. Yine de Afrika, homo sapiens'in anavatanı olarak kabul ediliyor."

"Afrika mı?!" Eugene sanki bu onun için beklenmedik bir habermiş gibi şaşkınlıkla sordu ve oracıkta kahkahayı patlattı, "İşte buyrun! Hepinize muzlar! Meğer biz zenciymişiz!"

Peder John küstahça, "Birileri "zenci", birileri de "homo sapiens"," dedi ve adamın kirli suratına bakarak ekledi, "Aslına bakarsanız, sizden rica ediyorum, kitleyi esmer kalıntı bireyselliğinizle birleştirmeyin."

Mizahçılarımızın bir soytarılığına daha hep birlikte güldük ve ikisi de sustuktan sonra bakışlarımızı yeniden taş komplekse yönelttik.

Nikolay Andreyeviç varsayımını tekrarladı: "Evet, böyle bir şey inşa etmek için etkin bir işçi örgütüne ve bu blokların taşınması ve yerleştirilmesi için uygun makine ve ekipmana ihtiyaç var." Nikolay Andreyeviç bilimleri sıralarken parmaklarıyla özenle işaretlemeye başladı: "Bütün bunlar kesinlikle ciddi bir bilgi birikimi gerektirir, her şeyden önce geometri, matematik," dedi, "ve muhtemelen astronomi..."

"Fizik," diye ekledi Sensei, sanki doktora listeleme konusunda yardım ediyormuş gibi.

Sensei'nin şakaları arasında tek ciddi kelimesi bu olduğu için herkes ona ilgiyle baktı. Bu genel ilgi Sensei'nin sessiz

kalmasına neden oldu, ama deyim yerindeyse saklanacak bir yeri olmadığı için söz çoktan telaffuz edilmişti. Yine de Sensei açıklama yapmak yerine Vano'ya baktı ve şakayla karışık, "Yerel bir eşek şakası deneyimlemek ister misiniz?" diye sordu.

"Memnuniyetle," dedi rahip istekle.

"Şuraya git," dedi Sensei el fenerini mağaraya girdiğimiz yere doğru tutarak. "Duvardaki oyukları görüyor musun? Onları kullanarak buradan görünmeyen nişe tırmanın."

"Peki ne olacak?"

"Göreceksin."

Vano arkadaşına güvensizlikle baktı, belli ki kirli bir numara tahmin etmeye çalışıyordu ve güvenli tarafta olmak için gülümseyerek uyardı, "Sana güvendiğimi unutma çocuk!"

Belirtilen yöne doğru yürüdü. Merakla onu ve ardından dik duvara oldukça ustaca tırmanışını izlemeye başladık. Hatta bazılarımız (Eugene, Stas, Andrew ve ben) rahibin nereye tırmandığını görmek için aşağıya indik, çünkü sundurmadan sadece Vano'nun arkasında kaybolduğu kayanın sarkan kısmını görebiliyorduk. Neredeyse mağaranın tonozuna kadar tırmandığı ve geniş bir balkon şeklinde yapılmış oldukça ferah bir nişe girdiği ortaya çıktı. Daha yakına geldiğimizde Peder John el feneriyle çoktan incelemeye başlamıştı. Belli ki kayda değer bir şey bulamayınca omuzlarını silkti. Taş "korkuluğa" yaslanan Vano yukarıdan bize baktı ve Sensei'nin duyabileceği şekilde yüksek sesle sordu: "Peki, ne anlamı var?!"

Sanki birisi Vano'ya yüksek güçlü bir mikrofon vermiş ve onu tam kapasite çalıştırmış gibi mağaranın her yerinde gürleyen bir yankı duyuldu. Otomatik olarak irkildik ve hatta Eugene bir patlamadan saklanır gibi kenara sıçrayıp eğildi.

"Aman Tanrım! Dünyanın sonu geldi! Rahibin sesi geldi..."

Vano bu akustik etki karşısında kendisi de şaşırıldı ve "Oho-ho-ho-ho!" diye bağırdı.

Yankı salonda güçlü bir şekilde yayıldı ve Eugene'in dehşet içinde kulaklarını kapatmasına neden oldu.

Adam gülererek, "Bizi sağır etmeden önce burayı terk edelim," diye öneride bulundu.

Dönüş yolumuzda rahibin sadece işaretleme için ısınmasını değil, aynı zamanda kendi kendisiyle yaptığı sessiz konuşmayı da net bir şekilde duymamız dikkat çekiciydi. Oradan gelen tüm sesler mağaranın her yerinde mükemmel bir şekilde yankılandı.

Döndükten sonra Eugene hemen sordu: "Sensei, rahibi Gelsomino'ya mı dönüştürdün?" Çocukluğumuzun filmi "Gelsomino'nun Sihirli Sesi"ni hatırlayarak güldük. Bu arada adam gülümseyerek devam etti, "Zaten bazı iniş yapan insanlar için oldukça sinir bozucuydu ve şimdi sadece desibeliyle herkesi alt edebilecek."

"Sundurma"ya rahatça yerleştik, iş yorgunu bacaklarımızı belli belirsiz bir mutlulukla esnettik. Birikmiş yorgunluk ağır basıyordu. Kilometrelerce yürüdükten sonra bir taş bile bana kuş tüyü bir yataktan daha yumuşak geliyordu. Bu arada Peder John balkonunda keyifle mırıldanıyordu: "İşte gerçek akustik! Muhteşem! Keşke benim küçük kilisemde de böyle

bir akustik etki olsaydı..."

Ve sonra daha yüksek sesle tekrarladı, "Duyuyor musunuz, Sensei? Keşke benim de böyle bir akustiğim olsaydı..."

Sensei'nin yerine Sergey bağırdı: "Sizi çok iyi duyuyoruz! Sadece bağırmayın lütfen, çünkü çoktan sağır olduk."

"Gerçekten mi?" Vano şaşırılmıştı. "Bu gerçekten de gerçek akustik..."

Sesini tekrar temizledi ve çeşitli volümler denedi. Belli ki en çok hoşuna giden optimal ses yoğunluğuna kendini adapte eden Vano, rahip edasıyla, "Baba'ya, Oğul'a ve Kutsal Ruh'a yücelik olsun, şimdi ve sonsuza dek ve sonsuza dek. A-a-mi-in..."

Sesi salonun her tarafına yayıldı ve vakur sesiyle her yeri doldurdu. Rahip bir süre sessiz kaldı, görünüşe göre yankıyı dinledi ve bundan açıkça tatmin olarak Kutsal Ruh'a dua okumaya başladı: "Göksel Baba, Yol Gösterici, Gerçeğin Ruhu, her yerde ol ve her şeyi gerçekleştir, tüm iyiliklerin Hazinesi ve yaşamın Taşıyıcısı, gel ve bizi doldur, bizi her türlü pislikten arındır ve ruhlarımızı kurtar."

Salonda yankılanan dua sesi gerçekten şaşırtıcı bir etki yarattı. Peder John'un karanlıkta çınlayan sesinin güçlü titreşimleri bile tüyleri diken diken ediyordu. Ses içten gelen bir ilham yaratıyor, ruhun derinliklerine işliyor, sanki bedenin her hücresinin onunla uyum içinde titreşmesini sağlıyordu. Peder John duayı okumayı bitirdiğinde, son dua kelimelerinin bilincin içinde yankılanması ve rahibin ses tınısını doğru bir

şekilde tekrarlaması nedeniyle mutlak bir sessizlik oluştu. Bizler büyülenmiş bir şekilde hareketsiz oturuyor ve bu muhteşem ses efektinin tadını çıkarıyorduk. Bu arada rahip o kadar heyecanlandı ki, bütün bir dini ayini yönetmeye başladı. Tonlamayı değiştirdi ve yavaş yavaş alçak, monoton dua şarkılarına geçti. Sesi kadife gibi yumuşak ve yatıştırıcı bir hal aldı. Gözlerimi kapattım ve bilincimi bir ışık kapladı.

* * *

"Mükemmel akustik!" diye hayranlığını ifade etmekten kendini alamadı rahip, nihayet "ses" balkonundan indiğinde.

Sensei anlaşılma bir şekilde "Olabilecek en ilginç şey bu değil," dedi, saatine baktı ve sonra ekledi, "Pekala, öyle olsun. Başka bir hokus pokus ister misiniz?"

Başımızı sallamaya başladık.

"Ama bu durumda, her şeyi çalışır hale getirmek için herkesin bazı işler yapması gerekecek," diye önceden belirten Sensei merakımızı daha da artırdı.

Sensei ne olduğunu açıklamadan çantasından uzun, yumuşak bir bez çıkardı, yırtıp parçaladı ve her birimize verdi. Yaklaşan "hokus pokus"un sırrını saklayarak, grubumuzu şaka yollu söylediği gibi "eylem istasyonlarına" yönlendirdi.

"Peki, böyle müthiş bir silahla kime karşı savaşacağız?" Eugene gülerek sordu.

Sensei gülümseyerek, "Bayan Toz'a karşı," diye cevap verdi. "Uzun zamandır burada "temizlikçi" olmadığından şikayet eden sendin."

"Ben mi?!" Eugene yapmacık bir şekilde kızdı. "Bunu ciddi bir imada bulunmadan söyledim. Toz aslında nedir ki?! Eski çağlardan kalma bir dekorasyon. Bu mağaranın zengin geçmişinin değerli bir parçası..."

Eugene, bir toz zerresinin tüm yaşam destanını anlatmaya ve zerrenin "bu kutsal mağaradaki yaşlılık dönemindeki dokunulmazlığını" anlatmaya başladı ve Volodya gülümseyerek ateşli konuşmasının kısa bir özetini yaptı: "İnsanoğlu çalışmasa da her şeyi icat edebilir."

Şimdi kompleksin tozdan arındırılması için büyük bir çalışmanın başlayacağını düşünüyorduk. Ancak, beklentilerimizin aksine, Sensei bizi monolitlere götürmek yerine, oval salonun merdivenlere göre sağ ve sol taraflarından görevlendirdi ve işaret ettiği taşın üzerindeki lekeleri iyice silme görevi verdi. Diğerleri duvarlardaki lekeleri silerken, Volodya ve ben "sundurma"ya çıkan merdivenlerin arasında bulunan garip oyuklara baktık. Belirtilen lekeleri temizlemeye koyulduk. Noktalar düz, yuvarlak oyuklardan oluşuyordu, her biri tepsi şeklindeydi ve bir kenarı belli bir açıyla kayaya hafifçe gömülmüştü. Belirlenen alandaki toz ve kir tabakasını temizlemeye başladığımda, altında kaya kristaline benzeyen pürüzsüz bir şekilde parlatılmış bir kristal keşfettim. Volodya ve diğer arkadaşlar da aynı şeyi keşfettiler. Motorlu araç farlarına benzeyen tüm kristaller farklı boyutlardaydı ve mağara duvarlarına çeşitli yüksekliklerde ve çeşitli açılarda

yerleştirilmişlerdi. Üzerlerindeki kiri temizleyip fenerlerimizle etrafı aydınlatırken, mağara salonu bir gölge-ışık oyunu içinde canlanmaya başladı. Memnuniyetle etrafımıza bakıyor ve bunun tam da Sensei'in sözünü ettiği hokus pokus olduğunu düşünüyorduk. Bu arada, merdivenlere oturmuş olan Sensei, iki garip nesneyle meşgul oluyor, küçük parçalarının tozunu siliyor ve içlerindeki bir şeyi düzenlemeye çalışıyordu. Sensei işini bitirip çakmağıyla "fitillerini" yaktığında, bunların doğal olmayan bir parlaklık yaratan, görünüşe göre eski, oldukça sıra dışı iki lamba olduğunu anladım.

"Oh, şaşırtıcı bir şekilde, hala çalışıyorlar," diye merak etti kendi kendine, kontrol ettikten sonra eski "lambaları" söndürdü. Görevimizi tamamladıktan sonra Sensei bizi "sundurma"da oturmaya davet etti ve Eugene'i toz bezi parçalarını toplamakla görevlendirdi. Eugene sıkı bir müfettiş, daha doğrusu tepesi atmış bir bayan müfettiş maskesine büründü ve komik monologlar mırıldanarak, yazlık bir sinemanın girişinde bilet toplar gibi bizden parçaları toplamaya başladı.

Sensei, Volodya'yı mağara girişinden çok uzak olmayan sağ duvarda bulunan kristallerden birinin yanına yerleştirdi. Önce el fenerini kristale belli bir açıyla tutmasına yardım etti. Gözlerimizin önünde olağanüstü bir optik etki belirdi. Işık, aynaya benzeyen kristallerden birkaç kez yansıdı, monolit kompleksinin içinden geçti ve... Sağdaki karşı taş duvarda, başlarında tuhaf çevresel kaskları olan insan figürlerine benzeyen iki gölge belirdi. Figürlerin yanı sıra, arkalarında deniz, dağlar ve üzerlerinde asılı duran ya bir ay ya da bir güneş ya da daha doğrusu içi parlak bir daire olan gök cismi

ile bir manzara görülebiliyordu. Aramızda bir şaşkınlık mırıltısı yankılandı.

"Kim bunlar? Dalgıçlar mı?" Andrew merak etti.

"Neden ille de dalgıçlar?" Victor yankıladı. "Belki, kozmonotlar..."

"Kesinlikle, bunlar kozmo-dalgıçlar!" Eugene başıyla onayladı.

Bu arada Sensei, Stas'ı Volodya'nın durduğu duvarın karşısındaki duvarın yanına yerleştirdi. Sensei, Stas'ın el fenerinin ışık açısını ayarlayıp onu başka bir kristale yönlendirdiğinde, ışık yine sayısız yansımasıyla mağaranın etrafında kayarak monolit kompleksinin hacimsel vurgusunu ekledi. Ve aniden, soldaki "ekranda", bir pangolin-dinozorun muazzam bir gölgesi belirdi. Ancak, en ilginç şey, başının üzerinde dört büyük dairenin asılı olması ve arkalarında çok net olmayan birkaç küçük dairenin olmasıydı.

Sensei'nin isteği üzerine el fenerlerimizi çıkardık. Eski "lambanın" "fitilini" tekrar yaktı ve Stas'ın el fenerini onunla değiştirdi. Dinozorun gölgesi belirsizleşti ama Sensei herhalde ışığın açısını bir şekilde ayarladı, çünkü kısa süre sonra gölge sadece netlik kazanmakla kalmadı, sanki canlandı. Dinozorun hareketleri o kadar gerçektir ki sanki mağarada gerçekten varmış gibiydi. Sensei, Volodya'nın ışığını aynı şekilde ayarladığında, el fenerini eski bir "lamba" ile değiştirdiğinde, "ekrandaki" kasklı figürler de canlandı. Dinozor ve "gökyüzündeki" daire şeklindeki nesnelere ilgili bir şeyler tartışıyor gibiydiler.

Burada ses olmadığına kesinlikle üzüldük, ama gördüğümüz şeyin ilk şokunu atlatır atlatmaz Eugene bu boşluğu başarıyla doldurdu ve hemen yürüyen büyük şiş kebab hakkında komik bir hikaye uydurdu. Buna karşılık Peder John, Eugene'in anlattıkları üzerine "На что отец Иоанн заметил по поводу Женьки, мол, "kirli bir ağzın üzerine şal atmak imkansızdır" dedi.

Nikolay Andreyeviç ve Vano'nun arasına oturmuş olan Sensei bize katıldı.

"Peki, hokus pokusu nasıl buldunuz?"

"Harika!" Victor herkes adına cevap verdi.

"Oldukça eğlenceli," dedi rahip başıyla onaylayarak. "Fital ateşinin parıldaması gerçekten de böyle canlı bir illüzyon mu yaratıyor? İnanması bile zor."

Sergey ışığın hareket ve yansıma şeklini tahmin ederek, "Evet, basit bir dalga optiği devresi değil," diye ekledi.

"Başka ne bekliyordun ki?" Sensei memnuniyetle konuştu. "Eski çağlar bazılarının sandığı kadar ilkel değildi..."

Peder John'a şüpheyle baktı. Peder John gülümsedi.

"Eski çağlardan kalma diyorsunuz... Peki, ne kadar eskiydi?" Sensei sırtarak elini salladı, "Söylesem de inanmazsınız zaten," dedi. "O yüzden, dedikleri gibi, sayılarla havayı bozmayalım. Asıl önemli olan özdür. Öz de gözlerinizin önünde."

"Ekrandaki" canlı görüntüyü bir süre sessizce izledik.

"Aydınlık ve karanlık oyunu ebedi bir konudur," diyordu Nikolay Andreyeviç felsefi olarak "özü". "Eskiler, görünür

dünyanın birbirine karşıt iki doğanın -aydınlık ve karanlık, iyi ve kötü- birleşmesinden oluştuğuna inanırlardı."

"Öyle de denebilir," diye kabul etti Sensei. "Birincisi, ışık bir insan ruhu doğurur, ikincisi yani gölge ise bir insan bedeni doğurur. Hapsedilen ışık serbest bırakıldığında dünyanın sonu gelecektir."

"Yukarıdaki daireler nedir?" Volodya merak etti.

"Soyundan gelenler için olmuş olan ve olacak olan hakkında bir hatırlatma ve uyarı."

"Peki tam olarak ne oldu ve olacak?"

"Her şey her zamanki gibi. Son ve başlangıç. Dünyanın yenilenmesinden önce gelen yıkım."

"Peki beş çemberin bununla ne ilgisi var?" Nikolay Andreyeviç anlamamıştı.

"Şurada, dinozorun üzerinde gördüğünüz gibi, gökyüzünde birkaç ışığın aynı anda belirmesi, sonun başlangıcı, modası geçmiş dünyanın yıkımı anlamına gelirken, tek bir uzak "güneş" yenilenmiş bir yaşamın başlangıcı anlamına gelir."

"Bu sembollerin ilginç bir yorumu. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım," diye itiraf etti Nikolay Andreyeviç.

"Oh, hadi ama! Bu dünya kadar eski," diye cevap verdi Sensei ona. "Doğu'da bununla ilgili pek çok efsane var. En azından Budist olanları ele alalım. Dünyanın ateş tarafından ele geçirilmesi sonucunda dünyanın yok olduğunu açıkça anlatırlar. "...Yedi güneş birbiri ardına doğduğunda, kaynak suları kurur ve ateş dünyanın içinde bile egemen olur. Ateş bu

dünyayı terk edip öteki dünyaya geçtiğinde hayat başlar..." Ve bu tür bilgiler sadece Doğu'da yoktur. Bu bilgiler kıtaların çoğundaki ulusların hafızasında sabittir. Örneğin, Maya'nın beş güneş hakkında bir efsanesi vardı. Şöyle diyordu: "Güneş insanlara dört kez verilmişti. Ancak, zaman geçmesine rağmen insanlar değişmemişti: daha iyi olmamışlardı ve kötü alışkanlıkları azalmamıştı. Bu yüzden tanrılar insanları yok etmeye karar verdiler. Ama tanrılardan biri, insanları hepsinden daha çok sevdiği için, insanlara son bir şans vermeye karar verdi. Ateşin içine atladı ve insanlar için parlamaya ve onlara hayat vermeye başlayan beşinci güneşe dönüştü."

"Beşinci güneş mi?" Sergey konuştu. "Altında yaşadığımız güneş mi? Maya takviminin 2012 yılında sona erdiğini düşünürsek... gerçekten de üzerinde düşünmemiz gereken bir şey var."

"Aynen dedikleri gibi: "Her şey düşündüğünüz kadar kötü değil. Gerçekte çok daha kötü", diye yorumladı Peder John sonsöz olarak.

Sensei tekrar sırtı ve şüpheli bir tavırla, "Her şeyi çok trajik yorumluyorsunuz. Örneğin bazı insanlar tüm bunların sadece 'asılsız efsaneler' olduğunu düşünüyor."

Adamlar gülümsediler ama hiçbir cevap vermediler. Bir süre grubumuz sessizce oturdu.

"Peki kim bu adamlar?" Sergey "kozmo-dalgıçları" ima ederek sordu.

Sensei tekrar saatine bakarak, "Bunlar çok sert adamlar," dedi. "Ama onları başka bir zaman anlatırım... İyi bir şeyden çok daha fazlası, ha? Bitirme zamanı... Volodya, Stas, ışıkları söndürün."

El fenerlerimizi yaktık ve hazırlanmaya başladık. Başımıza gelen izlenim dalgası ve bilgi fazlalığı nedeniyle kafamızın içinde "tam bir boşluk" oluştu. Nikolai Andreevich'in dediği gibi "her şeyi incelemek ve çözmek için" zamana ihtiyacımız vardı. Sırt çantalarımızı giydik ve Sensei'yi sol duvar boyunca, kaya çıkıntısının etrafında takip ettik. Arkasında başka bir geçit olduğu ortaya çıktı.

Oldukça rahat ve geniş olan bu geçit biraz daralarak yaklaşık iki metre çapında yuvarlak bir delik oluşturdu ve sonra tekrar genişledi. Görünüşünde olağan bir şey yoktu. Yolda birçok kez karşılaştığımız sıradan geçitlerden biriydi sadece. Sensei kolayca içinden geçti. Onu takip eden Valera da hiç zorlanmadan geçti. Volodya, Victor, Vano gibi diğerlerine gelince, belli ki dar deliğin yakınında fren yapmışlar ve trafik sıkışıklığı yaratmışlardı. Birdenbire küçük grubumuz arasında garip bir karmaşa başladı. Birdenbire ve hiçbir neden yokken, çocuklar bu mağarada kalmak ve her şeyi daha ayrıntılı incelemek istediklerini ifade etmeye başladılar. Acele etmeye gerek yoktu, çünkü böyle bir şeyi bir daha görme şansımız pek olmayacaktı. Victor burada uzun bir süre dinlenmeyi ve bir şeyler atıştırmayı teklif etti. Eugene de onu destekledi ve bağırsaklarının çok uzun zamandır birbirini yediğini, bu yüzden midesinin sürekli guruldama şeklinde hoşnutsuzluğunu gösterdiğini söyledi. Yol boyunca Eugene'in metanetiyle dalga geçen Peder John bile şaşırtıcı bir şekilde onunla aynı fikirdeydi, ancak mağaranın ilgi çekici noktalarını

daha ayrıntılı bir şekilde inceleme gerekliliğiyle durmayı motive etti.

Çocuklar Sensei'ye telkinde bulunup halka geçitten kenara çekilirken, ben de tam tersi davrandım ve geride kalmaya niyetli olmayarak geçide doğru hızla ilerledim. Zaten yeterince dinlendiysek ne dinlenmesinden bahsediyorlardı ki? Yine de halkaya yaklaştığımda, aniden açıklanamaz bir korkunun yoğunlaştığını hissettim. İçimde bir şey beni dizginliyor, engelliyor, belli ki bu eşiği geçmek istemiyordu. Bu anlaşılmaz korku içinde biraz geri çekildim, hemen ardından önemli bir rahatlama hissettim. İrademin tüm kalıntılarını topladıktan sonra, kararlı bir şekilde tekrar halkaya yaklaştım, kesinlikle onu aşmaya niyetliydim. Ve yine o tarifsiz panik korkusunu hissettim, üstelik bu korku birkaç kez daha şiddetlendi. Bana tam olarak neyin yanlış geldiğini anlayamadan tekrar geri çekildim.

Sersemlemiş halimizi gözlemleyen ve aniden sinirlenen çocukların konuşmalarını dinleyen Sensei, normal bir şekilde halkanın üzerine çıktı ve yorulmak bilmeyen mizahıyla onların ruhunu desteklemeye başladı. Bunun üzerine Sergey, Nikolay Andreevich ve beni onaylayarak sırtımızdan alkışladı. Bana gelince, o anda tesadüfen yakınımda olduğum için beni alkışlamış gibi geldi. Sensei'nin alkışı kürek kemiklerimin etrafında bir yere çarptı. Ve birdenbire alışılmadık bir güç dalgası hissettim. Sanki tüm korkularımı tamamen kaybetmişim gibi rahatladım. İnanılmaz bir özgürlük hissi beni ele geçirdi, sanki önümde hiçbir engel yokmuş gibi, sanki içimde her şeye gücü yeten bir güç uyanmış gibi. Kulağımda Sensei'nin sessiz sesi, "Hadi, yap şunu..."

Bakışlarımı geçit vermeyen halkaya yönelttim ve çocuklar Sensei'yi kalması için ikna etmeye devam ederken ben de azimle ilerledim. En büyük şaşkınlığım, bu kez halkadan kolayca geçebilmemdi, çünkü zihnimde yolumu kesen o görünmez, aşılmaz bariyer hiç olmamıştı. Dahası, el fenerimle aydınlattığım halka iskeleyi bile görebiliyordum. Yapay olduğu açıkça belli olan, ideal olarak düzgün bir daireydi. Sanki birisi bu halkayı anlaşılmasız bir şekilde kayanın içine yerleştirmiş, sonra da onu çıkarmış ve geriye otuz beş ila kırk santimetre genişliğinde, sanki kaynaşmış gibi pürüzsüz bir oluk bırakmış gibiydi. Çemberin ardından sıradan bir tünel genişlemesi geldi.

Halka oluğu aştıktan sonra ruh halim önemli ölçüde düzeldi. Ama asıl önemli olan, kendimi sanki yeraltı mağaralarında saatlerce süren o yorucu parkur hiç geride kalmamış gibi zinde ve dinç hissetmemdi. Sensei'yi bekleyen Valera'ya yaklaştım. Çok geçmeden Sergey, Nikolai Andreevich ve Sensei'nin kendisi de aynı neşeyle bize katıldılar. Diğerleri ise Eugene'in dediği gibi "büyük bir zevkle" mağarada bizim dönüşümüzü beklemeye karar verdiler. Neredeyse hemen, talihsiz iskeleden daha uzaktaki salona gittiler. Sensei gülümsedi, tembel bedenleri olduğu için onları şakayla karışık azarladı ve sonunda şöyle dedi: "O zaman bizi burada bekleyin. Bir süre sonra döneceğiz."

Tünel boyunca yürürken, halkayı geçtikten sonra içimde beliren özgürlük hissi bir anda yok olmaya başladı. Son zamanlarda olan her şeyi analiz ederek, en küçük ayrıntılarına kadar zihnimde yuvarlamaya başladım, tam olarak ne

olduğunu hatırladım. Ruh halinde böyle garip değişiklikler yaşayan tek kişinin ben olup olmadığını merak ediyordum. Nikolai Andreevich arkamda yürüyordu ve ben de gözlemlerimi onunla paylaşmaya karar verdim. Meğer o da aynı zıt hisler karışımını yaşamış; önce korku, sonra ilham ve canlılık patlaması hissetmiş. Doktor, muhtemelen halkanın etrafındaki bir güç alanından geçtiğimize dair bir varsayımda bulundu.

Tünel dallanıp budaklanmaya başladı. Kısa bir süre sonra kendimizi hepsi birbirine benzeyen birçok geçitten oluşan, peynire benzeyen karmaşık bir labirentin içinde bulduk. Yolumuzun üzerinde sadece bir kişinin geçebildiği, kaya yarıkları arasında zikzaklar çizen çok rahatsız edici geçitlerle karşılaşmaya başladık. Oradan ıssız bir alana çıkar çıkmaz yeni bir sürprizle karşılaştık - aynı türden birkaç dar geçit. Orada Sensei ile bizi tek bir zincirle birbirine bağlayan bir ipin yardımıyla yolumuzu bulmamız gerekiyordu. Böyle bir güvenlik önlemi olmadan bu rögarlara dolanmak ve yanlış yöne dönmek çok kolaydı. Böyle labirentlerde kaybolmanın ne kadar korkunç olacağını düşündüm. İnsan orada sadece çıkmaz sokakların çokluğu yüzünden değil, kendi panik düşünceleri yüzünden de yok olabilirdi. Hayvan doğam bana kirli bir oyun oynamak için sürekli uygun bir an kolluyor gibiydi. Bu tür düşüncelere direnmek için çok çaba sarf etmeme rağmen, zor ve karmaşık bölgelerden geçerken içimi otomatik olarak hafif bir korku kaplıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, daha sonra labirentten başarıyla çıktığımızda, sadece önemli bir rahatlama değil, hatta korkum

nedeniyle biraz şaşkınlık hissettim. Aslına bakarsanız neden korkuyordum? Sensei ve diğer adamlar her zaman yanımdaydı. Bu arada, Sensei geçitlerde kendinden oldukça emin bir şekilde yürüyordu ve orada birden fazla kez bulunmuş gibi görünüyordu.

Başka bir mağara galerisine girdik. Zorlukla fark edilen bir patika, ilginç bir şekle sahip ağır çıkıntılı bir kaya çıkıntısının etrafında kıvrılıyordu. Bilinmeyen yolumuzun daha ileride olduğunu düşünüyordum, ama Sensei aniden durdu. Biraz beklememizi istedikten sonra el feneriyle kaya oluşumunu aydınlattı, sonra yamacına tırmandı ve büyük bir kayanın arkasında kayboldu. Bir dakika içinde oradan ağır bir taşın dönüşünü andıran garip bir ses yankılandı. Ardından bir tıkırtı duyuldu ve bunu birkaç saniye süren ritmik bir uğultu izledi. Sensei tekrar kayanın etrafından göründü ve kayaya tırmanmanın en iyi olduğu yolu aydınlatarak gelmemizi istedi.

Sensei'ye ulaştığımızda ve kayanın etrafından dolaştığımızda, kapak şeklinde açık dikey bir menhol gördük. İçinde zifiri karanlığa kadar uzanan taş merdivenler bile görülüyordu. Dikkatlice teker teker bu taş kuyunun dibine doğru inmeye başladık. Ben zaten her şeyi neredeyse otomatik olarak yapıyordum. Nereye gidiyorduk? Neden gidiyorduk? Bu tür sorular anlamını yitiriyordu. Sadece moral ve fiziksel dayanıklılığımızı hedefleyen bazı içsel çalışmalar gerçekleşiyordu.

Birkaç metre sonra dikey rögar akıcı bir şekilde yatay hale geldi. Dardı ama daha sonra fark edilir şekilde genişlemeye başladı. Ama yine de dört ayak üzerinde hareket etmek

zorundaydık. Sergey ve Nikolay Andreyeviç kuyudaki bitmek bilmeyen sürünüşümüzle ilgili şakalar yapmaya, ilgili anekdotlar anlatmaya ve böylece ağır fiziksel çalışmadan uzaklaşmaya başlamışlardı bile. Onların şakaları diğerlerinin de inişini çok daha eğlenceli hale getirdi. Bir sonraki dönemeçten çıktıktan sonra, görünüşe göre "son düzlüğe" girmiştik ve önümüzde gün ışığını gördük.

"Oh!" Sergey sırttı. "Dağı boydan boya geçtik mi? Bağırsakların kalbine doğru süründüğümüzü sanıyordum."

Maceramızın böylesine beklenmedik bir şekilde sona ermesine güldük ve son atılım için çabalarımızı iki katına çıkardık. Gün ışığına yaklaştıkça çukur daha da genişliyordu. Sonunda düz bir şekilde yukarı çıkabildiğimiz için ışığa doğru yürüdük. Ancak, "gün ışığı" kaynağına ulaştığımızda, durmaktan ve uzun süren zorlu yolculuğumuz ve aşırı çalışın, yorgun kaslarımız da dahil olmak üzere bu dünyadaki her şeyi unutmaktan başka yapacak bir şeyimiz yoktu. Kaderin bize böylesine keyifli bir mucizeyi görme şansı vereceğini beklemediğimiz ve hatta varsaymadığımız için şaşkınlık içinde donup kaldık.

Önümüzde yarım bir küreyi andıran geniş bir salon vardı. Duvarları yekpare siyah cam gibi görünüyordu ve sanki biri onu kaynatmış gibi pürüzsüzdü. Yine de en şaşırtıcı olanı, siyah salonun ortasında yer alan, çiçek açmış bir lotus çiçeği şeklinde yapılmış muhteşem, bembeyaz bir tapınaktı. Tapınak yaklaşık on iki metre çapında ve yaklaşık yedi metre yüksekliğindeydi. Beyaz mermere benzeyen bir taştan yapılmıştı, ancak bu mermer biraz doğal değildi, yarı saydamdı.

Tapınak, zemini süsleyen muazzam bir monadın ortasına yerleştirilmişti. Monadın tüm hiyeroglifleri ve karmaşık desenleri o kadar net ve zarif bir şekilde işlenmişti ki, böylesine karmaşık bir çalışmayı gerçekleştirenlere istemeden de olsa saygı duydum. Bu arada, zemin de duvarlar gibi basit olmayan bir malzemedен yapılmıştı. Hiyerogliflerde ya da desenlerde hiçbir keskin kenar görülüyordu. Her şey sanki yanmış gibi düzgün bir şekilde işlenmişti. Karmaşık hiyeroglifler de aynı ustalıklarla yapılmış ve içine girdiğimiz geniş kemerli bir geçidin üzerine kazınmıştı.

Zıt siyah ve beyaz renklerin muhteşem kombinasyonu odada olağanüstü bir uyum yaratmıştı. Yine de en çarpıcı olanı tapınağın içinden geliyor gibi görünen gün ışığıydı. Işık o kadar yumuşak, yumuşak ve hoştu ki, otomatik olarak mutluluk verici, yatıştırıcı bir sakinleşme ve her şeyi kucaklayan bir neşe hali yaratıyordu.

Tapınağın yarım daire şeklinde bir girişi vardı ve bu girişin içinde uzaktaki görüntüyü perdeleyen beyaz bir bölme görülüyordu. Işıl ışıl tapınağın bu gizemli girişi en çok dikkatimizi çeken şey oldu.

"Peki, aklınız başınıza geldi mi?" Sensei neşeyle sordu ve cevabımızı beklemeden, "Bu durumda daha ileri gidelim" dedi.

Karşılıklı bir anlaşma olmadan aynı anda tapınağın girişine doğru koştuk.

"Hey, arkadaşlar, nereye gidiyorsunuz?" Sensei gülümseyerek bizi durdurdu. "Başka bir yoldan gidiyoruz."

Beklentilerimizin aksine bizi tapınağın etrafındaki devasa bir monad halkasına götürdü. Böylesine görkemli bir eserden

ve onun narin güzelliğinden gözlerimizi alamıyorduk. Tapınaktan yayılan ışık, kör etmeyen ama etraftaki her şeyi aydınlatacak kadar parlak olan gündüz ışığıydı. Ve en dikkat çekici olanı, ne bedenlerimizden ne de tapınaktan hiçbir gölge oluşmuyordu. Elimi havada gezdirerek duvara gölge düşürmeye çalıştım ama nafile. Dahası, anlaşılmaz bir şekilde elim her iki tarafından da iyice aydınlanmıştı. İki avucumu bir araya getirdiğimde bile, aralarında gölge yerine aynı yumuşak ışığı gördüm.

Salonun diğer tarafında da aynı kemerli çıkış vardı ama yanlarında farklı hiyeroglifler vardı. Bizi en çok şaşırtan, tapınağın arka tarafında da başka bir giriş vardı. Ancak orada da aynı beyaz bölme dışında başka bir şey göremedik.

Bu olağanüstü yerden ikinci kavisten çıktık ve kendimizi bir mağara tüneline bulduk. Burada sadece birkaç metre daha geçtik ve birkaç dönüş yaptık. Merakım arttı, çünkü böylesine görkemli bir tapınağın yanından geçtiğimize göre, ileride bizi daha şaşırtıcı bir manzara bekliyor olmalıydı. Yine de küçük grubumuz, salon duvarlarıyla aynı siyah malzemeyle özenle oyulmuş ve tamamlanmış küçük bir odaya girdi. Odanın duvarlarının sağında ve solunda, dışbükey yarı şeffaf kalkan şeklinde iki büyük beyaz daire bulunuyordu. Odanın ortasında, biraz ilerideki oyukta, taş bir kaidenin üzerinde alnında boynuz olan bir at kafatası duruyordu ve arkasında duvarda özenle oyulmuş tuhaf bir niş vardı.

"Aman Tanrım!" Odaya girdiğimizde Sergey'in sesi duyuldu. "Tek boynuzlu atlar gerçekten var mı?"

"Bunu sana kim söyledi?!" Sensei sıırttı. "Bu bir efsane!"
"Peki neymiş o?"

"Ah, bu..." Sensei'nin kafatasına sıcak ve nazik bir bakış attığı anlaşılıyordu. Ancak bunun üzerine, ruh haline tamamen ters düşen sözleri, mizahi bir dille de olsa telaffuz etti.
"Aldırış etmeyin. Bu bir Çernobil mutasyonu."

Herkes şaşkınlık içinde Sensei'ye baktı. O gülümsedi.
"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum... Bu sadece bir sahtecilik!"

Sergey dikkatle kafatasına baktı, her yanını parlattı ve sonra kendi kendine, "Aha, "sahte", tabii..." diye söylendi.

Sensei, "Şuraya baksan iyi olur," diyerek dikkatini duvarın içine yerleştirilmiş, yaklaşık üç metre çapında, beyaz, hafif dışbükey bir kalkana çekti.

Sensei el fenerinin ışığını kalkanın merkezine yönlendirdiğinde, kalkan içeriden parlamaya başladı ve odayı yumuşak bir ışıkla aydınlattı. Ancak, Sensei ışını uzaklaştırır uzaklaştırmaz, odayı ilk haline daldırmış olan ışık usulca söndü.

"Harika," diye karşılık verdi Sergey. "Peki oraya ışık tutarsak etkisi aynı olur mu?"

Ve karşı duvara yerleştirilmiş kalkanı işaret etti.

"Evet."

Işık oyununu ikinci kalkan üzerinde de denedik ve sonra iki kalkan üzerinde birlikte, sanki kendilerine ilk kez bir anahtar gösterilen ve böyle bir "mucizeye" hayret ederek

sırayla düğmeye basan bir grup ilkel insanmışız gibi deneyler yaptık.

"Anladığım kadarıyla yolculuğumuzun nihai hedefi çoktan yakın?" Valera ve ben Nikolai Andreevich'in ışık deneylerini izlerken Sergey sessizce Sensei'e sordu.

"Evet. Bu kalkanın hemen arkasında," diyerek Sensei sol kalkanı işaret etti.

Sensei sırt çantasındaki düğümü çözmeye çalıştı. "Bu bir kasa mı?"

"Bunun gibi bir şey. Bu bir giriş."

"Bir giriş mi?" Sergey merakla kalkana baktı. "Orada da bir giriş mi var?"

İkinci kalkanı ima etti.

"Evet. Yine de tek bir canlının bile oraya gitmesini tavsiye etmem."

"Anlıyorum. Buraya girmek için ne yapmamız gerekiyor?"

Sensei gözlerini hafifçe kıсарak ona baktı ve gülümseyerek, "Bir düşünün" dedi.

Sensei'nin sol kalkanı açma önerisi de ilgimizi çekmişti. Valera ve ben odayı tamamen aydınlatırken, Sergey ve Nikolai Andreevich kalkanı harekete geçiren mekanizmayı aramaya başladılar. Duvarın ve kalkanın her tarafını yokladılar. Sergey kalkanın etrafına bile dokundu. Her şey pürüzsüzdü. Çıkıntılar, taş bloklar ya da bu türden herhangi bir şey yoktu. Kalkan duvara lehimlenmiş gibiydi. Sadece aynı beyaz malzemedен yapılmış ince bir kenar onu çevreliyordu. Sergey kollarını kavuşturarak kalkanın önünde

düşünceli bir şekilde durdu. Sonra çenesini ovuşturdu, arkasına baktı ve birden kafasına dank etti.

"Kafatası yerinden oynatılmalı!"

"Nadir bulunan antikaya dokunmayın!" Sensei sırtarak kafatası için ayağa kalktı. "Bunun tüm bunlarla hiçbir ilgisi yok."

"Gerçekten mi? Böyle bir durumda ne yapacağımı bilemiyorum. Bence plastid bu kasa için en iyi kilit olacaktır."

"İşe yaramaz," dedi Sensei, inatçı sırt çantası ile uğraşırken. "Bu malzeme herhangi bir kimyasal veya mekanik etkiye karşı nötrdür... Mutlak sıfırda üretildi. Karışım, maddenin oldukça akışkan hale gelmesini sağlayan bazı bileşenler içeriyordu. Bu da her türlü dökümün yapılabilmesini sağlıyordu. Madde katılaştıktan sonra bir süre daha plastikliğini korudu. İşlenmesini tamamlamak tamamen mümkündü. Ancak, son kristalleşmeden sonra madde son derece katı hale geldi. Katılığının eşi benzeri olmadığı söylenebilir. Dayanıklılığı da çok yüksek."

"Ne kadar yüksek?" Nikolay Andreyeviç merak etti.

"Örneğin," dedi Sensei botlarına bakarak, "eğer bu malzemedен sadece bir mikronu tabana, mesela botlarınızın en hassas noktası olan topuklara uygulasaydık, bu botları hayatınız boyunca tek bir çizik bile almadan giyebilirdiniz."

"Güzel malzeme!" Nikolay Andreyeviç hayretler içinde, tutumlu bir şekilde değerlendirdi.

Sergey de kalkanı çırparak, "Bir asker için rüya gibi bir şey," dedi ve sonra şaşkınlıkla Sensei'ye bakarak, "Ama bunu açmak nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

Sensei esrarengiz bir şekilde gülümsedi ve şaka mı yoksa ciddi mi olduğunu anlamak zor olsa da daha da merak uyandırıcı bir şekilde şöyle dedi: "Görüyorsunuz, bu uygarlığın eski bir antikasısı değil. Bunlar bir önceki uygarlığın yüksek teknolojileri..."

Sonunda düğümü çözdükten sonra çantasından garip, küçük bir eşya çıkardı. Dolma kalem şeklindeydi ama daha sonra yüksek kapasiteli minyatür bir el feneri olduğu ortaya çıktı. Onu ekseninden hafifçe deldi ve fener yanar yanmaz Valera'ya uzattı, "Tut lütfen!"

Daha sonra Sensei çantasından bir bez parçası ve bir bez kesesi çıkardı. Bezi düzgünce yere serdi ve kesenin içindekileri silkeledi. Gümüşü bir metalden yapılmış figürlü plakalar aşağıya düştü.

"Nedir bu, platin mi?" Sergey bunlardan birini eline alıp kurcaladıktan sonra merak etti.

"Hayır, bu çok daha değerli," diye yanıtladı Sensei, figürleri tek bir parça halinde bir araya getirmeye başlamıştı. "Üzerinde kafa yormayın. Bildiğiniz periyodik tabloda böyle bir metal yok..."

Uygunsuz girintili çıkıntılı bir daireyi andıran, alışılmadık bir konfigürasyona sahip bir nesneyi bir araya getiren Sensei ayağa kalktı ve onu kalkanın ortasına yerleştirdi.

"Valera, lütfen ışığı tam şuraya yönlendir," diyerek eşyadaki figürlü deliklerden birini işaret etti.

Valera el fenerinin ışığını gösterilen noktaya yönlendirerek onun isteğini yerine getirdi ama hiçbir şey olmadı.

"Hımm," Sensei nesneyi kalkandan çıkardı ve sanki zihninde bir şey hesaplıyormuş gibi onunla oynadı; sonra hatırladı ve heyecanla, "Aha-a, yanlış... Valera, ışığı buraya yönlendir lütfen!" dedi.

Sensei gümüşü formu ters çevirdi ve ışının yönlendirileceği yeri göstererek kalkanın üzerine koydu. Ve ışık gösterilen deliğe çarptığı anda, gümüşü metalin tamamı sanki içeriden gelen bir ışıltıyla doldu ve tüm girintili çıkıntılı yapılarında parlak bir ışıltı parladı. Ardından, bir lokomotifin buhar çıkardığını düşündüren donuk bir ses duyuldu ve kalkan duvardan biraz ayrılarak hafifçe açıldı. Ona doğru koştuk ama Sensei bizi durdurdu ve herkesin kafatasının bulunduğu kaidenin arkasında bulunan bir nişe girmesini istedi. Bu arada kalkanın kapısını açarken ağzını ve burnunu bir mendille hızlıca kapattı ve koşarak uzaklaştı. Kapı açılırken bize doğru sapıyordu.

Mendili katlayarak bize "Orada yenilenmesi gerekiyor" diye açıkladı.

Garıptır, özel bir koku ve hatta tıkanıklık hissetmedim. Şöyle düşündüm: "Ya orada tehlikeli bir gaz varsa? Böyle bir durumda neden küçük bir grup aptal gibi kaidenin arkasında durmak yerine odadan hiç çıkmadık? Bu şekilde uzun yüzyıllar boyunca bu at kafatasına katılabiliriz". Yine de Sensei sanki korkunç bir şey olmamış gibi rahat davranıyordu. Yaklaşık on dakika sonra, "Evet, artık kapsül misafirleri kabul etmeye hazır" dedi.

"Neden ona kapsül diyorsunuz?" Merak ettim.

"Çünkü o bir kapsül," dedi Sensei gülümseyerek. "Tüm Dünya patlasa bile geriye sadece kapsüller kalacak."

Tuhaf sığınağımızdan ayrıldık ve odaya yöneldik, şimdi öngörülemeyen başka sürprizlerden kaçınmak için Sensei'yi dikkatle takip ediyoruz. İçeride yeterli ışık olduğu için el fenerlerimizi hemen söndürdük. Oda oldukça küçüktü ve tapınakla aynı malzemedен ustalıkla yapılmıştı. Karşılıklı iki duvarında parlayan beyaz yumrular şeklinde ilginç kabartmalar yükseliyordu ve belli ki bu parlak aydınlatmayı yaratanlar da onlardı. Duvarlardan biri, açık hücreleri olan uzun beyaz bir dolap şeklinde yapılmıştı. İçlerinde çok sayıda eski rulo, papirüs, üzerinde gizemli çizimler olan küçük amforalar ve daha birçok tuhaf eşya vardı. Sensei alışkanlıkla odaya girdi ve eşyalara hiç dikkat etmeden doğruca küçük, karanlık bir silindirin bulunduğu hücreye doğru ilerledi. Silindiri dikkatle açtı, içinden eski bir parşömen yaprağını yavaşça çıkardı, üzerindeki yazıya göz gezdirdi, sonra aynı özenle tekrar içine koydu ve silindirin kapağını kapattı. Birden Sensei bu karmaşık parçayı bana uzattı.

"İşte, al bunu. İstedğin şey buydu." "Ben mi?!" diye tarifsiz bir şaşkınlık yaşadım.

Hafızamı yoklamaya başladım ve Sensei'den ne zaman bir şey istediğimi hatırlamaya çalıştım. Belirli bir şey hatırlamadığım için şaşkınlıkla, "Teşekkür ederim... Ama nedir bu?" dedim.

"Agapit'in el yazması."

Ve sonra kafama dank etti. Kalbim, kabaran duygularla göğsümün içinde hızla çarpmaya başladı. Paha biçilmez hazineyi yavaşça elime aldım. Ellerimin, efsanede söylendiği gibi bizzat Kutsal Ruh tarafından yazılmış olan Boddhisatva Agapit'in el yazmasını tuttuğuna inanmak imkânsızdı! Bu, sadece en yetenekli hekim olarak değil, aynı zamanda muazzam bir manevi güce sahip bir insan olarak da Kiev Rus sınırlarının çok ötesinde ünlenmiş olan o Rus Boddhisatva'nın el yazmasıydı. Bu el yazması ve sahipleriyle ilgili o kadar çok sır ve efsane vardı ki!

Agapit'in olağanüstü hikâyesini Sensei ile birlikte deniz kenarında tatildeyken öğrendim. Bu olay benim liseden mezun olduğum yıl gerçekleşmişti. İşte tam o zaman Sensei bize, çürümeyen kalıntısı günümüze kadar insanları iyileştirmeye devam eden Kiev Pechersk Lavra keşişi, XI. yüzyıl Eski Rus hekimi Agapit'ten bahsetti. Agapit basit bir keşiş değildi. O, geri kalan günlerini manastırda geçiren Shambala'dan bir Boddhisatva idi. İnsanlar Kutsal Ruh'un Agapit'in içinde ikamet ettiğini söylüyorlardı. Tam olarak onun olağanüstü kişiliği sayesinde Kiev Pechersk Lavra daha sonra sadece bir bilim ve kültür merkezi değil, aynı zamanda Eski Rus'un büyük ölçekli bir ruhsal merkezi haline geldi.

Meraklı kişiliğim silindiri hemen açmaya niyetlendi ama Sensei beni tuttu ve "Daha sonra bakarsın" dedi.

Sergey'in, Valera'nın ve Nikolay Andreevich'in ilgili bakışları beni takip ederken, Sensei çok güzel oyulmuş taş bir

tabutun bulunduğu başka bir hücreye yaklaşırken, silindiri dikkatlice sırt çantama yerleştirdim. Herhangi bir anahtar ya da kilit olmadan kolayca açtıktan sonra içinden altın bir eşya çıkardı. Onunla oynadı ve hafifçe ceketine sürttü.

"Oh!" Sensei memnuniyetle, "yepyeni gibi parlıyor" dedi.

Herkes Sensei'in etrafında toplandı. "Bu tamga mı?" Sergey sordu. "Evet, o!"

Büyük bir merakla bu parçayı incelemeye başladık. Üç yapraktan oluşan lotus çiçeği tomurcuğu şeklinde altın bir tabağı temsil ediyordu. Çiçeğin içinde, ortasında bir göz bulunan kesik bir piramit yer alıyordu. Piramidin üzerinde, ortadaki taç yaprağının üzerinde, piramidin kesik tepesine benzeyen hacimsel bir üçgen bulunuyordu. Üçgenin içinde üç kabartmalı daire yer alıyordu. Taç yaprakların ve lotusun temelinin üzerine paralel eğri çizgiler çizilmiştir. Gözbebeğinin içine elmas görünümlü bir çakıl taşı yerleştirilmişti. Böyle bir güzelliği gören bizlerden hayranlık çığlıkları kendiliğinden koptu.

"Muhteşem bir eser!" dedi Nikolay Andreyeviç sevinçle.

"Ah, bütün bunlar önemsiz şeyler," dedi Sensei. "Tüm bu altın... sadece sürekli restore edilen bir çerçeve."

"Peki ya desen?" Sergey ilgisini gösterdi.

"Desen basitçe Shambala'ya bağıllık anlamına geliyor. Ama gözdeki bu çakıl taşı... gerçekten çok değerli. Buradaki en önemli şey o."

Sensei elindeki tamgayı biraz çevirdiğinde, çakıl taşı söylenenleri doğrularcasına büyüleyici bir şekilde parladı.

"Elmas mı?" Sergey sordu.

"Hayır. Sadece elmaslarda olduğu gibi ustalıkla kesilmiş. Gerçekte bu bir elmas değil. Dünya dışı kökenli yapay bir taş. Yapısı itibariyle cam ile kristal arasında bir şey. Dünyada bu taşa degecek hiçbir elmas yoktur, - Sensei ciddi bir şekilde konuştu, sonra bir süre sessiz kaldı ve ekledi, "Kullanmak için yeterli kişisel güce ve bilgiye sahip olanlar için harika niteliklere sahiptir. Geri kalan insanlara gelince, bu taş onlar için hiçbir değer ifade etmiyor... Onlar için sadece bir cam parçası."

Cebinden bir kutu çıkardı, içinden yumuşak bir bez çıkardı ve tamgayı nazikçe ve sevgiyle silmeye başladı.

"Bu kristal çok özel bir taştır. Enerjiyi sonsuza dek muhafaza edebilir ve sadece muhafaza etmekle kalmaz, aynı zamanda içine hapsedilen gücü de arttırabilir. Bu kristal çok eskidir. Dünya dışı bir kökene sahip olmasının yanı sıra, birden fazla Pravi nesli onunla meditasyon yapmıştır. Özellikle ciddi meditasyonlar üzerinde çalışanlara paha biçilmez bir yardım sağlar... Kristal, meditasyon sırasında kendisiyle temas eden kişinin enerji alanının frekans özelliklerini değiştirir... Enerjilerin hareketini yoğunlaştırır. Kristalle sürekli çalışmanın bir sonucu olarak, sahibi daha önce ona sahip olan ve Nirvana'ya gidenlerin ruhsal

seviyesine ulaşır... Bu kristal birçok Pravi neslinin gücünü içerir."

"İlginç bir şey," dedi Sergey. "Bu taşın Dünya gezegeninde tek olması, yani uzak rasyonel dünyalardan gelen "Mohikanların sonuncusu" olması beni şaşırtmazdı."

"Kesinlikle tek değil," diye karşılık verdi Sensei. "Dünya üzerinde bunun gibi toplam yedi taş var. Beş taş Shambala Hükümdarı'nın tamgasında, biri Navi tamgasında ve biri de burada, Pravi tamgasında."

"Navi tamgasında mı?" Nikolay Andreyeviç şaşırdı ve temkinli bir şekilde sordu. "Bitişik taraf taşta sahip mi?"

"Evet," diye cevap verdi Sensei. "Monadı dengelemek için bu gerekli. Doğrusunu söylemek gerekirse, o tamganın üzerinde farklı semboller var. Yine de, çakıl taşı Pravi tamgasıyla neredeyse aynı boyutta."

"İnanılır gibi değil!" Nikolay Andreyeviç şaşkına dönmüş bir halde şöyle dedi.

Sergey, "Demek ki şu anki mücadeleyi taşların gücü değil, rakiplerin ruh gücü kazanacak," diyerek sonuca vardı.

"Çok doğru. Her şey bu taşların sahiplerinin birikmiş kişisel güçleriyle ilgili."

"Navi nedir? Onlar Kanduk mu?"

"Hiç de değil," dedi Sensei. "Karanlık güçler arasında Kanduk'lar alt kademede yer alırken, Navi'ler gerçekten ciddi bir sorundur."

"Yani, Etimonların ve Geliarların sadece Kanduklar ile savaşmadığı ortaya çıkıyor?"

"Kesinlikle. Onların evrensel Işık Savaşçıları olduğu söylenebilir."

Bir süre sessiz kaldık ve Sensei'nin tamgayı iyice silmesini ve düşüncelere dalmasını izledik.

"Shambala Hükümdarının tamgası neye benziyor?" Sonunda sessizliği bozarak sormaya karar verdim.

"Hükümdar'ın tamgası mı?" Sensei sordu ve açıklamaya başladı, "Pravi tamgası temelde bazı detaylarda ona benziyor. Hükümdar tamgasında, içinde piramit ve göz olan aynı lotus çiçeği vardır, ama gözün içinde Pravi ve Navi tamgalarındaki taşların toplamından çok daha büyük boyutta bir taş vardır. Bu, Shambala'yı simgeleyen "her şeyi gören Göz" sembolüdür. Piramidin üzerinde, ortadaki taç yaprağında, içinde daha ilginç bir taşın muhafaza edildiği küçük bir göz bulunur. Yoğunluğu elmasinkinden çok daha fazladır. Daha büyük taşlarla karşılaştırıldığında küçük olması önemini hiçbir şekilde azaltmaz. Po parçacığı gibidir ve içinde barındırdığı güç tükenmezdir. Bu çakıl taşı, "her şeyi gören Göz" de dahil olmak üzere Tanrı'nın her şey üzerindeki mutlak gücünü simgeler... Shambala Hükümdarı'nın tamgasında lotus çiçeği, üzerinde üçgen şeklinde yerleştirilmiş üç büyük taşın bulunduğu yuvarlak bir monada iştirilmiştir. Bu taşlar küçük çakıl taşının geldiği Orion takımyıldızını sembolize eder, sadece onu değil... Bu taşlar ilahi üçlülüğe, yaşam ve ölüm üzerindeki güce işaret eder. Fiziksel dünyada bu işarete Kâse işareti de denir... Aslında

monadın üzerine çizilen semboller kompleksinde, lotus çiçeği de dahil olmak üzere, tüm küresel dinlerin sembolleri vardır, çünkü bu, insan dünyasındaki manevi her şeyin Shambala'dan geldiğinin bir göstergesidir... Başka? Monadın her iki yanında, örneğin tamganın son onarımı sırasında süsleme olarak yapılmış Mısır temalı heykel baskıları var."

"Shambala Hükümdarı'nın devasa bir tamgası var," dedi Sergey ve taklit bir alaycılıkla ekledi, "Ve tamamen saf altından yapılmış."

"Elbette! Gördüğünüz gibi bu Hükümdar'ın kendi tamgası!" Sensei gülümseyerek aynı tonda cevap verdi ve ardından nazikçe açıkladı. "Genel olarak konuşmak gerekirse, altın, örneğin demir gibi erozyona ya da gümüş gibi oksitlenmeye maruz kalmayan uygun bir malzeme olarak kullanıldı. Yani altın sadece uygun bir malzeme. İşaretler ise..." dedi ve kıkırdayarak konuştu. "Ama günümüzde tamga işaretlerinin anlamı kimsenin dikkatini çekmiyor. En iyi ihtimalle insanlar görse, sonradan görme bir zenginin gösteriş yaptığını düşünürler."

"Peki Hükümdar'ın tamgası nerede saklanıyor?" Nikolai Andreevich merak etti.

"Şu anda aynı kapsülde, Lotus Tapınağı'nda saklanıyor," dedi Sensei ve sormak için ağzını açmış olan Sergey'in sorusunu önceden bildiği belli olan bir ifadeyle, "Osiris'in başındaki üçüncü gözün bulunduğu bölgede," diye ekledi.

Sergey ensesini kaşdı ve kıs kıs gülererek, "Ya bu Osiris denen adam çok büyük kafalıydı ya da yine benimle alay ediyorsun," dedi. Sensei'ye yalvarırcasına baktı ve şöyle dedi: "Dürüst olmak gerekirse, beynim şu anda senin bilmecelerini çözmek için doğru düzgün çalışmıyor. En iyisi sen her şeyi

kendi isteğinle anlat."

Sensei nazikçe, "Sizinle alay etmiyorum," diye karşılık verdi. "Lotus Tapınağı gerçekten de Osiris'in kafasının içinde yer alıyor."

"Umarım mecazi anlamda söylüyorsunuzdur? Yoksa gerçekten bunu mu kastediyorsunuz?"

Sensei gülümseyerek, "Neredeyse öyle demek istiyorum," dedi, "daha doğrusu kabartma ve coğrafi açıdan öyle demek istiyorum." Biz ona merakla bakarken o kısa bir duraksamadan sonra şöyle dedi: "Şu anda o noktada Eski Rusların başkenti, yani Kiev şehri duruyor."

"Kiev mi?!" Nikolay Andreyeviç'in nefesi kesildi.

"Böyle bir durumda üçüncü göz nerede bulunur?" Sergey sordu.

"Bu bölge, İsa'nın istediği gibi Birinci Andrew'un lotus tohumlarını yerleştirdiği yerde bulunuyor. Günümüzde Kiev Peshersk Lavrası orada yer almaktadır," diye belirtti Sensei.

"İşte buyurun! Kiev'e o kadar çok gittim ki bundan haberim bile yoktu," dedi Nikolay Andreyeviç kendi kendine.

"Kiev'in Osiris'in başı olduğunu kim hayal edebilir ki?" Sergey düşünceleri üzerinde kafa yoruyordu. "Ben bu şehri daha çok Çernobil felaketiyle ilişkilendiriyorum..."

Sensei düşünceli bir ifadeyle, "Evet, şu Çernobil neredeyse tüm oyunu karmakarışık etti," dedi.

"Ne oyunu?" Sergey anlamamıştı.

"Osiris'in kafasıyla ilgili öngörüler... Mesele şu ki, reaktör patladıktan sonra hızla yanmaya başladı. Doğal olarak hiçbir itfaiyeci söndürmeyi başaramadı. Durum o kadar kritik bir hal aldı ki Shambala müdahale etmek zorunda kaldı. Ve ne yazık

ki bu süreç uzmanlar tarafından kaydedildi, çünkü herhangi bir fiziksel yasaya aykırı olarak nükleer reaksiyon genişlemek yerine yoğun bir şekilde bir noktaya birleşmeye başladı..." Ve bir süre sessiz kaldıktan sonra, görünüşe göre bir şey üzerinde düşünürken, Sensei ekledi, "Öte yandan, eğer Shambala olmasaydı... Kiev artık var olmazdı... Ve öngörüler asla gerçekleşmezdi."

"Hangi öngörüler?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Bu uzun bir hikâye. Başka bir zaman anlatırım."

Sensei Pravi tamgasını silmeyi bitirdi, yapılan işin sonuçlarına hayran kaldı ve Nikolay Andreyeviç'e hitaben şöyle dedi

"Bu arada, efsanelerden bahsetmişken... Gor'un sihirli gözüyle ilgili bir efsane duydunuz mu?"

"Evet," diye olumlu cevap verdi doktor.

"Peki bu efsane tam olarak ne hakkında?" Sergey canlı ilgisini gösterdi.

Nikolay Andreyeviç aceleyle açıkladı.

"Bu bir Eski Mısır efsanesi. Osiris'in oğlu Gor, çölün kötü tanrısı Set'le savaşıyordu. İlk başta Horus yenildi ve Set savaşta onun gözünü çıkardı. Ama sonra Horus Set'in üstesinden geldi ve sihirli gözünü geri kazandı."

"Doğru," dedi Sensei. "Peki bu sihirli gözün ne olduğunu biliyor musun?"

Nikolay Andreyeviç şaşkınlıkla omuzlarını silkti.

Sensei Pravi tamgasını ima etti.

"İşte o Göz bu! Ve onlar bu taşın gücüne sahip olmak için savaşıyorlardı."

"Yani... bu bir efsane değildi... Bu gerçek!" Nikolay Andreyeviç şaşkınlık içinde konuştu. "İşte buyurun! Yani bu savaş Pravi ve Navi arasındaki savaş mı?!"

"Kesinlikle. Ama size daha sonra anlatacağım," dedi Sensei gülümseyerek.

Pravi tamgasını dikkatlice beze sardı, kutunun içine koydu ve cebine attı. Biz de şaşkınlık içinde durmuş onun yaptıklarını izliyorduk.

Sensei aniden, "O zaman geri dönelim," diyerek bizi gerçekliğe geri döndürdü.

Hatta biraz kafamız karıştı, çünkü hiçbirimiz buradan bu kadar aceleyle ayrılmak istemiyorduk. Buraya gelmemiz bu kadar uzun sürmüştü ve şimdi en ilginç noktada "geri dönmemiz" teklif ediliyordu.

"E-eh..." Sergey dudak büktü.

"Nasıl olur? Şimdiden mi?" Nikolay Andreyeviç merak etti.

"Hepsi bu kadar mı?" Hayal kırıklığıyla neredeyse onunla aynı anda sordum.

"Yetmedi mi?" Sensei tepkimize bakarak sırıttı. "Hadi, gidelim. Adamlara ulaşana kadar daha epey yolumuz var... Aslına bakarsanız," diye gülümsedi, "sizinle bu dağlarda yeterince dolaştım zaten..."

Kimse özellikle itiraz etmedi ve zaten bu gereksiz bir meseleydi. Gerçekten de önümüzde uzun ve zorlu bir yol vardı. Buraya gelirken Sensei'nin hiç yorgunluktan ya da keyifsizlikten şikâyet etmediğini fark ettim. Tam tersine, o kadar hızlı yürüyordu ki onu takip etmekte zorlanıyorduk. Oysa şimdi ruh hali aniden değişmişti... Yine de taş hücreden

en azından tapınağa gitme umuduyla ayrılıyordum. Böyle bir fırsat bir daha ne zaman ele geçecekti? Muhtemelen böyle düşünen sadece ben değildim. Odayı büyük salona bağlayan koridorda ilerlerken Sergey, Sensei'ye tapınak hakkında sorular sormaya başladı.

"Peki bu tapınak nedir?"

"Lotus tapınaklarından biri."

"İçinde ne var?"

"Özel bir şey yok, sadece bir gölge silici."

"İçeri girebilir miyiz?"

"Orada gerçekten ilginç bir şey yok mu?"

"Sadece sıradan bir tapınak," diye güldü Sensei.

Bu arada, olağanüstü güzelliği ve yumuşak ışığıyla büyüleyici olan bu eski binaya yaklaşıyorduk bile. Işık okyanusuna dalan herkes otomatik olarak durdu ve bu mucizeyi içleri burkularak izledi. Tapınağın girişi özellikle dikkatimizi çekti, beyaz taş merdivenlerinden yukarı çıkma ve bu muhteşem çiçeğin aziz gizemine dalma arzusu uyandırdı. Gözlerimizde sessiz bir dua ile Sensei'ye baktık. Başını eğdi, bir an düşündü ve ciddi bir şekilde, "Pekâlâ. İlk kim olacak?"

"Tapınağa sırayla mı girmemiz gerekiyor?" Nikolay Andreyeviç şaşırmişti.

"Evet."

"Peki içeride ne var?"

"Göreceksiniz."

"O zaman ben önden gideyim," diye gönüllü oldu Sergey.

Sensei'ye minnetle baktı ve yabancı uygarlığın bu muhteşem gizemli eserine yaklaşmanın her anından zevk alıyormuş gibi yavaşça girişe doğru yürüdü. Işığa yaklaştıkça figürü koyulaşıyor ve daha az belirginleşiyor, ışık tarafından her yönden kucaklanıyordu. Üst kata doğru yürüdü. Ve... harika çiçek onu güneşli kollarına aldı. Yaklaşık bir dakika boyunca tek kelime etmeden durduk, tapınağın esrarengiz geçidine bakıyorduk. Ancak, tapınak daha önce olduğu gibi şaşırtıcı ışığıyla parlıyordu ve içinde herhangi bir canlının varlığına dair en ufak bir işaret vermiyordu.

"Sıradaki," dedi Sensei kolayca ve bana baktı.

Dürüst olmak gerekirse, o anda hafif bir korku yaşadım. Yine de içimde Sensei'ye duyduğum güven, tapınak girişinin ardında gizlenen bilinmezlik karşısında duyduğum korkudan çok daha fazlaydı. Girişe doğru yürüdüm, biraz gergindim ve aynı zamanda orada ne göreceğimi tahmin ediyordum. Yayılan ışık yumuşak ve okşayıcıydı ve beni biraz rahatlatıyordu. Kendimden emin bir şekilde içeri girdim. Geçit önce sağa, sonra sola dönüyor, ışıkla dolu kıvrımlı labirenti boyunca yürümeye davet ediyordu. Garip bir şekilde, içeriye doğru ilerledikçe, solduğum hava sıcak olmasına rağmen, içimde açıklanamaz bir soğukluk hissediyordum. Ellerim donmaya başladı.

Küçük labirentten, muhtemelen çiçeğin tam merkezinde yer alan yuvarlak bir odaya girdim. Bana en çok ortası bir güneş ışığı sütunu gibi parlıyormuş gibi geldi ve sonunda içinde ısınacağımı düşündüğüm için bu akan ışığa dalmayı şiddetle istedim. Tereddüt etmeden ortasına adım attım ve...

Sözde sıcaklık yerine beni öyle bir soğuk sardı ki istemeden yumruklarımı sıktım. Sanki binlerce elektrikli iğne batırılmış gibi güçlü bir ürperti tüm bedenimi sardı. Başım dönmeye başladı. Zemin ayaklarımın altından hızla uzaklaşıyordu.

Görme yeteneğime doğal olmayan bir şeyler olmaya başladı. Parlak ışık, bazı koyu lekelerle dönüşümlü olarak hareket ediyor ve hareketlerinin hızı hızla artıyordu. Sonunda etraftaki her şey kayboldu. Tamamen karanlık oldu. Ardından, bazı parlak noktalar parlamaya başladı. Genişlediler, renklendiler, sonra birbirleriyle birleşerek üç boyutlu canlı sahnelere dönüştüler. Gözlerimi açıp kapama girişimim hiçbir sonuç vermedi: sahneler olduğu gibi kaldı. Dahası, bedenimin hissini tamamen kaybettim. Aynı zamanda duygu ve düşüncelerim de kayboldu, sanki dünyadan bağımsız ve özgür hale gelmişim. Ve sahneler dehşetten de öte olmasına rağmen, nedense onları sakin bir şekilde algıladım. Endişe yerine olağanüstü bir berraklık ve etrafta olup bitenlere dair derin bir anlayış vardı.

Olaylar birbirinin yerini alıyor, bazen parça parça bazen de küresel ölçekte ortaya çıkıyordu. Devasa bir köprünün yıkıldığını, dünya çapında tanınan bir din adamının öldüğünü, yıkıcı depremler, seller, hortumlar, tsunamilerin yerleşik alanları yeryüzünden sildiğini gördüm. Yanardağların beklenmedik bir şekilde uyandığını ve külleri ve lav artıklarıyla tüm canlıları yok ettiğini gözlemledim. Kutuplardaki buz tepelerinin eridiğini ve devasa buzdağlarının çarpıştığını gördüm. Okyanus ve nehir sularının seviyesi

şiddetli bir şekilde yükseliyordu. Tüm kıyı megapolleri su altında kalıyordu. Bazı kıyı ülkeleri oldukça kısa bir süre içinde yeryüzünden tamamen siliniyordu. Ve tüm bu felaketler sanki bir gelgit dalgası gibi gerçekleşiyordu - aniden kabarıyor ve azalıyor, sonra daha büyük bir güç ve daha ağır yıkımlarla tekrar devam ediyor ve yine geçici olarak sönümleniyordu.

Güneş üzerinde inanılmaz derecede güçlü patlamalar meydana geliyordu. Adalar ve kıtalar yerlerinden oynuyor, hızla bir araya gelerek tek bir kuru kara oluşturuyordu. Sıcak okyanus akıntıları rotalarını değiştirdi. Mevsimler birbirine karıştı. Şiddetli sıcaklık artışları yerini ani soğuklara bıraktı. Ürünlerin iflası, açlık, yıkım... Sürekli bir panik ve kaos hâkimiyeti... Küresel felaketlerin dehşeti tüm gezegeni sardı. Avrasya'nın bazı bölgeleri, ölmekte olan uygarlığın son manevi siperi ve sığınağı gibi, doğal unsurlardan en az zarar gören tek kuru kara noktasıydı...

Sahneler ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde yok olmaya başladılar, ayrı parçalara ayrıldılar ve sonra bir noktada birleştiler. Her şey yeniden karanlık oldu. Birdenbire fiziksel beden hissim geri geldi. Parlayan parlak bir ışık hem duygularımı hem de düşüncelerimi geri getirdi. Garip bir şekilde, tırnaklarım acı içinde avuçlarıma saplanmış olmasına rağmen hala aynı noktada sabit bir şekilde duruyordum. Tüm bunları fark ettiğimde ve izlediğim felaket görüntülerini hatırladığımda içimi dehşet verici bir korku kapladı. Nedenini anlamamıştım ama gördüklerimin önümüzdeki yıllarda gerçekleşeceğinden emindim. Işık sütunundan hareketsiz bir şekilde ayrılıp bir sonraki labirente geçerken, beni baygınlığa

varan kederli bir umutsuzluk ele geçirdi. Korkunç felaket sahneleri hafızamda birbiri ardına kayıyor, zihnimde geleceğe dair korku ve umutsuzluğu pekiştiriyordu.

Bu depresif ruh haline dalmışken tapınak çıkışına nasıl geldiğimi fark etmedim bile. Kısa bir süre önce bize böylesine muhteşem, büyüleyici bir panoramik manzara sunan arkın altında Sergey düşünceli bir şekilde durmuş, diğerlerini bekliyordu. Ben de sessizce ona katıldım. Gördüğüm tüm kâbus kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyordu. Kaçınılmaz ölüm korkusuna kapılmış, kalbim ağrırken, bilinmeyen bir uygarlığın muhteşem yapısına, şeklinin mükemmelliğine, taklit edilemez parlaklığına ve bembeyaz saflığına bakıyordum. Ve birden, ebedi manevi değerler ile geçici, olumsuz ya da ahlaksız olan her şey arasındaki zıtlığın ne kadar çarpıcı olduğunu fark ettim. Bu bina kaç uygarlık, kaç doğal afet atlattı? Ve en önemlisi binanın kendisi değil, onu yaratan insanlardı. Bu tapınağı binlerce yıl boyunca herhangi bir yıkıcı etkiye karşı güvenli kılmak için ne tür bir bilgi birikimine sahip olunması gerektiğini hayal etmek zor.

Tam o anda Nikolay Andreyeviç'in figürü tapınağın çıkışında belirdi. Işıkla çevrelenmiş olması hayret vericiydi. Sanki bedeni, ışıltılar saçan yoğun bir gökkuşağı halkasıyla sarılmış gibi bir izlenim vardı. Özellikle başının etrafında çok sayıda vardı. Nedense bana Kirlian etkisini hatırlattı. Ama Nikolay Andreyeviç tapınaktan ayrılır ayrılmaz bu ışıltı bir anda kayboldu. Böylesine alışılmadık bir olguyla ilgilenerek düşüncelerimden biraz uzaklaştım ve tapınağın "giriş-çıkışını"

daha dikkatle izlemeye başladım. Nikolay Andreyeviç'in bize katılmasından bir dakika sonra Valera kapıda belirdi. Işıltısı çok daha hacimsel ve doygundu. O kadar güzel parıldıyordu ki Nikolay Andreyeviç bile sessiz bir yorum yapmaktan kendini alamadı: "Oho! Evet, bu adam belli ki bu birkaç ay boyunca Sensei'ye bunca yıldır yakın olan bizlerden çok daha fazla şey öğrenmiş."

Ancak, Sensei'nin tapınaktan çıkma sırası geldiğinde, orada bulunan herkes istemeden de olsa nefeslerini tutmak zorunda kaldı. Sensei olduğunu anlamamız bile biraz zaman aldı. Aslında gelen, devasa ve göz kamaştırıcı bir auraya sahip biriydi. Beyaz bir tunik giyyordu. Sarı saçları çok güzel, düzenli yüz hatlarını çerçeveliyordu. Ama belki de en sıra dışı olan gözleri, eşsiz ve son derece tanıdık bakışlarıydı. Birdenbire bu bakışları nerede gördüğüm aklıma geldi. Uzun zaman önce bir gün, grubumuzla birlikte deniz kenarında dinleniyorduk. Bir gece Kızıl Süvari'nin dağlardan indiğine dair çok tuhaf bir rüya gördüm. Onun çarpıcı bakışları, Rigden Djappo'nun bakışları, şimdi gözlerimin önünde en küçük ayrıntılarına kadar kendini gösteriyordu.

İçimdeki heyecan tüm varlığımı sardı. Lotus Çiçeği aniden görünmez ama tamamen algılanabilir "taç yaprak salınımını" solar pleksusumda gösterdi. Sevinç duygusu, gerçek Yüz'ün böylesine şaşırtıcı, gerçek bir vizyonundan kaynaklanan pasifleşme duygusuyla karıştı. İçim öylesine

sessiz ve hoş bir hale geldi ki, sanki birisi ruhumu bembeyaz, ölümcül yumuşak yapraklardan oluşan bir battaniyeye sarmıştı.

Bu olağanüstü görüntü sadece birkaç saniye sürdü. Ama ne saniyelerdi onlar! Bilinmeyen Sonsuzluğun bir döngüsünden saniyelerdi. Bunlar ruhun en kutsal köşesinde silinmez izlerini bırakan saniyelerdi. O saniyeler ki, hatırası yıllar sonra bile keyifli karelerini neşeli bir heyecanla yeniden üretir ve size hiçbir sözel tanıma meydan okumayan yüce duyguların inanılmaz çeşitliliğini yaşatır. Gerçekten de zamanın o tek an üzerinde hiçbir gücü yoktu.

Muhteşem Varlık tapınak çıkışındaki arkın altında durur durmaz ışık dalgalanmış ve bir anlığına gözlerimizi kör etmiş gibiydi. Ama, görüşümüz normale döndüğünde, Sensei'nin yaklaştığını ve bizim için alışılmış özelliklere sahip olduğunu gördük. Belli ki sevinçli ve coşkulu bir ruh hali içindeydi, üzerinde her zamanki yürüyüş kıyafetleri ve sırtında sırt çantası vardı. Böylesine ani bir değişim karşısında hayrete düşmüş bir halde, dilsiz bir şaşkınlık içinde onun yaklaşmasını izlerken, yanımıza geldi, tapınağa baktı ve güler yüzlü bir ifadeyle, "Peki, memnun kaldınız mı?" dedi.

"Kesinlikle!" Sergey hepimiz adına cevap verdi. "Hadi gidelim o zaman dostlarım."

Ve kaya arkının altından geçerek tünele giren ilk kişi o oldu. Bize gelince, muhteşem Lotus tapınağına bir veda bakışı attık ve aynı anda herhangi bir karşılıklı anlaşma olmaksızın önünde eğildik. Görünüşe göre, her birimizin ruhunda böylesine samimi bir niyet oluşmuştu ve bu o kadar güçlüydü

ki, hiçbirimiz bunu herkesin huzurunda yapmaktan utanmadık. Sensei durdu, bize baktı ve gülümseyerek, "Hadi gidelim, fanatikler!" dedi.

Tüm engelleri otomatik olarak aşan karmaşık geçitleriyle dönüş yolumuzu neredeyse hiç gözlemedim. Düşüncelerim, daha doğrusu antik tapınağın bulunduğu gizemli mağaranın içinde oluşan iki farklı halin havai fişekleri, şimdi gerçekte içinden geçmekte olduğum gerçek labirent haline gelmişti. Felaket ve doğal afet sahneleri Rigden'in sakin bakışlarıyla iç içe geçmişti. Ve bu bakış çarpıcı bir etki yaratıyordu: olağanüstü dokunaklı nezaketiyle ruhu sakinleştiriyor ve rahatlatıyordu. Hayvani korku, sanki hiç var olmamış gibi, onun dalgası altında tamamen yok oldu. Şimdi, sahneler zihnimde sakince ilerliyor ve bana gördüklerimi analiz etme fırsatı veriyordu.

Yüksek teknolojileriyle gurur duyan insan uygarlığımız ne kadar da kırılğanmış oysa! Dünya'nın iç çekişi büyük şehirleri harabeye, kullanışlı makineleri gereksiz kereste yığnına, barışçıl toplumu bir parça ekmek ve toprak için savaşılan klanlara dönüştürmeye yetiyor. İnsanların biriktirmek için tüm hayatlarını harcadıkları tüm materyaller o kadar güvenilmez ve hayalet gibi görünüyor ki. O kadar çok çaba ve zihinsel enerji boşa harcanıyor ki! İnsanlar çevreye o kadar çok siyah olumsuzluk saçtılar ki, sadece kendileri değil, doğa ve içinde yaşayan herkes de acı çekmeye zorlandı. Bu kadar kötülükten sonra, Dünya'nın sabrının sonuna gelmesine şaşmalı mı?

Bu düşüncelere dalmışken zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim bile ve tanıdık mağaraya girdik. Bu arada, bu kez herkes herhangi bir psikolojik sorun yaşamadan, oldukça alışılmış bir şekilde halka geçitten geçti. Geri kalanlar "seyirci" locasının çeşitli yerlerine yerleşmiş, huzur içinde uyuyorlardı. Kimseyi uyandırmamaya çalışarak sessizce onların yanına tırmandık ve yorgun bir şekilde taş banklara oturduk.

Sensei, "Bir saat dinleneceğiz ve sonra daha ileriye gideceğiz," dedi, kendini rahat ettirerek.

Sırt çantasını başının altına koyarak bankın üzerine uzandı. Biz de onu örnek aldık.

* * *

"Kim bu kadar yüksek sesle horluyor?" Uykumda Sensei'nin sesini duydum.

"Gerçekten Vano mu?!" Sergey kahkahalarla güldü.

"Bu o, gerçek engizisyoncu!" Eugene'in sesi diğerlerine katıldı. "Horlamasıyla ölümüne işkence ediyor! Bu "sıradan CD" sinirlerimi bozmaya başladı."

Odada yankılanan horultu gerçekten de uyuyan bir adamın ağzına megafon tutulmuş gibi yüksekti. Gözlerimi açtım. Sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydim ve nerede olduğumu, benden ne istediklerini anlamakta güçlük çekiyordum. Gerçeklik, olan bitenin gerçek dışılığının sınırlarında geziniyor gibiydi ve o anda hangi yarıda var olduğumu net olarak kavrayamıyordum. Başım dedikleri gibi "ağırdı". Gözlerimi ovuşturdu ve etrafıma bakındım.

Çocukların çoğu hâlâ uyuyordu. Sensei, Sergey ve Eugene alt katta duruyorlardı.

Adamlar Vano'nun horlmasına gülerken, son olayları hatırlayarak kendimi bir şekilde yönlendirdim. Etkileyici Lotus tapınağı hafızamda canlandı ve hatıralarım canlandı. Ama bir yandan da, belki de henüz tam olarak uyanmadığım için, zihnime kuşkular üşüştü: "Bütün bunlar gerçek miydi?"

Şakalaşan Sensei, Sergey ve Eugene, Vano'nun güçlü horultusunun duyulduğu belli olan "ses" balkonuna gittiler. Uyku sersemliğinden tamamen kurtulmak için ben de onlara katılmaya karar verdim. Ancak, adamlara yetişmeye çalışırken, son olayların gerçekliğine ilişkin bir şüphe dalgası yeniden zihnime doldu.

Durdum ve el fenerimi soldaki taş duvarın ucunda yer alan kaya çıkıntısına yönelttim. Görünüşe bakılırsa, bu dağların gizemine doğru heyecan verici yolculuğumuza başladığımız halka geçit, çıkıntının hemen arkasındaydı. Tüm şüphelerimi gidermek için çıkıntıya yaklaştım ve köşeyi döndüm. Tünelin kalbindeki halka geçit hâlâ yerinde duruyordu ve yeni gözüpek ziyaretçileri bekliyordu. El feneriyle aydınlattım. Ve bir kez daha oluklarının kayaya ustalıklı "kaynaşmış" ideal pürüzsüzlüğüne hayran kaldım. Birden salondan kahkaha sesleri yükseldi ve ben de onlara katılmak için aceleyle oradan ayrıldım. Tüm şüpheler yok olmuş gibi görünüyordu ama yine de bir şeylerin eskisinden farklı olduğuna dair garip bir his vardı. Yine de tam olarak neyin farklı olduğunu anlayamıyordum.

Anlaşılan "ses balkonuna" çok rahat bir şekilde yerleşmiş olan Peder John tatlı tatlı uyuyordu. Salonun muhteşem akustiği, rahibin seslendirdiği tüm fügleri horultusuyla birlikte yansıtıyordu. Onu uyandırmak için bağırarak üzereydik ama Eugene hepimizi tuttu ve böyle özel bir olay için kendini önerdi. Balkona çıkmaya ve Vano'yla tek başına ilgilenmeye karar verdi.

"Şimdi onun için bir Kıyamet Günü dehşeti yaratacağım!" dedi adam muzaffer bir gülümsemeye. "Şimdi benim kâbusumun tüm saatlerini kendi üzerinde yaşayacak..."

Eugene ellerini iştahla ovuşturdu, sonra hafifçe kollarını kaldırdı ve heyecanla ve ustalıkla dikey kayadan balkona doğru tırmanmaya başladı. Olayların akışını aşağıdan büyük bir ilgiyle takip ediyorduk. Bir kedinin zarafetini sergileyen adam, sessiz sedasız balkonun "korkuluklarına" tırmandı. Peder John'a ulaşmak için son hamlesini yapmak üzereydi ve belli ki bir panter gibi atlamaya hazırlanıyordu. Ama tam bu "dehşet" fikrini hayata geçirmeye başladığı anda, Vano'nun eli aniden hareketini karşılamak için dışarı fırladı ve Eugene'in boğazını ölümcül bir şekilde kavradı.

"Aman Tanrım!" diye kısık bir ses salonda duyuldu ve sundurmada büyük bir beden çöküşü yankılandı.

El feneri ışını balkonda parıldamaya başladı. "Oh, sensin, çocuk! Neye ihtiyacın var?"

Rahibin sesine tatlı bir esnemenin eşlik ettiği duyuldu. "Oh, yüzüne ne oldu? Gözlerin kafandan fırlamış..."

Eugene boğazını temizledi ve kısık sesle, "Ne, ne... Ona geri dönme zamanının geldiğine dair iyi haberler getirdim ve o..." dedi.

Sensei ve Sergey, Eugene'in "gerçek niyetinin" bu kadar açık bir şekilde ortaya çıkmasına kahkahalarla güldüler. Vano'nun uykulu yüzü balkonda belirdi.

"Oh, dönmüşsün..." dedi Sensei'i görünce. "Bu kadar çabuk mu? Daha yeni uzandım, gözlerimi yeni kapattım ve sen çoktan buradasın..."

"Aha, az önce gözlerini kapattı," diye homurdandı Eugene ayağa kalkarak, ama sonra boynunu ovuşturdu ve cırtlak bir ses taklidi yaptı, "Sizin 'eşsiz vaazınızın' devamını dinleme zevkini yeterince uzun bir süredir yaşıyoruz, peder..."

"Gerçekten mi?" diye gülümsedi rahip. "Sorun değil, oğlum. Hatta hepimiz için oldukça faydalı bir şey, çünkü sadece boyun eğmek zararlı tutkuları keser ve sadece bedensel sabır ruhu yüceltir..."

Rahip bu sözlerle birlikte "yatağını" terk ederek bize katılmak üzere aşağı inmeye başladı. Eugene de onu takip etti ve ancak sert zemine ulaştığında yavaşça isyan etmesine izin verdi. Vano ile yaptığı talihsiz şaka Eugene'i öncekinden daha da fazla heyecanlandırmıştı. Bu yüzden, Sensei ondan dönüş yoluna hazırlanmak için tüm çocukları uyandırmasını istediğinde, bu şansı tüm vahşi hayal gücünü göstermek için kullandı. Stas ve Andrew, Eugene'in şakalarının "kurbanları" oldular. Diğerleri ise grubun gürleyen kahkahaları yüzünden uyandılar. Genel olarak, hikaye her zamanki gibi neşeli şakalar ve kahkahalarla sona erdi.

Bana gelince, genel neşeye rağmen, hala garip hislerimi kavramaya çalışıyordum. Ve aniden, neyin farklı olduğuna dair bir beyin dalgası yaşadım. Her nedense, mağara salonunda büyük bir gayretle tozlarından arındırdığımız o harika ayna kristallerinden eser yoktu. Hemen merdivenleri buldum, aralarında kendi ellerimle toz ve kirden arındırdığım o "ayna" olmalıydı. Ancak, göz kamaştırıcı saflığıyla parıldayan pürüzsüz cilalı kristal yerine, sadece bir kenarı belli bir açıyla kayaya hafifçe oyulmuş yuvarlak bir oyuk keşfettim. Bu oyuk, rengiyle kendisini çevreleyen donukluktan artık ayırt edilemiyordu. Yaşanan olayların gerçekliğine ilişkin şüpheler yeniden zihnime hücum etti ve bir hayal kırıklığı dalgası beni tamamen ele geçirdi.

Otomatik olarak elimle yuvarlak oyuğu ovuşturdum. El feneri ışığının etkisiyle "taş" yüzeyinde soluk bir parlaklık belirdi. Umutla bir mendil aldım ve küçük oyuktaki tozu iyice sildim. İşte oradaydı! Tanıdık, pürüzsüzce parlatılmış kristal, asırlık toz ve kir tabakasının altında saklanıyordu. "Nasıl oldu da temizlediğimiz tüm kristaller yine aynı toz ve kir tabakasıyla kaplandı? Belki de onları hiç temizlemiyorduk? Belki de bu sadece bir rüyaydı? Ama bu kristali sildiğimi net bir şekilde hatırlıyorsam bu nasıl bir rüya olabilir?" Hiçbir şey anlayamayan ben, tüm "argümanlara ve nedenlere" rağmen, tüm bunların sadece bir rüya olduğuna kendimi ikna ederek eşyalarımaya doğru ilerledim. Ama tam toplanan grubun

yanından geçerken tesadüfen Vano'nun Sergey'e kısık bir sesle "Yürüyüşün nasıl gidiyor? Bir sonuç var mı?"

"Her şey beklediğim gibi," diye başını salladı Sergey.

"Bir sonuç mu?! Ne sonucu?" ve birden aklıma geldi, "Tamga! Bu durumda sırt çantamda Agapit'in el yazması olmalı!" Sırt çantama koştum ve aceleyle ipleri çözmeye başladım. Sonunda açtım, elimi aceleyle içine daldırdım, el yordamıyla aradım ve silindiri hemen buldum. İçimi bir heyecan kapladı. Yine de, silindiri sırt çantasından çıkarmaya karar verdiğim anda, dikkat çekmeden yanıma gelen Sensei, elimi avucuyla kapatarak hareket etmesini engelledi ve aynı anda vurgulu bir şekilde "Sana daha sonra bakmanı söylemişim" dedi.

Sözleri ve böyle heyecanlı bir anda aniden ortaya çıkması beni irkiltti. Gafil avlanmış suçlu bir çocuğun telaşıyla elimi silindirden çektim ve sırt çantamın iplerini dikkatlice sıkarak düğümledim. Tapınağa doğru yürüyüşümüzle ilgili şüphelerim, varlıklarına dair hiçbir iz bırakmadan tekrar dağıldı.

Daha sonra şöyle düşündüm: "Anlaşılan Kırım'a yolculuğumuz Nikolay Andreyeviç'in ikna etmeyi başardığı kadar sıradan değilmiş". Bunda şaşılacak bir şey var mı? Sensei ile tanıştığım günden beri onun etrafında hiçbir şeyin tesadüfi ya da sıradan olmadığını fark etmek için pek çok fırsatım oldu. Dahası, sözlerinin, eylemlerinin ve yaşam tarzının bu "tesadüfiliği", onunla karşılaşan tüm insanların kaderlerinde birbirini takip eden olaylar zincirine neden oldu.

Eşyalarımızı topladıktan sonra geri dönmeye başladık. Geri dönmek her zaman ileriye, çekici bilinmezliğe doğru gitmekten biraz daha zor olmuştur. En azından bana öyle geliyordu. Saatlerce süren yürüyüşün verdiği yorgunluk kendini hissettiriyordu. İlerledikçe dinlenmek için daha sık duruyorduk. Yeraltı zaten oldukça alışılmış bir ortam olarak algılanıyordu ve tıpkı alışılmış her şey gibi giderek daha az dikkat çekiyordu. Bu da bana, beni kalbimin en derinlerine kadar sarsan gizemli Tapınak'taki olaylarla ilgili kesintiye uğrayan düşüncelere konsantre olma fırsatı verdi. Zihnimde o unutulmaz anların, yüce duyguların zirvesinin tekrar tekrar kayması beni olağanüstü bir içsel hafiflik ve açıklık durumuna sürüklüyordu. Sensei'nin içten bakışının, insan ruhunun derinliklerine nüfuz eden unutulmaz bakışının hatırası, içimde neredeyse dini bir coşkuya dönüşen bir ürperti yarattı. Sensei'nin önde yürüyen figürüne bakıyordum ve yüce düşüncelerim onu otomatik olarak kurtuluşumuz uğruna düşmüş dünyamıza inmiş yüce bir Varlık mertebesine yükseltiyordu.

Birdenbire Sensei keskin bir taşa takılarak elini yaraladı. Herkes yardım teklif etmek için etrafına üşüşmeye başladı, ama o sanki bunun sadece bir sıyrık olduğunu ve dışarı çıktıktan sonra elinin sarılabileceğini ima edercesine umursamazca elini salladı. Bu olaya rağmen dini coşku sona ermedi, aksine daha da arttı. Büyük insanların çektiği acıların sahneleri hafızamda canlanmaya başladı. Bu arada, "palmiyelerin" bulunduğu karstik mağaraya çoktan girmiştik. Rota fazlasıyla tanıdıktı ve çıkışa sadece biraz kalmıştı. Sensei

biraz geride kaldı ve çocuklar ilerlerken yanıma geldi. Kalbim, ölmekte olan insanlığı kurtaracak olan farklı bir dünyadan gelen Varlık hakkındaki yüce düşüncelerin bir başka yükselişiyle çalkalanarak dizginlenmeden atmaya başladı. Bunun üzerine Sensei başını onaylamaz bir şekilde salladı ve şunları söyledi: "Ben sıradan bir insanım... Bak, benim de kanım akıyor, ben de acı çekiyorum... **Herkes kendi kurtuluşunu kendisi sağlamalı, birileri gelip bir şeyler yapana kadar beklememeli. İlahi olan dışarıda değil, kendi içinizde aranmalıdır. Ve onu sadece aramakla kalmamalı, O'nunla birleşmeyi ve kendi yaşamınızın iyi bir Yaratıcısı olmayı arzulamalısınız. Tanrı her insanın içindedir. Ve biz O'nu ancak iç dünyamız aracılığıyla idrak edebilir ve O'na ulaşabiliriz."**

Sensei'nin bu sözleri, dünyaya daha gerçekçi bakmamı sağlayarak şevkimi biraz kırdı. Gerçekten de her şey insanın içindedir ve onun hayati önem taşıyan meselelerini o insandan başka kimse çözemez. Genellikle her şeyin bir peri masalındaki gibi olmasını isteriz, yani birilerinin gelip bizim için her şeyi yapmasını, oysa kendimizi "sürünen bir solucandan güzel bir kelebeğe" dönüştürmek için çok tembel hissederiz, bunun için tüm araçlar bize verilmiş olsa da... Tüm karmaşıklık basitliktedir...

Önceki düşünceler kaybolur kaybolmaz, bilincim, bana hiç huzur vermeyen kitlesel sıkıntıların görüntülenen sahneleri üzerine yeni bir düşünce dalgasıyla boğuldu. Bu rahatsız edici düşünceler tam da aceleyle Sensei ile paylaşmaya başladığım

düşüncelerdi, tapınakta yaşadığım vizyonları ona anlatmaya bile özen göstermiyordum.

"Ama insanlar... Hiçbir şey bilmiyorlar. Tehlike hakkında uyarılmalılar. Çok fazla sorun ve keder vardı. Ona yardım etmek istiyorum... Onlara haber vermek istiyorum... Eminim anlayacaklar, daha iyi olacaklar, kendilerini kurtarabilecekler..."

"Ah, benim saf çocuğum," diye sessizce iç geçirdi Sensei, bir kenara bakarak. "Bunu yapmak için daha önce kaç kez uğraşıldığını tahmin bile edemezsin. Ve bu çabayı gösterenler, insan düşüncelerinin gizemi üzerinde hüküm süren büyük Üstatlardı. Yine de, çabaları hiçbir zaman fazla bir şey ifade etmedi. İnsanlar insan olarak kaldı. Ve ne yazık ki, aradan geçen birkaç bin yıldan sonra bile değişmediler."

"Ama neden böyle söylüyorsunuz? O Üstatların boşuna çabalamış olmaları mümkün mü?!" İtiraz ettim. "Belki, birazcık, ama en azından bir sonuç elde edildi. Ve bu biraz umut veriyor! Henüz bir Üstat olmadığımı, hatta İnsan bile olmadığımı ve kendimi geliştirmek için daha fazla çalışmam gerektiğini biliyorum... Ama insanlara gerçekten yardım etmek, kendi bulduklarımı onlara bildirmek istiyorum, çünkü birileri için bu, ana noktayı görmesine yardımcı olacak o tek kurtarıcı saman çöpü olabilir. Her durumda, bu bir Şans!"

Sensei açık sözlülüğüm karşısında nazikçe gülümsedi ve şöyle dedi: "Peki, bu vesileyle sana ne söyleyebilirim? **Güçlü bir istekle birleşen iyi düşünceler, iyi eylemlerin öncüleridir. İyi eylemler olgunlaşan ruhların özüdür. Cesaret ruhun gücünü harekete geçirir. Ruhun Gücü**

Birliğe bağlanır. Birlik Gücü ayrıştırır, Birleşik Ruh döngüyü değiştirir. Genel sonuç herkesin çabasına bağlıdır. Herkesin çabası içsel frekansın değişimine bağlıdır. Frekans, Po sınırlarının dışına çıkan bir anın sıçramasıdır."

Sensei sessizleşti. Ve görünüşte basit kelimeler söylemiş olmasına rağmen, kafamın içinde "tam bir sersemlik" oluştu. O anda, söyledikleri yalnızca tuhaflıkları ve benim için tam olarak anlaşılamayan anlamları nedeniyle hafızama kazındı. Ancak daha sonra hayatımın kendisi, Sensei'nin o zaman söylediği neredeyse her kelimenin anahtarı haline geldi.

* * *

Bizi çıkıştan ayıran son dağ engeli olan rögar boyunca sürünürken, ilk seferki kadar korkutucu görünmüyordu. Tam tersine, bir an önce dışarı çıkma arzusuyla son metreleri özel bir şevkle aşıyorduk. Öznel hislerim tarafından yönlendirildiğim için, nedense yeraltında on iki saat geçirdiğimizi düşündüm ve karanlığı görmeyi bekledim. Ancak dışarı çıktığımızda büyük bir sürprizle karşılaştım ki güneş çoktan parlamaya başlamıştı. Bu da orada yaklaşık 24 saat geçirdiğimiz anlamına geliyordu. Ayrıca, sınırsız açık alanın doğal atmosferine girmiş olmaktan büyük bir keyif aldığımı da belirtmeliyim. Mağara, en azından uzun karanlıktan sonra gün ışığının değerini anlamak için, doğanın çeşit çeşit renkleri önümüze serildiğinde; canlandırıcı temiz havayı koklamak, rüzgarın en ufak bir esintisini hissetmek,

boşluğu bedenle hissetmek ve genişliğini gözle kucaklamak için ve karanlık mağara labirentleri boyunca sürekli yürümenin birikmiş yeraltı eforundan nihayet rahatlama için gerçekten katılmaya değeri.

Tatiana ve Kostya çadırları girişten çok uzak olmayan bir yere kurarak dönüşümüzü bekliyorlardı. Yorgun grubu mutlulukla karşıladılar ve yeraltı yolculuğumuz hakkında sorular sordular. Ama insanlar sadece yürüyüşü genel olarak anlatacak enerjiye sahipti, az ya da çok önemli ayrıntılar yoktu.

Herkes oldukça yorgun olduğu için, günü büyük bir dinlenmeye ayırmaya ve ancak ertesi gün arabalarımızı bıraktığımız köye gitmeye karar verildi. Sonuçta önümüzde uzanan yol da kısa değildi. Öğle yemeğini yedikten sonra herkes çadırlarına yerleşti. İyi bir uyku çekmeyi çok hayal ediyordum, ama uyku tulumuma girdiğimde yastığımla sadece yirmi dakikalık bir "mutlu ilişki" yaşadım ve ardından uykum tamamen kaçtı. Tatiana yanımda var gücüyle hırıldamaya başlamıştı bile, bense hâlâ dönüp duruyordum ve bir türlü uykuya dalamıyordum. Düşünceler yürüyüşümüzün en heyecanlı sahnelerini ısrarla kaydırıyordu. Aynı zamanda şüpheler de tetikteydi. Bu yolculuğun gizemli olaylarına dair anıların etrafında sinir bozucu bir tatarcık sürüsü gibi dolaşıyor ve sorularıyla "sokmak" için her fırsatı kullanmaya çalışıyorlardı. "Ayna kristalini sildiğimi açıkça hatırlamama rağmen neden kalın bir toz tabakası sanki binlerce yıldır kimse dokunmamış gibi kaplıyordu? Lotus tapınağında neden hiç gölge yoktu? Avuçlarımı bir araya getirdiğimde bile gölge yerine aralarında yumuşak bir ışık vardı. Kapsül kalkanı açılırken neden odayı terk etmedik, tek boynuzlu at

kafatasının bulunduğu kaidenin arkasındaki nişte bilinmeyen bir gazdan kendimizi kurtarmadık? Tek boynuzlu at mı?! Belki de bunlar sadece beynimin saçmalıklarıydı. Yoruldum ve uykuya daldım, bu yüzden herhangi bir şey hakkında rüya görmüş olabilirim. Peki ya silindir?! Ben yarı uykudayken Sensei silindiri bana uzatmış olabilirdi ve ben de o anda hiçbir önem atfetmediğim bu şeyi otomatik olarak sırt çantasına yerleştirmiş olabilirdim. Anlaşılan rüyamın bu kadar tuhaf olmasının nedeni buydu. Ancak, bunun sadece bir rüya olduğunu düşünürsek, Sensei'nin o "rüyada" anlattıkları hakkında bu kadar kapsamlı bilgiye nereden sahip olabilirim ki! Daha önce kesinlikle böyle bir şey duymamış ve görmemiştim! Gerçi Sensei'nin dediği gibi, bilinçaltı bazen insana pek çok oyun oynar... Hımm, dünya dışı kökenli yapay taş... Pravi tamga, Hükümdar'ın tamgası?! Işık Savaşçıları... Horus'un "Sihirli Gözü"... Kiev... Çernobil... Shambala... Osiris'in kafası. Tam bir saçmalık! Kiev nasıl Osiris'in başı olabilir? Ve, dahası, Lotus tapınağı nasıl o kafanın içinde olabilir?! Hayır, bu kesinlikle benim saçmalıklarım. Böyle bir şey asla gerçekleşemez. Bu sadece bir rüyaydı!"

Sonunda, kendimi rahatsız edici düşüncelerden uzaklaştırmak için kalktım ve hava almaya karar verdim. Sergey ve Peder John, üzerinde öğle yemeğini pişirdiğimiz, için için yanan kamp ateşinin yanında oturuyorlardı. Vano yorgun görünürken, Sergey tam tersine dinç ve zinde görünüyordu.

"Size katılmamın bir sakıncası var mı?" Kamp ateşine yaklaşarak sordum.

"Gel canım," diye gülümseyerek davet etti Vano.
"Uyuyamıyorsun, değil mi?"

"Bir an bile!" Elimi salladım.

"O zaman çay içmeye başlayalım," diye önerdi Sergey.

Yaklaşık beş dakika içinde Valera ve Nikolay Andreyeviç de sessiz çay içişimize katıldılar. O sırada Vano ikincisine sordu: "Uyuyamıyorsunuz, değil mi doktor?" diye sorduğunda, o da benim gibi cevap verdi: "Bir an bile!" Yürüyüşte yaşananlar belli ki herkesin üzerinde silinmez bir etki yaratmıştı. Çok geçmeden Sensei de çadırından çıktı. Öğle yemeğinin üzerinden sadece iki saat geçmiş olmasına rağmen oldukça dinlenmiş görünüyordu.

"Oh, çoktan kalkmışsınız!" Sensei şakayla karışık, grubumuzu şöyle bir gözden geçirdi.

Vano da ona şakayla karışık "Aslında uyumadık bile," diye karşılık verdi.

"Tüm bu olanlardan sonra uyuyabileceğimizi düşünüyor musunuz?" diye sordu psikoterapistimiz. "Bertolt Brecht'in bir zamanlar dediği gibi: "Hiçbir yürüyüş sağduyuya dönüş kadar zor değildir."

Sensei güldü ve şöyle dedi: "Madem uyumak istemiyorsun, gidelim o zaman... Sana başka bir şey göstereceğim, o da çok ilginç."

"Başka bir şey mi?!" Kendime geldim. İlgi çekiciydi. "Sizinle gelebilir miyim?" diye dikkatlice Sensei'ye sordum. Sensei sanki söylemeye gerek yokmuş gibi, "Elbette gelebilirsin," dedi.

Yorgunluğumuza rağmen, orada bulunanlardan hiçbiri ne bu gezintiye itiraz etti ne de nereye ve ne için gittiğimizi sorguladı. Aksine, sanki hiçbir şey tartışmaya gerek yokmuş gibi herkes aynı anda oturduğu yerden kalkarak hareket etmeye başladı. Sergey, yangını önlemek için için için yanan kömürleri çaydanlıktaki suyla söndürdü.

"Teçhizata ihtiyacımız var mı?" Nikolay Andreyeviç sordu.

Sensei elini sallayarak, "Hayır, olduğumuz gibi yürüyeceğiz," dedi.

Önce yamaç boyunca ilerledik, dağ havasının ve eşsiz manzaranın tadını çıkardık. Daha sonra, çeşitli türlerdeki muhteşem ağaçların arasından uzanan görünmez patikamız bizi yeşil çimenlerle kaplı bir açıklığa götürdü. Henüz güneşte solmamış olan çimler, taşlardan her toprak parçasını kazanarak aydınlığa doğru uzanıyordu. İğnelerinin koyu yeşilliğiyle açık renkli dağlık ve çayırılık halıya karşı belirgin bir şekilde göze çarpan ardıç da gözümüze çarptı. Doğa ananın önünde eğilmiş, yere doğru sokulmuş ve dallarını çeşitli yönlere doğru yaymış gibiydi. Yukarı çıktıkça, dağlık arazinin güzel panoramik manzarası gözlerimizin önünde daha da açılıyor, bu muazzam hava boşluğunda özgürlük ve zihinsel bir uçuş hissi uyandırıyor.

Vano ve Sergey komik hikâyeler anlatarak yolumuzu daha da keyifli hale getiriyorlardı. Sonuçta, belki de doğal renklerin çeşitliliği ve çevredeki coşkulu yaşam nedeniyle, yol yeraltındaki kadar zor ve yorucu görünmüyordu. Dağ

yürüyüşümüzün varış noktasına ulaştığımızda zamanın nasıl geçtiğini bile fark etmemiştik.

"İşte," diye işaret etti Sensei, yamacın aşağısını göstererek.

Grubumuz büyük bir taş "anıt"a doğru inişe geçti. Büyük tonajlı "yakışıklı adam" görünüşe göre çok eski bir yapıydı. Bir zamanlar özenle işlenmiş olan kenarları bazı yerlerde çoktan harap olmuştu. Yine de elden bir şey gelmiyordu: Ayın altında hiçbir şey sonsuza dek kalıcı değildir derler. Her şey bir kez yıkılır ve her şey bir kez sona erer. Yine de, uzun ömürlü devimiz taş ayakları üzerinde istikrarlı bir şekilde duruyor, tıpkı Atlant'ın gökyüzünü tuttuğu gibi, birileri tarafından güçlü omuzlarına yığılmış ağır bir taş levhayı tutuyordu.

"Evet, takdire şayan bir yaratım!" Nikolai Andreevich şöyle dedi. "Acaba kim tembellik etmeyip bunu inşa etmek istemiş?"

Peder John şakayla karışık konuştu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Sergey kahkahalarla güldü. "Bu bir dolmen, görmüyor musun? Antik çağın büyük mimarisi!"

"Büyük mimari mi?! Bana bir kaldırma vinci verin, istediğiniz kadar böyle "mimari" yapayım."

"Bütün mesele şu ki, sizin bir kaldırma vincine ihtiyacınız var, oysa onu inşa edenler vinç olmadan da idare ediyorlardı."

"Ne için ihtiyaçları vardı?" Vano omuzlarını silkti, belli ki Sergey'i bilerek kızdırmaya devam ediyordu.

"Ne için?" Sergey onu taklit etti, ama sonra bir an düşündü ve şakayla karışık cevap verdi: "Arkeologlar da tahmin eder: "Peki, bunu inşa etmeye ne gerek vardı?""

Gruptakiler gülüştüler. Sergey ve Vano şakalaşırken Nikolay Andreyeviç, Valera ve ben dolmenin etrafında dolaşmaya başladık.

Doktor, taş bloklara hafifçe dokunarak, "Eh," dedi sessizce, "şüphesiz, bu tarih öncesi inşaatçılar bazı evrensel güçlere veya ekipmanlara sahipti."

"Acaba onları kim işliyor ve yerleştiriyordu?" diye sordum.

"Bu bir gizem. Bazı antik dolmenlerin işlenmesi, resmi tarihimizin iddia ettiği gibi, sadece avcılarının ve toplayıcılarının yaşadığı Taş Devri'ne tarihleniyor. Yine de..." Nikolay Andreyeviç gülümsedi: "Ne demişler, kimse tarihi tarihçiler kadar değiştiremez. Yine de dolmenlerin ve diğer megalitik yapıların paradoksu, bu tür kompleksler ne kadar eskiyse o kadar büyük ve ağır olmalarıdır. Bu, aşırı antik çağın devasa, iyice düşünülmüş ve tasarlanmış yapılarla karakterize edildiği, dahası astronomik ve geometrik bilginin bunlarda somutlaştığı anlamına gelir. Bu neye işaret ediyor? Eski zamanlarda insanların ciddi bilgiye sahip olduklarını gösterir."

"Bu kadar büyük bir nesneyi inşa etmek için kaç kişinin çalışması gerekir?"

"İşin en ilginç yanı, eskiden Dünya'da bugünkünden çok daha az insan vardı. Ayrıca, dünyanın dört bir yanına yayılmışlardı. Onlar bizim şimdiki milyonlarımız değildi."

"Neden gerçekten bu dolmenleri inşa etme ihtiyacı duymuşlar?" Nikolay Andreyeviç omuzlarını silkti.

"Dolmenlerin çoğu boş olmasına rağmen, bu yapıların "savaşçı gömü yerleri" olduğu düşünülmektedir. Ölümlü insan kalıntılarına dair hiçbir iz yoktur. Hepsinden önemlisi, bu tür dolmenler dünyanın dört bir yanına, tüm kıtalara dağılmış durumda. Sadece tarih öncesi Avrupa bölgelerinde, yaklaşık olarak aynı mimariye sahip binden fazla yapı bulunmaktadır. Bilim adamları bu tür taş monolitlerin ölçümüne dayanarak, eski çağların Avrupa'sında genel kabul görmüş tek bir uzunluk ölçüsü olduğunu bile tahmin etmişlerdir - bir megalitik yarda. Bu da 82,9 santimetreye eşitti. Sonuç olarak, bu tür yapıları inşa edenlerin matematik konusunda da oldukça yetenekli olduklarını rahatlıkla varsayabiliriz. Üstelik bütün bunları nasıl kurdukları da belli değil."

Dolmenin etrafını dolaştıktan sonra, yakınlardaki taşların üzerine oturmuş olan Sensei ve Valera'ya katıldık. Biraz sonra Vano ve Sergey de yanımıza yerleşti. Bir süre sessiz kaldık ve doğa manzarasının tadını çıkardık. Rüzgâr, yeşil dağ yamacında dalga dalga ilerliyor ve aşağıda bulunan ağaçların tepelerini karıştırıyordu. Buradan açılan büyüleyici dağ manzarası üç boyutlu panoramasıyla büyüleyiciydi. Olağanüstü bir huzur, asırlık hafızanın bu ebedi muhafızı etrafta hüküm sürüyordu.

"Evet..." Sensei düşünceli bir şekilde konuştu. "Çok uzun yıllar geçti..."

Sergey ona baktı ve biraz çekingen bir tavırla, "Sahi, bu dolmen kaç yüzyıllık?" diye sordu.

"Çok... çok fazla," diye yanıtladı Sensei. "Bu Pravi'nin dolmeni..." Bir süre sessiz kaldı ve beklenmedik bir şekilde ekledi, "Bu arada, eğer bu yönde görsel bir düz çizgi çizerseniz... tam olarak Rigden Djappo'nun yıllar önce muhteşem bir göl kenarında gerçekten cennet gibi bir yerde bulunan eski "konutuna" götürür. Ne yazık ki şu anda Karadeniz'in dalgaları oraya vuruyor."

"Böyle bir durumda, bu eski yapının kalıntılarını dipte bulmak mümkün mü?"

Sensei nazik bir şekilde, "Eğer arzu varsa her şey mümkündür," diye cevap verdi.

Sergey bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ve kayaya bakılırsa bu bloklar belli ki yerel değil," dedi.

Sensei dolmene bir göz attı.

"Evet, buradan yaklaşık doksan kilometre öteden alınmışlar."

"Çok güzeller," dedi Sergey.

Sensei başıyla onayladı.

Herkes o yöne baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, hangi güzellikten bahsettiklerini hiç anlamamıştım. Sıradan taşlar vardı, belki yerel taşlardan biraz farklıydı.

"Pravi'lerden biri buraya gömüldü," dedi Sensei.

"Yani kalıntıları burada mı yatıyor?" Peder John merak etti. "Burası onun bedeninin Dünya'daki son sığınağıydı. Buradan, o Nirvana'ya gitti."

Nikolay Andreyeviç, "Eğer Pravi'nin kendisi burada gömülüyse, burası güçlü bir enerji yayılımına sahip olmalı," dedi. "O küçük kristal çok güçlü hissettirdi, oysa burada koca bir dolmen var. Yine de içimde özel bir his yok."

Sensei uzaklara bakarak şöyle dedi: "Bu taşlar çok eski. Eskiden burada bulunan enerjik radyasyon artık neredeyse yok oldu."

"Diğer dolmenlerin de benzer bir amacı var mıydı?" Nikolay Andreyeviç sordu.

"Duruma göre değişir," diye omuz silkti Sensei. "Bazıları Geliarların ve Etimonların eseriydi. Ayrıca, dolmenler güç tuzakları olarak kullanılıyordu."

"Hangi anlamda?" Sergey sordu.

"Başka zaman anlatırım... Daha sonra insanlar onları taklit etmeye, daha küçük dolmenler inşa etmeye başladılar."

"Peki, Pravi'nin kalıntıları bunun içinde mi yatıyor?" Peder John açıklığa kavuşturmak için tekrar sordu.

"Gerçekte burada hiçbir kalıntı yok."

"Ne demek istiyorsunuz? Az önce buraya gömüldüğünü söylediniz."

"Burada, bizim anlayışımıza göre öldü, oysa gerçekte Nirvana'ya gitti, önce bedenini atomik ve atom altı parçacıklara ayırdı. Yani burada küllerini bile bulamazsınız."

Vano güvensizlikle Sensei'e baktı, "Bu imkansız."

Sensei ona nazikçe, "Oldukça mümkün," diye karşılık verdi. "İnsan bedeni de tıpkı herhangi bir madde gibi sadece bir illüzyondur. Odaklanmış bir dalgadır. Ve bunu size daha önce birçok kez anlattım. Bedenle her şeyi yapmak tamamen mümkündür, özellikle de içinde oturan İnsan önemli bir ruhsal yükselişe ulaşmışsa. Böyle bir kişi bedenini oluşturan enerjik parçalara kolayca ayırabilir ya da bedeni mümkün olan en iyi

şekilde korumak için, bedendeki yaşamsal süreçleri o kadar engelleyebilir ki, kişi aslında bedende olmasa da, organikleri oldukça uzun bir süre neredeyse canlı kalacaktır. Yani, bedeni ne derinin, ne saçın, ne de tırnakların iç yapısıyla yaşayan bir insanın organiğinden farklı olmayacaktır. Çürüme sürecini kanıtlayan bir koku bile olmayacaktır. Aksine, böyle bir beden tamamen güzel kokulu olacaktır! Ve bu cesedin nereye konulduğu da önemli olmayacaktır: toprağa, bir mağaraya ya da açık havaya. Madde ile pek çok şey yapılabilir, çünkü ruh bir insanın içinde hüküm sürerse, Tanrı'nın gücü kendini gösterir. Ve Tanrı'nın gücü için hiçbir şey imkânsız değildir."

Peder John yumuşak bir sesle, "Son söylediklerinize kesinlikle katılıyorum," dedi ve hemen oracıkta itirazını yükseltti, "Azizlerin emanetleri bile organik ayrışma sürecine tabidir."

Sensei gizlice gülümsedi, ona özellikle delici bir bakışla baktı ve şöyle dedi: "Hayatında öyle bir olay olacak ki, sözlerimin kanıtını bizzat yaşayacaksın. Bundan beş yıl sonra, Buryatya'da 1927 yılında gömülen bir Budist rahibin cesedinin çıkarılması sırasında hazır bulunacaksın."

"Ben mi?!" Peder John şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Buryatya'da mı? Neden orada olayım ki, özellikle de bir Budist rahibin mezarının yanında? Şaka mı yapıyorsun?"

"Hiç de değil," diye yanıtladı Sensei.

Vano gülümseyerek arkadaşına baktı, sözlerindeki doğruluk derecesini belirlemeye çalışırken, Sergey rahibin omzuna vurdu ve neşeye, "Doğru sözlerin çoğu şakayla

söylenir. İster beğen ister beğenme, yolun doğrudan Buryatya'ya çıkıyor!"

Ve davetkâr bir hareket yaptı... en yakın geleceğe.

Herkes kahkahalara boğuldu.

Vano sırtarak, "Evet, Sensei, beni çok küçümsediniz," dedi. "Buryatya'ya kadar! Beni oranın güneyinde bir yere, örneğin Kanarya Adaları'na gönderebilirdiniz..."

"Oh, hadi ama!" Sensei elini salladı, şaka tonunu koruyarak, "O kanaryalara ne ihtiyacın var? Yakında orada kar yağacak ve hava soğuyacak."

"Ne diyorsunuz, Sensei? Onlar Kanarya Adaları! Orası İspanya, Afrika'nın kuzeybatı kıyısı! Sonsuz yazın ortasında orada ne karı olabilir ki?!" Vano kahkahalarla güldü. "Coğrafyadan hiç anlamıyorsun!"

"Coğrafyanın her seferinde değişmesi benim suçum değil," diye karşılık verdi Sensei kahkahalarla aynı tonda. "Tüm dünyevi kesirleri ve alt kesirleri hatırlamak zor."

Herkes tekrar güldü.

Sergey küstahça, "Gerçekten de hayatın ne getireceği hiç belli olmuyor," dedi. "Diyelim ki, birkaç saat önce kendimi bir kilisede, cüppeli, sakallı ve karnımda bir haçla gördüm. Bu neden olabilir?"

Sergey Sensei'e baktı.

"Tanrı'nın yolları anlaşılmazdır," diye cevap verdi Sensei soğukkanlılıkla.

Nikolay Andreyeviç beklenmedik derecede ciddi bir ses tonuyla, "İşte benim gördüklerim," dedi. "İlk olarak, doğanın

garip, hatta doğal olmayan işaretleri vardı. Güya bir deprem ve ay tutulmasından sonra, bizim buralar için hiç de alışılmadık olan zehirli bir yılan, ormandaki devasa bir karınca tepesini dağıtıp ortasına yerleşti ve ağırlığıyla karıncaları ezdi. Yılan yatarken, siyah işçi karıncalar her taraftan ona doğru sürünerek yaklaşıyorlardı. Sanki hiçbir tehlikeyi fark etmemişler gibi üzerine tırmanıyorlardı. Ve yılan halkalarını bükmeye ve ağırlığıyla karıncaları ezmeye devam ediyordu. Elime bir baston aldım ve yılanı kovalamak istedim ama yılan tıslamaya başladı ve kobra duruşuna geçti... O kadar büyüktü ki, iki insan boyundaydı. Dehşetten donup kaldım. Sonra baktım ve halkalarının ortasında bir anıta benzeyen Dünya küresini gördüm. Ve yılan saldırmaya başlar başlamaz o korkunç görüntüden sıyrıldım..."

"Hey, arkadaşlar, mağaralarda halüsinasyon gördüren bir gaz mı soludunuz?" Vano şaka yapmaya çalıştı. "İçinizden biri beni Buryatya'ya gönderiyor, ikincisi karnında bir haç görüyor, üçüncüsü ise sürüngenlerle çiftleşiyor."

Peder John gerekli kahkahaları duymak yerine, sadece baygın gülümsemelerin acınası bir benzerini gördü.

Nikolay Andreyeviç isteksizce, "Belki," diyerek şakasını destekledi. "Yine de sahneler çok gerçekçiydi... Bu arada, o yılan sadece başlangıçta bir yilandı. Sürüngenlerden biraz korktuğum için, beynim belli ki bazı tehlikeleri çağrışımsal olarak böyle bir figüre dönüştürdü. Son zamanlarda zihnimin Yıkıcılar ve Kanduk'larla meşgul olduğunu göz önünde bulundurursak, bilinçaltımın bana tam olarak bu konuyla ilgili bazı bilgiler aktarmaya çalıştığını varsaymak mantıklı olacaktır... Devam edecek olursak, imgelemimdeki yilandan

bir kenara atladığım anda, o imgelemden daha korkutucu bir gerçekliğe sahip başka bir imgeleme aktarıldım. Yüksek sesle bir şeyler söyleyen büyük bir kalabalığın ortasında duruyordum. Ama kalabalığın içindeki insanlar sanki uyurgezer gibi garip davranıyorlardı. Aynı sloganları sanki kaydedilmiş gibi tekrar tekrar söylüyorlar ve aynı cümleleri birbirlerine kelimesi kelimesine tekrarlıyorlardı. Dışarıya yansıyan gülümsemelerin ardında gizli bir saldırganlık, kürsülerden yapılan "doğru konuşmaların" ardında ise düpedüz yalan vardı..."

Nikolay Andreyeviç hikâyesini bitirdiğinde Sensei, "Ne yazık ki gördüğünüz şey en yakın gelecek, sonun başlangıcı" dedi.

Sensei bir süre sessiz kaldı ve aniden, herhangi bir önsöz olmadan, garip bir şiir okumaya başladı: " Dönüm Noktası zamanlarında / Yalan, Gerçeğin yerini alacak. / Eşikten bir yıl önce, Söz verilir, / Ama onun yankısı boşluğa bir çığlıktır, / Sadece birkaç kişi duyabilir. / Sonsuzluk kadar bir sayı / Dikeye çevrildiğinde / Öfke kapısını açacaktır. / Pandora'nın kutusunu açan anahtar bir hatadır. / Deniz hükümdarı o gün uyanacak, / Saçlarını silkeleyerek, / Ve yüz binlerce canı yutacak / Aptallık ve Ego'nun ilk cezası olarak. / İkinci ceza aniden / İnsanlık dünyasını ele geçirecek ve daha büyük bir dehşete sürükleyecek..."

Sürekli felaketlerin o garip şiirini dinliyor, zihnimde coğrafyayı ve yaklaşan olayı belirlemeye çalışıyordum. Sensei okumayı bitirir bitirmez sessizlik çöktü.

"Bu sefer aşırıya kaçtın," diye kendini tutamayan ilk kişi Vano oldu. "Rahatlatma konusunda çok iyisin dostum."

Sensei omuzlarını silkti.

"Gerçekten rahatlamamanın zamanı değil."

"Ne rahatlığından bahsediyorsun sen? Şimdi kafamda Eski Avrupa versiyonunda saf "Çin hiyeroglifleri" var. Bu "antoloji" tam olarak ne anlama geliyor?"

"Her şey çok açık! Lanet olası bir son yaklaşıyor!" Sergey hiç tereddüt etmeden fikrini belirtti ve bana doğru bakarak hemen kendini düzeltti. "Bu sözler için beni affedin lütfen."

"Genel olarak her şey açık. Ama tam olarak ne olacak?" Peder John ısrar etti.

Sensei, "Size tam olarak ne olacağını söylesem bile bana inanmayacaksınız," dedi.

"Neden inanmayacağımı düşünüyorsun?!"

"Andropov'un Genel Sekreter olmasının ertesi günü size Sovyetler Birliği'nin çökeceğini söylesem inanır mıydın?"

"Kesinlikle inanmazdım."

"Gördün mü! Şimdi de benden Birliğin dağılmasına kıyasla çok daha büyük ölçekli olayları anlatmamı istiyorsun."

"Gerçekten bu kadar korkunç mu olacak?"

"Daha kötü."

"Bana kalırsa, Sovyetler Birliği'nin, Anavatanımın çöküşünden daha kötü bir şey düşünmek bile imkansız. Doğal

felaketler bile bu kadar korkunç değil," dedi Sergey.

"Ne yazık ki," diye cevap verdi Sensei, "insanları dayanmalarına ve aşmalarına sadece Tanrı'nın yardım edebileceği çileler bekliyor! Slav topraklarına gelince, yakında dünyanın pek çok iklim mültecisi için kurtarıcı bir yer haline gelecekler. Ve Archonlar özellikle bu bölgeleri bir ganimet olarak görecektirler. Bu toprakları ele geçirmek ve buraların hükümdarı olmak için her türlü girişimde bulunacaklar. Toprak satın almak için muazzam paralar yatıracaklar, çünkü paranın yakında hiçbir şeye dönüşmeyeceğini açıkça anlıyorlar. Kağıt parçalarını yemek imkansızdır. Para önemini yitirecek. Örneğin, Amerika'nın kendisi yoksa kimin dolara ihtiyacı olacak? Yani yaşlılığınız için para biriktirmenize gerek yok, - Sensei gülümseyerek bakışlarını Nikolay Andreyeviç'e yöneltti. - Çok yakında yiyecek, ısı ve barınağın insanlar arasındaki tek maddi değerler olacağı zamanlar gelecek. Ama, bu dünyadaki her şey gibi bu da kesinlikle geçici bir olgu olacak. İnsanlar uğruna yaşadıkları maddi varlıklarını kaybettiklerinde, manevi zenginliklerin hızla keşfedilmesinin önemini daha iyi hissedecek ve anlayacaklar." Bir süre sessiz kaldı ve ekledi, "Gezegeni muazzam, ciddi felaketler bekliyor. Ve sadece çekirdeğini Rusya, Ukrayna ve Belarus'un oluşturacağı Slavların ruhsal birleşmesi, Dünya'daki pek çok insanı kurtarabilecek ve hayatta kalmalarına yardımcı olabilecektir. Sonuçta, Slavlar bu dünyanın geriye kalan tek manevi kalesidir ve sadece kendilerini değil, tüm insanlığı

kurtarabilirler. Aksi takdirde, Hayvan'ın egemenliği insan dünyasında daha da sürerse (yine de Hayvan doğal olarak Slavları parçalamaya, onları kavgaya tutuşturmaya ve Ego'nun kölelerine dönüştürmeye çalışacaktır), bu uygarlığın tarihine nihai son verilecektir..."

Tapınakta izlediğim küresel felaketlerin canlı sahneleri tekrar gözlerimin önünde belirdi. Dünya kısa bir süre içinde çöküyordu. Pek çok insan, doğanın öfkesine gafil avlanmış bir halde, güçten düşmüş bir halde ölüyordu. Dünyanın büyük bir felaketin eşiğinde dengede durduğunu hissediyordum. Kendim de dahil olmak üzere tüm insanların, doğal felaketler ve insan öfkesinin bu kıyma makinesinde hayatta kalma şansının çok az olduğunun farkındaydım. Kaçınılmaz ölüm duygusunun yoğunlaşması, hayata ve onun tüm anlarının değerine yeni bir itki kazandırdı. Ve tek bir şey istedim: bu son anları ruhum için, Tanrı adına ve insanların iyiliği için azami fayda sağlayacak şekilde yaşamak.

Böyle düşünürken, beni daha da şaşırtan bir şekilde, erkeklerin sohbeti Geliarlara döndü.

"...Eğer böyle bir küresel son gerçeleşirse, ölmeden önce ruhunu memnun etmek ve insanlara manevi yardımda bulunmak, onların manevi refahına hizmet etmek gerçekten daha iyidir," diye konuşmasını bitirdi rahip.

Sensei başını sallayarak Peder John'a cevap verdi: "Evet, Geliarlar tüm insanlığın yaşadığı sonsuz günlük sıkıntıların maddi illüzyonunda değil, tamamen farklı, gerçek bir gerçeklikte yaşadılar." "Kötü ruhlara karşı verdikleri günlük mücadele sayesinde ruhsal güçlerini geliştiriyor ve arttırıyorlardı. Ve ruhsal güç yalnızca doğal unsurları

yönetmekle kalmaz, gezegenleri de hareket ettirebilir. **Tanrı'nın gerçekliğinde oturan bir insan için imkânsız hiçbir şey yoktur.** Bu nedenle Geliar ve Etimonlara haklı olarak Büyük Savaşçılar denmiştir. Sıradan ölümlülerden türeyen bu insanlar, içlerindeki Hayvani doğanın üstesinden gelmeyi, bütünlüğü bulmayı ve bilincin diğer tarafındaki tüm insanlar için kötü ruhlara karşı mücadeleye katılmayı başardılar. Ruhsal saflıkları, Tanrı'ya gerçek hizmetleri sayesinde en değerli ruhsal ödülü hak ettiler - ölüm üzerindeki gücü ve Nirvana'ya, Tanrı'nın hakiki gerçekliğine gitme hakkını elde ettiler. Yalnızca günlük ruhsal çalışmalarında sebat ederek Tanrı'ya yaklaşan kişi O'na yakınlığın mutluluğunu değerlendirebilir."

"Evet," dedi Nikolai Andreevich düşünceli bir şekilde, "gerçekten de kişinin erdemlerinin toplum tarafından tanınması da dahil olmak üzere hiçbir dünyevi ödülle karşılaştırılmaz. Aslında, bu tür bir takdir çoğunlukla anlamsız bir omuz tokatlama gibi yapaydır..."

"... ve insanın kışına güçlü bir tekme," diye bitirdi cümlesini Sergey.

"Aynen öyle," dedi Nikolay Andreyeviç hüznle. "Sadece dışarıdan görünen bir şey." Sensei, "İnsanlar, hizmetlerinin çevrelerindeki toplum tarafından takdir edilmesinin gerçek ödül olduğunu düşündüklerinde birçok açıdan yanılıyorlar," dedi. "Bir insanın içsel özü bu tür dışsal konularla asla bütünlüğünü kazanamaz. Bilinçaltı seviyesinde, kişi hala tatminsiz kalır ve bir dizi kendi sorununu muhafaza eder..."

Hayat hızla akıp gider ve belli bir evresinde önemli görünen değerler çoğu zaman değişmekle kalmaz, zamanla anlamını tamamen yitirir. Bu durumda, kişinin kendisinden memnuniyetsizliği, beklentilerini karşılayamaması, kendi yaşam yanılısamalarının çökmesi, sonunda nedenselliğin içsel baskısını ve varoluşunun anlamsızlığını pekiştirir. Eskiden önemli görünen her şey, zaman içinde gerçekliğini yitirir ve geçmişin işe yaramaz bir çöpüne, toza dönüşür. Harcanan hayatı değerlendiren her insan, boşuna yaşamadığı gerekçesiyle kendini teselli etmeye çalışır. Neden? Çünkü aslında tüm yaşam olaylarına rağmen tatminsiz kaldığını, çünkü içsel yaşamının boş olduğunu anlar. İnsan tüm enerjisini dışsal olana harcar, içsel olan üzerinde çalışmaya zaman bulamaz, ama dışsal olanın bir pus, görüntüsüyle göz kamaştırıcı ve sonra karanlıkta kaybolan bir serap olduğu kanıtlanır...

"Hayvan doğası her zaman aldatmanın bir yolunu bulacaktır, çünkü bu dünya onun mirasıdır, oysa insan burada bir misafir gibidir. Bu dünya geçicidir. İçine giren her bireyin mutluluğu bulmayı hayal ettiği sadece bir yanılısamadır. Farklı çağlarda, insanlar böyle bir mutluluğa dair farklı yanılısamalara sahiptir. Günümüzde mutluluk para sahibi olmak anlamına geliyor. Birçok insan belli bir miktar para kazandıklarında arzu ettikleri mutluluğa ulaşacaklarına inanıyor. Diyelim ki, bir adam o kadar para kazandı, ama sonunda yine de kendini kasvetli hissediyor. Şöyle düşünür: Zengin olduğumda kesinlikle mutlu olacağım. Zengin olur ama yine de içinde bir şeyler eksiktir. Sonra hayal kurar: Pekala, diğer insanlar üzerinde güç kazanacağım ve başka

hiçbir şeye ihtiyacım kalmayacak. Böyle bir güce ulaşır ama yine de hoşnutsuz kalır. O zaman başkanlığa ulaşayım diye düşünür. Ve sonra, başkan olduğunda ve aynı mutsuzluk sorunuyla baş başa kaldığında, tüm çabalarının boşuna olduğunu anlar. Geçtiği yolda hiçbir şey ona uzun zamandır beklediği mutluluğu getirmemiştir. Dolayısıyla, insan gerçek mutluluğu sadece kendi içinde, kendi ruhuyla uyum içinde yaşayarak bulabilir.

"Bu bağlamda, çok eski ve uzun, anlaşılır bir mesel vardır. Ama ana noktaya indirgenecek olursa, günümüz anlayışına göre yaklaşık olarak aşağıdaki gibi olacaktır: "Doğa bir insanı dünyaya getirirken, onun bir yudum hayat isteyip istemediğini sormadı. Ama o büyüdü ve kendisiyle aynı varlıklar arasında entelektüel bir varlık oldu. Anaokuluna giderken, hemen okula gitmek istiyordu, çünkü orada çok daha ilginç olacağını düşünüyordu. Adam büyüdü ve okula gitti, ama hayal kırıklığı onu çabucak ele geçirdi. Okuldaki hayat da bir o kadar sıkıcı oldu, dahası sorunlar ortaya çıktı. Ve böylece adam okulu bitirip bir üniversiteye girmeyi hayal etmeye başladı. Ona göre gerçek hayat tam da orada onu bekliyordu. Okuldan mezun oldu ve üniversiteye gitti. Hayal ettiği hayat hala gelmemişti ve sorunlara yenileri eklenmişti. Adam şöyle düşündü: "Tamam, iyi bir iş bulurum, prestijli bir makam sahibi olurum, güzel bir kadınla evlenirim, bir aile kurarım, sonra da düzgün yaşarım" diye düşünüyordu. Zaman geçtikçe niyetleri gerçekleşmeye başladı. Ancak yine de gerçek bir hayatı yoktu, sadece günlük telaşlar ve bitmek bilmeyen sıkıntılar vardı. Adam şöyle düşündü: "Emekli

olduğumda, tüm hayallerimin gerçekleştiğini kesinlikle göreceğim". Emekliliğine kadar yaşadı, yaşlandı ve kimse için istenmeyen biri haline geldi. Görünüşe göre ölüm çok uzakta değildi, ama yine de doğru düzgün yaşama fırsatı bulamadı ve mutluluk hayalleri sadece hayal oldu. Hayatı anaokulundan emekliliğe kadar uçup gitmiş ve adam *gerçek hayatın* gerçekte nasıl bir şey olduğunu asla anlayamamıştı. Bu dünyaya çırılçıplak geldi ve yanına hiçbir şey almadan aynı şekilde çırılçıplak gitti. Doğa insanları öteki dünyaya götürürken, bir yudum daha hayat isteyip istemediğini sormadı". Yine de bu kıssadan hisse şudur: Hayvani doğanın en büyük yalanı, insanın içindeki ruhsal olanın gerçek gücünü gizlemeye çalışması ve er ya da geç her insanın yaşamı boyunca yaptığı tüm gelecek planlarına rağmen öleceği bir "şimdi" anının ortaya çıkmasıdır..."

Sensei bunları anlatırken içimde çeşitli hisler uyandı. Evet, madde olarak bakıldığında hayat paha biçilemez, tek ve eşsiz gibi görünüyor. Ancak daha derinlemesine baktığımızda, aslında kendi yanılsamalarımızın karanlığında yaşıyoruz. Ve asıl nokta, tüm enerjimizi dışsal olana harcıyor, içsel olanla ilgilenmiyor olmamız. Yarın hayatın daha iyi olacağına dair hayalet bir umutla yaşıyoruz. Eğer bu umudu kaybedersek, varoluşumuzun anlamsızlığı yüzünden yıkılırız. Oysa yaşam sürekli bir "şimdi ve burada"dır. Her şeyden önce, kişinin içsel durumunun, düşüncelerinin yaşamıdır. Bununla birlikte, ruh sürekli maddi arzuların daimi içsel baskısı altında olduğunda, bu gerçek yaşam mıdır? Hayır, bu sadece sonsuz bir ıstıraptır. "...

Geliarlar sıradan insanlardan tam olarak Hayvan illüzyonunu parçaladıkları için ayrılırlar," diye anlatmaya devam etti Sensei. "Onlar için hayat mücadeledir. Hayatlarını bu mücadeleye adarlar ve yanılısamaya hiç vakit ayırmazlar. Geliarlar Tanrı'ya hizmet eder ve sıradan insanların yaşamları için savaşır, kötü ruhların zulüm yapma arzusunu öldürür. Nesilden nesile insanlar İyi ve Kötü güçlerin son savaşı hakkında efsaneler aktarırken, Geliarlar bu savaşı beklemez, "şimdi ve burada" cesurca savaşa katılırlar. İnsanların Yaratılışın güzelliğini ve Tanrı'nın Sevgisini idrak edebilmeleri için hayatlarını insanlar adına, onların huzuru uğruna feda ederler. - Sensei elini cebine attı ve "rüyamda" gördüğüme çok benzeyen küçük bir kutu çıkardı. Böyle bir sürpriz karşısında nefesim kesilmişti. Yine de kutuyla oynadı ve onu açmadı. - Kuşkusuz bu, kişinin kısa bir süre içinde Tanrı'nın gerçekliğine ulaşmasını sağlayan yoldur. Ama anlamıyorsunuz dostlar, bu yol gerçekten ne kadar zor... Öncelikle, güvenli bir yol olmaktan çok uzak. Kötü ruhlarla savaşın nasıl bir şey olduğunu ve sizden ne kadar cesaret ve çaba gerektireceğini hayal bile edemezsiniz. Sahip olduğunuz deneyimle bile kıyaslanamaz, çünkü kötü ruhlarla mücadeleye girmek için öncelikle kendi Hayvanınızı zincirlemeye çalışmalısınız; aksi takdirde bu sizi yok edecektir. İkinci olarak, bir Geliar'ın hayatının nasıl bir şey olduğunu şu anda tasavvur edemezsiniz. Bu ikili bir varoluştur; Geliar, etrafındakilerin gözünde olağan olan günlük yaşamın yanı sıra, ne akrabalarınız ne de özellikle savunduğunuz kişiler tarafından asla takdir edilmeyecek olan yoğun, yorucu günlük manevi işleri yerine getirir. Gördüğünüz gibi, insanlar insan

olarak kalır. Hepsi nesnel gerçeklikleriyle meşguldür, kendi hayatlarını yaşarlar ve evsiz hayaletler gibi Hayvanlarının karanlığında dolaşırlar. Kişi insanları çok sevmeye başlamalıdır ki, buna kesinlikle layık olmadıklarını kanıtlayacak olanlara bile karşılıksız yardım sağlamaya hazır olsun. Dolayısıyla, bu yol gerçekten de kolay bir yol değildir. Neredeyse herkes böyle bir ruhsal başarıya ulaşamaz. Her şeyden önce, kişi insanlara yardım etmek için gerçekten büyük bir arzu duymalı, kalbinde iyilik ve Tanrı'ya saf bir inanç olmalıdır. Dolayısıyla, buna hazır olup olmadığınızı iyi düşünün. Şimdiye kadar reddetmek için geç değil..."

Sensei konuşurken, "Lotus çiçeğimin" sanki bazı kutsanmış dalgaların dalgalanmasıyla "taç yapraklarını" açtığını hissettim, bu yüzden ruhum çok hoş hissetmeye başladı. Bilincimin içinde olağanüstü bir berraklık ve saflık oluştu. Sensei'nin bahsettiği yardımın insanlar için ne kadar önemli ve değerli olduğunu aniden derin bir içsel seviyede anladım! İnsanın gizlice yaptığı iyiliğin her şeyden önce kendisi için gerekli olduğunu düşündüm! İncil'den paragraflar hafızamda canlandı: "Sadakalarınız gizli olmalı; gizliyi gören Babanız sizi açıkça ödüllendirecektir". Böylesine iyi bir amaç karşısında her şey gerçekten soldu. Birkaç dakika önce hayatımdaki ticari ve kişisel çıkarlarım için nasıl üzölmeye çalıştığımı hatırladım ve içimde hala çok güçlü bir Hayvan olgunluğuna sahip olduğum için kendimi yakaladım. Paha biçilmez sonsuzluk bana bu kadar yakinken maddeyi nasıl bu kadar yüceltebilirdim? Ruhunuzla uyum içinde yaşamadığınız, sefil bir varoluşu sürüklediğiniz geçici maddi yaşamın ne anlamı vardı? Yakın bir gelecekte doğa insanlara

karşı isyan edecekse ve her şey en korkunç savaştan daha kötü olacaksa bunun anlamı neydi? Yaşlılığa kadar yaşayacak zamanım olacak mıydı? Aslına bakılırsa, mümkün olan en iyi beklentiden çok uzak olan bu aceleci akım değişiklikleri sırasında yaşlılık tam olarak ne getirebilirdi? Bir dakika içinde başıma neler gelebileceğine dair hiçbir fikrim yokken, Hayvan'ın düşüncelerime şiddetle empoze ettiği geleceğe dair tüm o yanıltıcı planların anlamı neydi? Ve birdenbire gülesim geldi: bu büyüyen düşünce dalgası içinde bile Hayvanımın nasıl korkmaya başladığını fark ettim. "Bütün bu meselenin canı cehenneme!" diye düşündüm. "Ve geleceğe gelince... Olması gereken - olmalı. Ama sona doğru ilerlerken, ruhumla uyum içinde yaşama, kendi vicdanım için, Tanrı adına ve insanların refahı için yaşama şansını kullanabilirim! Belki de bu, yaklaşan küresel felaketler ve uygarlığın yıkımı sırasında ruhumu kurtarmak için son şansımdır". Her ne kadar Sensei konuşmasında bana hitap etmese de ve ben de orada bulunan diğerlerinin aksine pek bir şey bilmesem de, yine de Geliarların yolundan gitmek istedim.

Sensei konuşmasını bitirip bu yolun zorluğuna bir kez daha dikkat çektikten sonra Sergey sanki benim düşüncelerimi yankılandığına şöyle dedi

"Ben kendim için her şeye uzun zaman önce karar verdim. Bu Hayvanlar dünyasından bıktım! Tıpkı bir mantara benziyor - dış görünüşü çekici ama içi zehirli. Bana gelince, ben de onun halüsinojenlerinden bıktım."

Peder John da kararını onayladı: "Bu Tanrı'yı çok memnun eden bir iş, yapmaya değer."

Nikolay Andreyeviç başını sallayarak diğerleriyle aynı fikirde olduğunu belirtti: "Her ne olursa olsun, kaderimde böyle bir şans olduğu için mutlu olurum."

"Ben de!" diye ilan etti adamım, genel vatanseverlik dalgasına kapılmıştı.

Herkes şaşkınlık içinde arkasını döndü. Benim "militan" bakışımı gören Sergey ve Peder John gülümsemelerini gizlemek için başlarını öne eğmiş gibiydiler, Sensei ise gülümsemesini gizlemedi ve olabildiğince nazik bir şekilde açıkladı: "Herkes kendi yolunu seçer canım. Ancak en değerlisi, bir insanın yalnızca aşabilecek kadar güçlü olduğu değil, aynı zamanda bireysel potansiyelini en iyi şekilde gerçekleştirebildiği yoldur."

Sessizleşti ve orada bulunan herkese delici bir bakışla dikkatle baktı, özellikle de iç dünyalarının en gizli derinliklerini inceliyormuş gibi erkeklerin üzerinde durdu. Daha sonra parlayan güneş ışığına baktı ve şöyle dedi: " Eğer bu şekilde karar verdiyseniz, öyle olsun! ***Geliar'ın ezoosmos'unun yeniden dünyaya gelme vakti geldi.***"

Kutuyu açtı ve kumaşın içinden Pravi tamgasını çıkardı! Işığın huzmeleri yüzeyinde sosyal olarak oynamaya başladı. Etraftaki hava, kadim kristaller kör edici bir ışıkla yanıt vererek parladığında ve yüzlerimizi ideal fasetlerinin muhteşem parıltısıyla aydınlattığında bir başlangıç yapmış gibi görünüyordu. Parlayan saf ışınlar hızla çevredeki alanı dolduruyordu. Onlar için hiçbir engel yokmuş gibi görünüyordu. Hızla ruhlarımıza akarak, İyinin kudret gücünün inanılmaz bir içsel dalgalanmasını yarattılar.

İçindekiler.

Bölüm 1. Sıra dışı balıkçılık

Bölüm 2. Saklı gerçeklik.

Bölüm 3. Pravi Tamgası.

Anastasia Novykh'nin kitapları:

<http://books.allatra.org/en>

Anastasia Novykh'nin E postası:

anastasija_novix@mail.ru

Anastasia Novykh'in kitapları, her insanın kişisel sorularına cevap veren, dünyayı ve kendini derinlemesine anlamasını sağlayan, en iyi insani nitelikleri güçlendiren, içsel özbilgiye ilham veren, kişinin bakış açısını genişletmesine, kendine karşı zafer kazanmasına ve gerçek iyilikler yapmasına ilham veren manevi, entelektüel en çok satanlar olarak tüm dünyada tanınmaktadır. Yazarın kitapları - "**Shambala'lı Sensei**" (dört cilt), "**Ezoosmos**", "**Kuşlar ve Taş**", "**Dönüm Noktaları**", "**AllatRa**" birçok dile çevrilmiştir. Farklı ülkelerde, farklı kıtalarda yaşayan, farklı yaşlardan, milletlerden, dinlerden insanlar için bir el kitabı haline gelmiştir.

Anastasia Novykh'in eserlerinin fenomeni, herkesin onlarda en içten bir şey görmesidir. Dünya ve insan hakkında, yaşamın anlamı ve kendini tanımanın ve geliştirmenin pratik yolları hakkında bir bilgi madenidir. Bu kitaplar, evrensel bilgileri ve dünyayı ve kendini algılamadaki yenilikleriyle gezegendeki pek çok insanı birleştirmiştir. Tüm kitaplar internette yazarın resmi web sitesinde herkese ücretsiz olarak sunulmaktadır

<http://schambala.com.ua>,

<http://books.allatra.org/en/>, ve diğer birçok kaynak.

Anastasia Novykh'in eşsiz kitapları, dünyanın dört bir yanındaki benzer düşünen ve nazik insanlardan oluşan geniş çaplı bir derneğin temeli haline geldi. Bu kitaplar sayesinde, dünyanın dört bir yanından yeteneklerini ve becerilerini yaratıcı faaliyetler için kullanmak isteyen iyi insanlar bir araya geliyor. Bu insanlar dünya toplumunda ahlakı, maneviyatı ve kültürü geliştiren ve güçlendiren büyük ölçekli projeleri hayata geçirmektedir. İyi kalpli, fedakâr insanlardan oluşan böyle bir derneğin örneği, bugün tüm dünyada maneviyat, ahlak ve insanlığın oluşumunda paha biçilmez bir rol oynayan küresel uluslararası faaliyet gösteren ALLATRA Uluslararası Halk Hareketidir www.allatra.org.

ALLATRA ULUSLARARASI HALK HAREKETİ, tüm insanlar için gerçekten İyilik yapan ve Barışı koruyanların küresel bir birliğidir. ALLATRA hareketi, statü, sosyal kategori, siyasi ve dini görüş farkı gözetmeksizin dünyanın dört bir yanındaki insanları bir araya getirmektedir. Kısa bir süre içinde dünya çapında 200'den fazla ülkede yüz binlerce benzer düşünen insan hareketin aktif katılımcıları haline gelmiştir.

Stratejik hedefimiz, insanları toplum hayatına aktif olarak katılmaya teşvik etmek ve çeşitli ülkelere iyi niyetli insanlarla birlikte dünya toplumu için yararlı faaliyetlerde bulunmaktır. Biz siyasetin ve dinin dışındayız.

ALLATRA Uluslararası Halk Hareketi'nin aktif katılımcılarının inisiyatifi ve özverili eylemleri sayesinde, insanların yaratıcı potansiyelini ortaya çıkarmak için koşullar yaratmayı ve tüm küresel toplumda evrensel insani manevi ve ahlaki değerleri canlandırmayı amaçlayan çeşitli yaratıcı projeler ve iyi işler dünya çapında uygulanmaktadır.

Projeler arasında şunlar yer almaktadır:

- ülke çapında girişim - "**ALLATRA Küresel Partnerlik Anlaşması**" www.allatra-partner.org;

- *uluslararası İnternet TV - "ALLATRA TV"* www.allatra.tv;
- *İnsanları sosyal açıdan önemli ortak meselelerde bir araya getiren uluslararası web portalı - "ALLATRA – Vicdanla Kitle Fonlaması "* www.allatra.in;
- *yaratıcı medya alanı - "ALLATRA RADIO"* <http://allatra-radio.com/en>;
- *"ALLATRA BİLİMİ" - iklimbilim, fizik, psikoloji alanlarında modern ve yenilikçi araştırmalar* <http://allatra-science.org/en>;

Küresel pozitif bilgi alanının uluslararası portalı - "ALLATRA Haberleri" <http://allatravesti.com/en> ve bir çok başkaları.

Biz insanları liderler ve uygulayıcılar olarak ayırmıyoruz, her birimiz bir lider ve uygulayıcıyız ve birlikte gücüz.

Genel Müdürümüz VİCDANdır.

İyilik yapmak ve sosyal açıdan önemli ortak projeler aracılığıyla uluslararası toplumun manevi ve kültürel gelişim yoluna girmesine yardımcı olmak isteyen herkesi davet ediyoruz. İsteyen, yapabilen ve harekete geçen herkes bizimle. İyi bir insan olmanın tam zamanı ve modası!

ALLATRA UHH'nin Koordinasyon Merkezi:

+ 380 (44) 238 89 80; + 380 (44) 238 89 81;

+ 380 (99) 175 47 77; + 380 (96) 875 47 77;

+ 380 (63) 178 47 77

E-mail: center@allatra.org

Skype: [allatra-center](https://www.skype.com/en/contacts/allatra-center)

Website: www.allatra.org

**ALLATRA TV - ALLATRA Uluslararası Halk
Hareketinin Uluslararası Gönüllü İnternet TV'si
Resmi websitesi: www.allatra.tv**

ALLATRA TV, psikoloji, bilim, iyi haberler, bilgi ve analiz programları, ünlü kişilerle röportajlar, dostça mizah, eğitici animasyon videoları, aile programları ve toplumda insanlığı, nezaketi ve birliği artıran diğer birçok samimi ve olumlu program gibi çeşitli konularda ilgili ve ilginç videolar içeren uluslararası, ulusal İnternet TV'sidir. Hepimizi etkileyen gerçeklik!

ALLATRA TV programları, kişisel gelişim, manevi ve kültürel gelişim ve kendilerinde ve çevrelerindeki toplumda en iyi niteliklerin güçlendirilmesi için çabalayan tüm insanlar için ilgi çekicidir.

Uluslararası gönüllülerden oluşan "ALLATRA TV" ekibine katılın ve yaratıcı fikir ve projelerinizi yeni ulusal televizyon formatı aracılığıyla hayata geçirin!

İzleyiciler arasında özellikle "Gümüş İplik" ve "Gerçek Herkes İçin Birdir" program serileri popülerdir <http://allatra.tv/english>. Bireylerin, halkların ve insanlığın kaderini değiştiren bu dönüm noktası niteliğindeki programlarda, tüm insanların Birliğinin ve Uzlaşmasının kadim anahtarları-bilgileri ortaya konmaktadır. Pek çok insanı ilgilendiren sorulara yanıtlar veriliyor - insanlığın tüm dinlerinin tek kaynağı nedir? Tüm ruhsal bilgileri temelinde birleştiren nedir? Kendi içinizde, insan ve Tanrı arasında, insan ve insan arasında Uzlaşmaya nasıl varabilirsiniz? İslam, Hıristiyanlık, Budizm - dünya dinlerini ve tüm gerçek inananları birleştiren Hakikat nedir? GERÇEK benlik nasıl keşfedilir?!

Programlar sayesinde kişi pratik bilgi deneyimi kazanabilir ve HAYAT- VEREN BİR ile kişisel temas kurabilir.

Programlarda, insanın kendini tanıma yolunu, Kutsal Ruh hakkındaki ilksel bilgileri, insanın ve insanlığın ruhsal gelişimindeki önemli rolünü; derin aydınlanmaları ve ruhsal dünyayla temasın en derin duygularını yansıtan benzersiz bilgiler yer almaktadır.

Anastasia Novykh'in kitaplarını satın almak ve dağıtmak için,
direkt olarak **ALLATRA Publishing House**
ile iletişim kurabilirsiniz.

Publishing House'un iletişim bilgileri:
Ukraine 01024,
Kiev, Kruglouniversitetskaya str., 14
tel.: +380 (44) 599 57 01
www.allatra.com.ua
e-mail: info@allatra.com.ua

Yazışma adresi:
Ukraine, 01001, Khreshchatyk str., 22, PO Box B-39

Belarus'ta kitapların
Dağıtımını
PSUE “Allatra plus”
The Republic of Belarus, 220012,
Minsk, Academicheskaya str., 11-B, office 1,
Tel. / fax: +375 (17) 294 94 70
tel. mob. (MTS): +375 (33) 3559559
www.allatraplus.by
e-mail: info@allatraplus.by

Rusya Federasyonunda
kitapların dağıtımını:
OOO “Allatra Rus”
Russia, 129344,
Moscow, Yeniseiskaya str. 7, building 3
(metro station Sviblovo)
tel.: +7 (499) 755 57 28
tel. mob. (MegaFon): +7 (925) 755 57 28

www.allatra.ru
e-mail: info@allatra.ru

Kitapları sipariş edebileceğiniz E - dükkan.
Tüm dünyaya gönderi: www.allatra.net